

NURDAN DAMLA

aşkın

GÜL

Bahçesi

Peygamberlerden ve eşlerinden
aşkın halleri...

NESİL

aşkın gül bahçesi

NURDAN DAMLA

aşkın gül bahçesi

NURDAN DAMLA

Yayın Yönetmeni: Ekrem Altıntepe

Editör: Mehmet Beyderrir

İç Tasarım: Said Demirtaş

Kapak Tasarım: Nesil Grafik

ISBN: 978-605-162-651-2

Yayıncı Sertifika No: 12403

Matbaa Sertifika No: 12027

Baskı Tarihi: Mayıs 2015

Baskı Cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad.
No:3/1 Baha İş Merkezi A Blok
34310 Haramidere / İstanbul
Tel: (0212) 412 17 00

Sarıyeri Cad., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna

34196 Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 551 32 25

Faks: (0212) 551 26 59

www.nesilyayinlari.com

nesil@nesilyayinlari.com

Nesil Olmasaydı, Bir Sayıya Hemen Çıkıktık...

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

aşkın gül bahçesi

NURDAN DAMLA

NURDAN DAMLA

1963 yılında Erzurum'da doğdu. Aslen Iğdır'lıdır. İlk, orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi'nde eğitim gördü. Şiir, roman, hikâye, makale ve denemeleri küçük yaşlardan itibaren çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlandı. Yazarın yazmış olduğu birçok tiyatro oyunu sahnelendi. Özellikle şiir ve hikâye dallarında çeşitli ödüller kazandı. *365 Günde Sevgili Peygamberim* kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği Çocuk Edebiyatı Ödülü'nü alan yazar, "2007 Yılın Çocuk Yazarı" seçilmiş olup eser on bir dile çevrilmiştir.

Çocuk hikâyeleri, şiir, roman, gezi notları ve deneme dallarında muhtelif eserleri mevcuttur. Çocuk Edebiyatçıları Birliği'nin kurucularından olup Türkiye Gönüllü Eğitimciler Derneği'nin Yayın Kurulu Başkanı olarak çalışmalarına devam etmektedir. Hz. Muhammed'i Tanıma ve Tanıtma Uluslararası Derneği kurucularındandır. Evli ve 3 çocuk annesidir.

Erguvan Renkli Gönüm, Kırmızı Mineler Sokağı, Ahir Zaman İlişkileri, Mutlu Düşler Ülkesi, Modern Masallar Serisi, Kardan Prenses, Aşka Adanmış Bir Ömür/Hz. Hatice, Bir Katre Serap, Hayat Sadece Eğlence mi?, 365 Günde Sevgili Peygamberim, Besmele Hazinesi, Dünya Çocukları Peygamberimiz'i Tanıyor, İlk Gün Sevinci, Merve Sonsuzluk Ülkesinde, Dünya Yolcusu Murat, Bizim Evde Ramazan, Mucizeler Tüneli ve Işık Hızı Yolculuğu kitaplarından bazıları.

🐦 @Nurdan_Damla
f /yazarmurdandamla

İçindekiler

<i>Girizgâh</i>	7
Af Kurnaları.....	9
Hız. Havva'nın Şefkati.....	14
Safura'nın Edebi.....	19
Tur Dağındaki Nur.....	25
Melekleri Gören Kadın Hz. Sâre.....	32
Ateşin Gül Bahçesi.....	39
Hicaz'ın Siyah İncisi Hz. Hacer.....	45
Adanmışlar Silsilesi Hz. İsmail.....	53
Kral Peygamber Hz. Davud.....	58
Nil'in Nazlı Kraliçesi Hz. Âsiye.....	63
İhtişam Peygamberi Hz. Süleyman.....	69
Masumiyet İncisi Hz. Meryem.....	75
Mâide Sofrası.....	83
Sözü Şiir Olan Annem Hz. Âmine.....	90
Çağların Çağrısı.....	98

Sütannelerin En Özeli Hz. Halime.....	104
Ey Güzel Emanetçi Ümmü Eymen.....	111
Yüzyıllık Uyku.....	118
Aşkın Şairi Hz. Âişe	123
Altın Çekirgeler	128
Sabır İncisi Hz. Zeyneb	134
Ahsenü'l-Kasâs	141
Gülzar-ı Nebi Hz. Fâtıma.....	146
Üç Karanlık İçinde Bir Peygamber.....	154

Girizgâh

Güle sordular:

“Kime sevdalısın?”

“Tenime teri düşene,” dedi. “O gün bu gündür hardayım!”

“Ondan mıdır renginin allığı, yanaklarının kızarıklığı, utancın ve sevincin!”

“Güzellik şahının aşkına tutuldum,” dedi. “Bana bir kez nazar etti. Ondan beridir aşka aşınayım. Kâh iç içe girip kapanırım, kâh kat kat olup açılırım. Aşkın gül bahçesinde gezinenler beni iyi bilirler.”

“Nicedir hâlin?”

“O ahu gözlerin nuruyla kan kıvılcı bir nara döndüm. Onun bir damla teridir kokumu miske çeviren. Onun bakışlarıdır tenimi kadife kılan. Onun gülüşüdür kalbimi gülşene çeviren. Onun buseleridir bağrıma tohumlar düşüren. Ve onun hasretidir bağrıma aşkı besteleyen.”

“O bülbül değil miydi?”

“Bilmez misin bülbül harını benden alır. Onun için öyle yanık inler. Aşkın kelâmını alır kalbimden âleme dinletir.

Kimselere minnetim yoktur benim. Aşkın harlı nârı beni yakıp kavururken içimde cennet-âsâ baharlar, dışımda firdevsi reyhanlar açar.”

“Çiçeklerin şahı ve efendisisin. Senden güzeli var mıdır?”

Sustu gül. Boynunu büktü. Ses çıkarmadan dinledi:

“Kırmızı kadife tenin, öbeğinde saklı sarı tohumun, mest edici kokunla senden güzeli var mıdır?”

Utandı gül. Alev renkli yanaklarına billur çiğdemler düştü:

“Ten sendedir,” dedim. “Renk sende, taht sende, tohum sende, koku sende ve dahi şan sende... Bunca güzelliğe sahip olduğun hâlde neden boynun büküktür?”

“Ben,” dedi. “Rabbimin yazdığı yaldızlı bir kudret mektubuyum. İnsanlar içinde en şerefli olanı temsil etmektir boynumun borcu... Onu temsil ederken nasıl fahirlenir, nasıl kibirlenirim. Bu güzellik ondandır benden değil. Onun aşkıyla yanar kavrulurum.”

“Çaren nedir?”

“Çarem, gül bahçeme girip gezinenlerin sırrıdır. Görünmez incilerim, mücevherlerimdir o kelâm. Zikrimdir, gıdamdır ve virdimdir.”

“Nedir o?”

“Âlemin delilidir, hastaya şifa, dertliye derman, akla ışık, kalbe emandır.”

Az nefeslendi:

“Aşkın gül bahçesine girenler o kelâmı gezinsinler,” dedi. “Ve bilsinler ki bu bahçede gezinenler üzülmez, ezilmez ve yorulmazlar.”

“Öyleyse dile gelsin o kelim: Allahümme salli alâ seyyidînâ muhammed.”

Gül sustu, bülbül öttü, can huzura kavuştu.

Af kurnaları

*"Baharda doğan şey, güz mevsiminde ölür.
Aşkın gül bahçesine bahardan imdat yoktur."*

—HZ. MEVLÂNÂ

ONLAR CENNETİN ŞEREF KONUĞUYDULAR. İnsanlığın atası ile anası Âdem ile Havva en mesut günlerindeydiler. İnci mercan sütunların billur ırmaklarla kaynaşıp coştığı o müstesna yerde, mesut hayatları tatlı bir seyir içinde akıp giderken çetin bir sınavın eşiğinde olduklarını nerden bileceklerdi. Yüce Yaratıcı tüm cenneti önlerine sermişken tek bir ağacı göstermiş:

"O ağaç size haram," demişti. "Yasak," demişti. "Ona yaklaşmayın!"

İnsan seçkin ve üstün bir varlıktı ya hani. İşte o sebepten düşmanı çoktu. İblis kıskançlığın kor kıvılcımlarıyla peşindeydi Âdem'in. Kadın kalbi refik ve şefikti. Şeytan ilk oyununu oradan oynayacaktı. Yaşlı ve çirkin bir kadın kılığında yaklaşıverdi Havva'ya. Kalbine fısıldadı:

"Şu yasak ağaç var ya," dedi. "Meyvesi muhteşemdir. On-

dan bir yiyen bir daha ebedî Cennetten çıkmaz. Bak ben ya-
sağa uyduym ne hâle geldim. Yasak yemişi tatmazsanız benim
gibi olursunuz. Yok, eğer tadarsanız sonsuza dek orada kalırsı-
nız.”

Ağladı, hıçkırdı, çırpındı İblis. Günlerce, gecelerce Hav-
va'nın kalp çeperleri etrafında dolanıp durdu:

“Ah şu yasak meyve...”

“Ah ölümsüzlük yemişi... Ondan bir tadan asla zeval bul-
maz.”

Havva ile Âdem'in meyli ufaktan kayırverdi yasak yemişe.
Birbirlerine bir şey demeseler de gözleri orada buluştu sık sık.
Merak ettiler. Sırrı neydi yasak yemişin. Tadı nasıldı? Nasıl bir
şeydi kim bilir. Yasak ağacın altına uğradılar sık sık. Şeytan
hedefini tutturmuştu. Boş durmadı:

“Bir kereden ne çıkar ki!”

“Al onu.”

“Kopar onu.”

“Tat onu!”

“Ye onu. Bak gör; hiç ölmeyeceksin.”

Âdem ile Havva göz göze geldiler. Merak ki insanı en ince
yerinden yakalardı. Cennet konuklarını da öyle yakalamıştı.
Birlikte uzandılar yasak yemişe. Kopardılar dalından ve birlik-
te tattılar. Acabası elemle sonuçlananların ilkiydi onlar. Tuhaf
bir duygu... Acı buruk bir tatla kalakaldılar. Libassız ve üryan-
dılar. Hacâlet ve utanç içinde; ağaç yapraklarıyla örtünürken
ötelерden şeytanın sinsi kahkahasını duydular. Yapacağını
yapmıştı. Ve cennetin kapısında nazlı nazlı süzülen tavus ku-
şunun pençeleri arasından aşağılara atıldı şeytan. Olan olmuş-
tu artık. Âdem ile Havva hızla çıkarıldılar oradan. Cennetin
yetmiş renkli ışıltılı köşkleri, billur sarayları ve zümrüt bahçe-
lerinden taşlı, topraklı bir zemine indirildiler. Dünyaydı bura-
sı. Ve birbirini çok seven iki güzel insan ayrı coğrafyalara bı-
rakıldılar.

Yeryüzü alabildiğine ıssız ve bomboştu. Uçsuz bucaksız gökler, sapsarı çöller, turkuaz renkli denizler, sarp dağlar, sonsuz ufukların ötesinde insan vardı. Ana kucağından koparılmış gibiydi. İşlemiş olduğu zelle ya da hata onu cennetten çıkarmıştı. Çaresiz bir akışla teslimdi kaderine. Bir çığlık düşmüştü yeryüzüne. Bir pişmanlık, bir acı ve yüz binlerce gözyaşı. Koca yeryüzünde yapayalnızlardı. Âdem pişman ve iki büklüm, Havva perişan ve çaresizdi. İki ayrı kara parçasında iki ayrı insan gözyaşı döküyorlardı. Günah işlemiş bir kulun tek kurtuluşuydu tövbe. Yeryüzü sözcüklerinin ilkiydi belki de. Acziyet içinde yakardı Âdem:

“Tövbe Allah’ım!” dedi. “Bir anlık gafletle nefsimi uyudum. Buyruklarını unuttum. O güzelim bağlardan bahçelerden ve köşklerden bu taşlı zemine indirildim. Ben hata işledim, ama Sen affedicisin. Affetmeyi seversin beni de affeyle Allah’ım! Affet ne olur! Bağışlayıcı olan bir tek Sensin.”

İlk tövbe edendi ya Âdem. Hiç durmadan af diledi:

“Tövbe” dedi. “Tövbeler tövbesi Rabbim. Bu yeni dünyada buyruklarına uymak için bana yardım et!”

Âdem ilk insan, ilk peygamberdi. Kendinden sonra gelecek olanlara tövbeyi öğretendi. Günaha banmış olanlara ıstık ve umut kapısını gösterendi. Uzun zamanlar boyunca yalvarıp yakardı:

“Tövbe” diyordu. “Ağaç yaprakları sayısınca tövbe. Yağmur damlalarınınca tövbe. Kum tanelerince tövbe. Yıldız sayısınca tövbe.”

Yeryüzünün Serendip adasında ise bir kadın feryadı vardı. Sevginin, şefkatin, güzelliğin incisi. Anneler annesi Hz. Havva’nın nedamet feryatlarıydı bu. Dağların, ovaların, çöllerin ötesinde yapayalnızdı. Rabbine karşı perişan ve iki büklümdü ve af diliyordu:

“Yarabbi” diyordu. “Biz kendimize zulmettik. Ama Sen merhamet edenlerin en merhametlisisin. Bize de merhamet eyle!”

İki seven yürek, iki farklı yerde birbirinden habersiz ve ayrıldılar. Aden cennetlerinden sonra Dünya cehennem gibi gelmişti onlara. Pişman, perişan ve mutsuzlardı. Bir anlık nefsanî tazyikin cezasını çok ağır ödüyorlardı. Dünyaya alışamıyorlardı. Acı ve hasret içinde yakardılar. Âdem ne yana dönse tövbe, Havva ne yana dönse gözyaşı içinde yakardılar. Tövbe ki kulluk durağıydı. Neticede kul hatadan dönüp tövbe ederse Rahmân olan Rabbi affeder ve kabul ederdi. Âdem ile Havva'ya da "Rahmân" sıfatı yetmişti, "Rahîm" sıfatıyla affedip imdat etti. Cebrail'i onlara gönderdi. İnsanlığın ilk babası Âdem ile ilk anası Havva'yı Arafat dağının tepesinde buluşturdu. Sevinç gözyaşları içinde kucaklaştılar. Artık bambaşka bir hayat başlıyordu onlar için. Yeni dünyayı imar etmek için kolları sıvadılar.

Âdem, vakur ve gayretliydi. Âdem, sanatkâr ve bilgili. Âdem, terbiyeli ve tedbirli. Âdem, şefkatli ve nezafetliydi. Yüce Allah, Âdem'e melek aracılığıyla tüm ilimleri öğretmişti. Tıp, astronomi, sanat, mühendislik, ziraat ve daha birçok ilimin babasıydı o. Hayvanların dilini biliyordu. Ve çok uzaklardaki nesneleri görüyor ve sesleri işitebiliyordu. Dağ ve taşlardan anında su çıkarıyordu. Dünyanın daha da güzelleşmesi, insanların iyi barınması için var gücüyle çalışıyordu. Ektiği ekin çok çabuk yeşeriyor, kısa sürede mahsul veriyordu. İlk öğretmen ve eğitmen. İlk rehber ve ilk sözcüydü o. Âdem ile Havva'nın zaman içinde onlarca çocuğu oldu. Sarışın, esmer, kumral insanlar türedi. Âdem onları terbiye etti. Yüce Allah'tan gelen bilgileri çocuklarına öğretti. Cebrail'in rehberliğinde yeryüzündeki ilk binanın temelini atıp en kutlu yapıyı bina ettiler. İlk insan ilk evi yapmıştı. İnsanların kıyamete kadar akın akın koşup ziyaret edeceği Kâbe'ydi orası. Âdem Peygamber, Kâbe'nin ilk mimarıydı.

Nefis taşıyan bir varlık olarak işlemiş olduğu kusurun affını yakarış ve gözyaşıyla ödeyerek Rabbinin rahmetine eren ilk

kul olmuştu o. Bu öykü ise Âdem'in gelecek nesillere bıraktığı umut ve mağfiret öyküsüydi. İşlenmiş her günahın tövbeyle temizlenebileceğinin örneği idi Âdem. Neticede kul hata işler ama tövbe ederse Rabbin af kapıları üzerine açılırdı. Deniz köpüğü kadar bile olsaydı günahı, Yaratan, af dileyeni affederdi. Bunu da Hz. Âdem'in kadim yakarışıyla bizlere göstermişti.

Tut ellerimizden ey Âdem! Tövbe etmeyi biz senden öğrendik. Hatalarla kirlenmiş benliğimizi ancak tövbe gözyaşları temizleyebilir. Vardığın af kurnalarının önündeyiz biz de. "Tövbe ya Rabbenâ," diyoruz. Tövbe terbiyesiyle temizle bizi! Yaptıklarımıza hezar kez tövbe. Kulun ve peygamberin Âdem'i affettiğin gibi bizi de affeyle! Ve bizi kulluğun en güzel şekliyle şereflendir.

Hız. Havva'nın Şefkati

*"Sizi bir tek nefisten yaratan ve gönliniün huzura kavuşacağı
eşini de ondan var eden Allah'tır."*

—A'RAF, 7:189.

*"Ey insanlar! Sizi tek nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve
her ikisinden pek çok erkek ve kadın türeten
Rabbimize karşı gelmekten sakının."*

—NİSÂ, 4:1.

HAYATININ EN MESUT günleriydi Hız. Havva'nın. Hız. Âdem ile el ele sündüs libaslarla, cennetin her türlü ikramını içindeydiler. Mest edici kuş sesleri, devasa ağaçlar, elmas ışıltılarıyla akıp giden baldan, süttten, Őerbetten nehirler birbirinden güzeldi. İnıp kalkan sofralarda akla hayale gelmez yiyecekler, türlü türlü yemişler, çekirdeksiz narlar, kabuksuz üzümler, dalbastı kirazlarıyla cennet doyumsuzdu. İri gözlü hurilerle, billur sesli gülmanlar onlara hizmetkârdılar. Rablerine Őükretiler. Ancak akla hayale gelmez bu güzellik denizinde bir anlık gafletle olanlar olmuştu. Cennetin sonsuz güzel-

likleri içinde seyran ederken garip bir dürtüyle irkilmişlerdi. Neden yasaktı. Neden tadılamazdı. Neden yaklaşılamazdı. Birlikte uzanmışlardı yasak yemişe. Allah'a karşı isyan etmek maddi manevi ayrılıklar getirirdi. Varlık ve vuslat yurdu cennet Rabbini razı edenlerin yeri-yken, ilk emir delinmiş ve insanın çilesi başlamıştı.

Bin pişman iki yürek savruldu yeryüzüne. Bir çığlık, bir feryat, bir haykırış düştü yeryüzüne. İnsan ilk pişmanlığı tatmıştı. Emre karşı gelmenin cezasıydı bu. İnsan yapı olarak nîmeti çabuk unutturdu. Pişmanlıktan sonra ayrılık acısıyla irkildiler.

Bu ayrılık Hz. Havva'ya çok ağır gelmişti. Havva ana Cidde dağlarının ıssız koynunda yapayalnızdı. Birçok güzellik içinde göz açmışken şimdi hepsinden mahrum ve çaresizdi. Pişmanlık, ayrılık ve acıyla kurulu bir sıratta yalnız yürüyordu. Cennetten ayrı, Âdem'den ayrı, hepsinden öte Rabbinin hoşnutluğunu kendine dur eylemişti. Ne çetin sınavdı. Oysa Havva bir enis bir eş, munis bir yoldaş olarak seçilmişti Âdem'e. Havva sükûnetin elçisi, şefkatin temsilciydi hani. İlk insanın yoldaşydı o. İlk insana bir cennet yoldaşı olmuşken şimdi dünya çöllerinde yalnızdı. Hz. Âdem'in can yoldaşı olma liyakatine ermişken, cennetten çıkarılmıştı çarçabuk.

Çilesi büyük, bahtı haşmetli, kaderi ibretliydi Hz. Havva'nın. Birbirlerinin değerini bilsinler diye mi ayrı düştüler bilinmez. Yoksa kavuştukları anda cennetten kopuş acısını unutup birbirlerine tutunsunlar diye mi? Bilinen o ki, çok büyük bir ayrılık acısı içine düşmüştüler.

Hz. Havva perişandı. O bir cennet kadınıydı. İmanı ihlası ve terbiyesiyle dünya kadınlarının en güzeli seçilmişken, en kederlisiydi. En sadık bir yoldaştan mahrumdu. Cennet bile yalnızların yeri değilken dünyada nasıl Âdem'siz olunurdu. Rabbine iltica etti Havva. Âdem'siz olunurdu, ama tövbesiz olunmazdı. O aşk ile gözyaşı döktü. Koca dünyada bir başı-

neydi. Cenneti özlüyordu. Âdem'i özlüyordu. Nedamet ve gözyaşları içinde hasreti iliklerine dek yaşıyordu. Tövbe kurnalarında yıkanıp yunma vaktinde acziyet ve mahviyet içinde yöneliverdi Rabbine:

"İkisi, 'Ey Rabbimiz! Kendimize yazık ettik. Şayet Sen kusurumuzu örtüp, bize merhamet etmezsen, en büyük hüsrana uğrayanlardan oluruz' diyerek yalvardılar." (A'râf, 7:27)

İki güzel insanın yıllarca süren duası ve tövbesi kabul edildi.

"Bu samimi yakarışları karşısında Yüce Allah, onların töv-belerini kabul etmiş ve doğru yolu göstermiştir." (Tâhâ, 20:122)

Yüce Yaratıcı onları Cebel-i Rahme'de bir diğer adıyla Arafat dağının tepesinde buluşturdu. Hasretle kucaklaştılar. Dağın bağına sevinç gözyaşları düştü. Cennetten çıkarıldıktan sonra ilk kez gülümsüyorlardı.

Arafat... Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın buluştukları mekândı. O günden sonra sevinç dolu yüreklerin buluşma yeri olacaktı. Arafat, Arasât gibi mühim bir geçişti. Birinden insanlık ailesine, ötekinden ahiret yurdunu seçiş olacaktı.

Yeryüzü mekânlarının kutlu beldesi gelecek zamanların insanlarına hac mekânı olacaktı. Affa ermenin huzuruyla el ele verdiler. Ve Kâbe'nin temellerini atmak için kolları sıvadılar. Hz. Âdem temeli kazıyor, Hz. Havva ise çıkan toprağı taşıyordu. Kutsal toprağı yüklendiği gibi yeryüzü insanlarının hamlini de ilk o yüklenenecekti. Toprak gibi sevecen ve şefkat yüklüydü Havva. Yeryüzünün ilk beytini mamur ettiler. Cennet günlerinden kalma bir meveddetle yuvalarını kurdular. İlk yuva ve ilk aile kurulmuştu. Yüce Yaratıcı yuvayı şirin yavrularla şenlendirdi.

Hz. Havva defalarca anneliğin mutluluğunu yaşadı. Birbirinden güzel ve gümrâh evlatları oldu. Her birini ayrı sevip, okşadılar. Kız erkek ayırım yapmadan, güzel çirkin demeden doyasıya sevdiler yavrularını. Şefkat denen servetin böyle bir ayırımı yoktu. Ancak sınırı çetindi Hz. Havva'nın.

Onca evladı içinde en sevgi dolu olanı idi Hâbil. Babası Hz. Âdem'e benziyordu. Dünya tatlısı bu evlat annesine düşkün babasına itaatliydi. Huysuz ve geçimsiz değildi. Kimseyi incitmez, her varlığa itinayla davranırdı. Dolunay bakışlarından altın huzmeler dererdi Havva ana. Hâbil'in masum bakışlarından çok şey okurdu. Kardeş kıskançlığının en çetinine uğramıştı Hâbil. Abisi Kâbil'in haset dolu yüreğinin farkında bile değildi. Hâbil ile Kâbil'in annesiydi Havva. Yüreği hissetmişti. Yeryüzüne gelecek bütün insanlara yetecek kadar şefkati olan Havva ikisine de kıyamıyordu. Kâbil'in hırçınlıkları ve Hâbil'in masumiyetinin farkındaydı. İkisi de evlattı ve elinden bir şey gelmiyordu Hz. Havva'nın. Kâbil'in yüreği katıydı. Dağ gibi ağır ve zahmetliydi yükü. Hâbil'e sürekli zulmetmekteydi Kâbil. Anneydi Havva. Şefkatin ilk kapısıydı. Karşılıksız vermek üzere kurulu bir cevherin ana damarıydı. Hamli, bebekliği ve erişkinliği boyunca da Hz. Havva'ya çokça zahmet çekirtmiş olsa da yavrusuydu. Yeryüzü annelerinin en munisi yakardı. Şefkatin ateşin kıvılcımlarıyla yalvardı evladına. Kâbil'in kin ve kibir yüklü yüreği yumuşamıyordu. Sitem ediyordu sık sık:

"Hâbil'i benden çok seviyorsunuz!"

Gün boyu kızıyor, kabarıyor, bileniyordu kardeşine. Âdem ile Havva şaşkın Hâbil ise her şeyden habersiz çetin bir sınavın akışına doğru hızla ilerliyordu. Kulluk imbiklerinden geçerken daha nice sınavlara tabi tutulacaklarını nerden bileceklerdi?

Havva'nın ciğerparesi evladı diğer evladına:

"Seni öldüreceğim," diyordu. "Sen dünya üzerinde var oldukça ben huzur bulamam." Hâbil ise abisine:

"Eğer beni öldürürsen hiçbir zaman huzur bulamazsın," diyordu. "Sen beni öldürmek istersen bile ben seni öldürmek için elimi bile kaldırmam. Çünkü ben bizi var eden yüce Allah'tan korkarım."

Kâbil'in kin dolu gözleri her an üzerindeyken Hâbil'i ıssız bir yerde yakalamıştı. Havva ananın canparesi Hâbil, Kâbil'in kin dolu darbeleriyle can vermişti. Hz. Âdem ile Havva'nın feryatlarıyla çınılıyordu yeryüzü:

"Hâbiil! Hâbiil!

"Kâbiil! Kâbiil! Sen kardeşini mi katlettin!"

Havva Hâbile, Âdem Kâbil'e koşmuştu. Acı bütün olarak Havva ananın yüreğine dolmuştu. O bir anaydı ve acısını isyanla derinleştiremezdi. Tarifsiz acılar içinde kıvranırken kaderin hükmüne razı olmaktan başka bir yol bulamadı. İçinin acısını Rabbine arz ettiği zikir ve duasıyla serinletti. Ve Havva ana yeryüzü kadınlarının en çilelisi ama bahtiyarı olarak anelik zirvesinin baş tahtına oturdu. Anlamıştı ki mülk Rahmân'a aitti. O istediğini verir, istediğini çekip alırdı. Onun rahmeti ve kaderi önünde kul olmak, kıldan ince kılıçtan keskin bir doğru çizgi üzerinde sapmadan yürüyordu Hz. Havva.

Bu ayrılık, insanlık ailesi için, ölümle meydana gelen ayrılıktan sonra, hakiki vuslatın ancak cennette olacağını, bunun gerçekleşmesi ise günahlardan tövbe etmeye bağlı olduğunun bir mesajıydı. Asıl ayrılık öteki dünyadaki ebedî ayrılıktı. Hz. Havva hasret kaldığı yavrusu Hâbile o çok sevdiği cennete yeniden kucaklayıp koklayacağı için mesuttu. O biliyordu ki gerçek vuslat ebedî hayatta gerçekleşecek olan bu mutlu tabloydu. Şefkatin anası Hz. Havva teslimiyetin güçlü kalesinden imanla, umutla ve sabırla insanlığa gülümsüyordu.

Tut ellerimizden ey Havva! Yeryüzünde akıp duran onca kanın, gözyaşının içinde teslimiyetinle ayaktaırs. Sen ki hem Hâbil'in hem de Kâbil'in anası, tövbe gözyaşlarından buğday yeşertmiş bir peygamberin cennet yoldaşıydın. Kalbinin rikkatıyla sen şefkate tutunmuşken ne çok ağladın ne çok acı çektin. Arınmışlığın ve direnmişliğininle el ver bize! Sekineti ve şefkati biz senden öğrendik.

Safura'nın edebi

*"Aşk, eşya dengini açınca, her ağaç yeşillenir. Kocamış ağaçtan
biten taze yapraklar, her an meyve verir."*

—HZ. MEVLÂNÂ

ŞUAYB PEYGAMBERİN büyük kızıydı Safura. Nahif ve utan-
gaç bir genç kızdı. Peygamber bir babanın tedrisinde bü-
yümüşü. Zeki ve önsüzliydi. Babasının ileri yaşına ve âmâ
gözüne hürmeten hayatın her yükünü o ve kız kardeşi üzerle-
rine almışlardı. Babalarına çok düşkündüler. Hayvanları sula-
ma işi de ona ve kız kardeşine düşmüştü. Medyen kuyusunun
başında bekliyorlardı. Koyun melemesi, köpek havlamaları ve
kaba-saba çobanların ölçüsüzce bağırıp şakalaşmalarıyla tam
bir kargaşanın orta yerindeydiler. Sürüler hâlinde suya koşan
koyun sahipleri kızların hâlini görmezden geliyorlardı. Onlar
sabırlı katik edinmiş bir babanın terbiyesinde büyümüşken sa-
bırla bekliyorlardı.

Firavun'un askerlerinden kaçıyordu Hz. Musa. Sekiz gün
yedi gece yol gitmişti. Yol yorgunuydu. Aç, susuz ve uykusuzdu.
Susuzluktan dudakları çatlamışken kendini bir su kuyusunun

başında buldu. Kana kana içti ve şükretti Rabbine. Bir Semure ağacının gölgesine çekiliverdi. Su azizdi her devirde. Su lütuftu ve su hayatı. Çorak coğrafyaların ikliminde ise su altından kıymetliydi. Meyden'di burası. Meyden halkı ortak su kuyusunun başında koyunlarını suluyorlardı. Kuyunun az ilerisinde iki kız kardeş diğer koyunların su içip gitmesini beklerken suya koşan koyunlarını zapt etmekte zorlanıyorlardı. Büyük abla Safura çok dikkatliydi. O güne dek hiç görmediği bir gencin yanlarına doğru geldiğini fark etti. Hz. Musa'ydı bu. Kızların sabırla bekleyişleri dikkatini çekmişti. Usulca yaklaştı yanlarına:

"Neden bekliyorsunuz," dedi. "Niçin suya yaklaşmıyorsunuz?"

Başka erkeklerin yanına yaklaşmaktan ve onlarla konuşmaktan hayâ eden genç kızlar karşısındaki gencin güven verici hâlinden ve ses tonundan onun iyi bir terbiye almış olduğunu fark ettiler. Cevap verdi Safura:

"Erkeklerin arasına sokulamıyoruz," dedi. "Çobanlar hayvanlarını sulayıp götürmeden biz su kuyusunun başına varamayız. Onların gitmesini bekliyoruz."

"Bu işi yapacak kimseniz yok mu?"

"Yaşlı bir babamız var," dedi genç kız. "Çok ihtiyar olduğu için ona kıyamıyoruz."

Hz. Musa saray terbiyesi almış bir gençti. Hz. Âsiye gibi bir annenin elinde yetiştiği için kadınların hâlinden iyi anlardı. Acımişti onlara. İki kız kardeşe yardım etmek istedi:

"O hâlde izninizle hayvanlarımızı ben sulamak istiyorum," dedi. Kızlar izin verdiler. Hz. Musa koyunları bir güzel suladıktan sonra getirip iki kardeşe teslim etti. Kızlar memnun olmuşlardı. Teşekkür ederek oradan ayrıldılar. Hz. Musa yeniden semure ağacının altındaki gölgeliğine çekildi. Ağaç yapraklarıyla açlığını gidermiş ve bunun için ağzında yaralar oluşmuştu. Çaresizdi. O kadar yorgun, o kadar aç ve perişandı ki açtı ellerini. Usulca yalvardı Rabbine:

"Rabbim," dedi. "Senden gelecek her hayra o kadar muhtacım ki."

"Ey Rabbim! Cidden ben, bana indirdiğin hayırdan dolayı bir fakîrim (indireceğin her hayra muhtacım)!" dedi. (Kasas, 24)

Hayvanları sulama işi erken bitmişti. Şuayb Peygamber onların erken geldiğini görünce sordu:

"Akşam olmadan geldiniz," dedi. "Yoksa erkeklerin arasına mı karıştınız?"

"Hayır, babacığım," dedi Safura. "Her zamanki gibi kuyunun tenhalaşmasını beklerken bir adam gördük. Gelip bizden izin istedi ve kuyunun ağzındaki kayayı kaldırarak koyunlarımızı suladı. Hâlimizi görüp merhamet etmiş olacak ki bize yardım etti. O sebeple erken geldik."

Şuayb Peygamber şaşırılmıştı. Meyden ahalisi içinde yardımsever kimse bulunmazdı. Kızı Safura'ya:

"Kızım," dedi. "Git, onu bana çağır!"

Safura çok edepliymiş. Gencin hâlinden ve edebinden o kadar etkilenmişti ki utandı. Yine de, tesettürünü takınarak evden çıktı. Utana sıkıla Hz. Musa'nın yanına vardı:

"Yaşlı babamızın selamı var," dedi. "Sizi akşam yemeğine davet ediyor!"

Bu durum Hz. Musa'nın hoşuna gitmemişti. Çünkü yaptığı her iyiliği karşılıksız olarak yapar ve kimseden karşılık beklemezdi. Yine de yaşlı adamı kırmak istemedi. Ve davete icabet etti. Safura önde o arkada yürüdüler. Esen rüzgârın eteğini savurmaması için eteklerini tutarak yürüyordu genç kız. Bu durum Hz. Musa'nın dikkatini çekmişti:

"Sen bana yolu tarif et," dedi. "Ben önden gideyim. Sen arkamdan gel. Önümden gidersen rüzgâr eser, şeytan aklımı çelebilir."

Açık yürekli ve samimi oluşu Hz. Safura'yı etkilemişti. Onda bu anlayış ve iffete hayran kaldı. Eve vardıklarında kız kardeşi sofrayı hazırlamıştı.

Şuayb Peygamber onu karşıladı ardından sofraya buyur etti:

“Hoş geldin, ey genç,” dedi. “Otur, yemek ye!”

Hız. Musa aç olduğu hâlde daveti reddetti:

Şuayb aleyhisselam:

“Ne için böyle yapıyorsun? Sen aç değil misin?” diye sordu.

Musa aleyhisselam:

“Evet! Ben açım. Ama bunun koyunlarınızı sulamanın karşılığı olmasından korkarım.

Ben öyle bir Ehl-i Beyt’tenim ki, biz ahiret amellerinden hiçbir şeyi dünya dolusu altına satmayız!” dedi.

Şuayb aleyhisselam:

“Hayır! Vallahi ey genç,” dedi. “Bu bir misafir ikramıdır. Asla hizmetinin karşılığı değildir. Bu, bizim atalarımızın âdetidir. Biz konukları ağırlarız ve onlara yemek yediririz!”

Hız. Musa ancak o zaman oturup yemek yedi. Onun ne kadar cıvanmert ve dürüst bir genç olduğunu bir kez daha anlamıştı Safura. Koyunları sulamasındaki yardımseverliği, yolda gelirken eteği uçtuğunda gösterdiği hassasiyet, karşılık beklemeyişi, dürüstlüğü ve cesareti dikkatini çekmişti. Bütün bunlar önemli ipuçlarıydı. Safura babasına bir teklifte bulundu:

“Babacığım,” dedi. “Şu Mısır’dan gelen genci ücretli işçi olarak tutalım. Koyunlarımızı sulasin! Ve dışarı işlerinde bize yardımcı olsun. Şu ana kadar ücretle çalıştırdıklarının içinde hayırlı ve emin bir kimse görmedik. Dürüst ve güvenilir kimse bulamadık. Ama bu genç o özellikleri taşıyor. Hiç şüphesiz, o güçlü, dürüst ve güvenilir bir adamdır!” dedi.

Şuayb aleyhisselam:

“Kızım Safura,” dedi. “Bunu nasıl anladın?”

“Koyunları suladığımız kuyunun ağzında büyük bir taş var. Üç beş adamın güçlüğüle kaldırdığı o taşı bu genç bir hamlede kaldırdı. Hayvanlarımızı büyük bir dikkat ve düzen için-

de sulayıp bize teslim etti. Ondan anladım ki; bu adam güçlü ve işinin ehli biridir.”

Kızının anlattıklarını dikkatle dinledi Hz. Şuayb:

“Peki, onun güvenilir olduğuna nasıl kanaat getirdin?”

Safura utana sıkıla cevap verdi babasına:

“Yolda gelirken ben onun önünde yürüyordum. Rüzgâr örtümü uçurdu. O, bana ihanet etmek istemedi ve benim onun arkasından yürümemi teklif etti. Oradan anladım ki bu genç başkasının iffet ve namusunu kendi iffet ve namusu gibi koruyup gözetendir.”

Bunun üzerine, Hz. Şuayb çok sevindi. Ardından Hz. Musa'yı aldı karşısına ve ona bir teklifle gitti.

“Ya Musa,” dedi. “Ben, kızımdan birini sana nikâhlamayı arzu ediyorum. ‘Evet’ dersen seninle bir anlaşma yapmak isterim,” dedi. Hz. Musa bu peygamber kızlarının edebine ve inceliğine hayran kalmıştı. Anlaşmayı kabul etti:

“Peki,” dedi. “İnşallah, beni salihlerden bulacaksın!”

Anlaşıp sözleştiler. Şuayb peygamberin uzun süredir yanında sakladığı bir asası vardı. O bir peygamber olduğu için Yüce Allah asayı melek aracılığıyla kendine göndermişti. Hz. Şuayb feraset sahibi kızına seslendi:

“Kızım Safura,” dedi. “Hayırlı mübarek olsun. Şimdi git ve emanet asayı getir.”

Safura hemen gitti ve asayı getirdi. Hz. Şuayb asayı Hz. Musa'ya uzattı:

“Al bunu,” dedi. “Yanında bulunsun! Yırtıcı hayvanları kendinden ve koyunlarından men edersin!”

Asa zahirde bir sopaydı, ama içinde çok sırlar saklıydı. Musa aleyhisselam, avsec ağacında yapılmış asayı teslim aldı ve işe başladı. Hayır ve güven üzerine bir yuva kurmuşlardı.

Her iki gençte mutlu ve mesuttu. Hz. Musa, Hz. Şuayb'a damat olmuştu. Sözünde durdu ve onun her işine koştu. On yıl dolduktan sonra artık ayrılık vakti gelmişti. Hz. Musa artık

kırk yaşındaydı. Safura ailesiyle kucaklaşıp helalleşti, Babası'nın duasını aldı ve yanlarına aldıkları birkaç koyunla yola çıktılar. Safura o günlerde hamileydi. Bir kez bile itiraz etmeden kocasının ardına düşmüştü. Mısır'a, Hz. Musa'nın ailesine ve memleketine çok gidiyorlardı. Gece olduğunda fırtınaya tuttular. Göz gözü görmüyordu. Koyunlar dağıldı. Tam o sırada Safura'nın doğum sancıları tuttu. Tuva vadisinin eteklerinde kalakaldılar. Eşi Safura'ya ateş getirmeye gittiğinde o Rabbinden yardım istiyordu. Hz. Musa bir görev almış olarak döndü.

Safura bir peygamber kızyken bir peygamber eşi olmuştu. Hz. Musa ateş yakmak için çırpınırken Rabbinin hitabına mazhar olmuş ve elindeki asasının mucizelerine şahit olmuştu. Safura Allah'ın yardımıyla bebeğini doğurup kucağına almıştı. Rabbine teslim olan, onun rızasını gözetenler için hayatın her hâli ayrı bir suhulet ve güzelliklerle doluydu. Safura o güzelliği feraseti yakalamıştı.

Tut ellerimizden ey Safural Sen ki peygamber tedrisiyle terbiyelisin. Bir peygamberin kızyken bir başka peygamberin eşi ve hayat yoldaşı oldun. Tur'un eteklerine inmiş o sancılı gecede teslimiyetin ve edebinle bize örnek oldun. Son asır Müslümanları olan bizler yaralılarız. En güzel süsümüz olan edebi yitirmişleriz. Hayâ perdelerini bir çırpıda söküp atmışlarız. O nahif ellerinle dokunuver yüreklerimize. Onariver perdelerimizi. Yaralarımızı sarıver. Yırtılmış yanlarımızı dikiver. Edebi ve hayâyı biz sende seyrettik.

El ver! El ver! Ey Safura!

Tur dağındaki nur

*"Ey Musa, Benim Ben, Allah:
'Âlemlerin Rabbi!' diye seslendi."*

HZ. MUSA İLE EŞİ SAFURA YOLLARDAYDI. Mısır'a gidiyorlardı. Çölün derin katmanlarında ilerlerken Safura'nın doğum sancıları tuttu. Gecenin ilerleyen saatlerinde kıvranıyordu Safura'nın derin iniltileri gecenin bağırını deldikçe; gök gürlüyor, şimşek çakıyor, rüzgâr esiyordu. Sağına ve soluna bakındı. Bir çare arayışına girdi Hz. Musa. Tam o sırada bir alev yansıması gözüne çarptı. Tur dağının yamacında yemyeşil bir ışık vardı:

"Az bekle" dedi eşine. "Isınmamız için bir parça ateş getiriyim."

Dağa doğru koştu. Asasına tutunarak Tuva vadisinin yamaçlarına tırmandı. Tarifsiz bir duygu, farklı bir heyecan sarmıştı her yerini. Neydi, ne oluyordu. Anlamaya çalıştı. Yeşil, parlak bir ışık, yerden göklere uzanan bir nur... Tatlı bir ürperiş içinde duraklayıverdi. Tuva vadisinin bağrından namütenahi bir ses geliyordu:

“Ey Musa! Ben senin Rabbinim! Sen ise kutsal Tuva vadi-sindesin. Ayakkabılarını çıkar!”

Çıkardı ayakkabılarını çarçabuk. Mest edici bir güzellik içindeydi. İliklerine işleyen o ses devam etti:

“Şu elindeki nedir ey Musa?”

Tatlı bir ürperişle cevap verdi:

“O benim asamdır,” dedi. “Ona dayanırım, onunla koyun-larıma yaprak silkelerim. Onunla başka işlerimi de görürüm.”

“Şimdi onu yere bırak!”

Tatlı bir heyecan ve telaş içinde asasını yere bıraktı Hz. Musa. Tam o sırada asa devasa bir yılan oluverdi. Kıvrıla kıvrıla dönüyordu. Peygamberlerin imtihanı çetindi ya hani. Hz. Musa ise dehşete kapılmıştı:

“Beri gel, korkma Ey Musa” dedi o ses. “Sen güven içinde-sin!”

Hız. Musa bir anda cesaretlenmişti. Farklı bir huzur, tatlı bir sükûnet hissetti:

“Korkma Musa! Al onu yerden. O sana zarar vermez!”

Bu bir peygamberin yüce Yaratıcıyla buluşma anıydı.

Hız. Musa saygıdan iki büklümdü. Ona emredileni anında yapıyordu. Yılana uzandığı anda asaya dönüşmüştü. Bu bir mucize anıydı ve Musa kaderine teslimdi:

“Ey Musa! Elini koynuna sok ve çıkar,” dedi o ses. “Elin çok parlak bir hâl alacaktır. Eğer bundan ürkersen elini tekrar koynuna sok eski hâlini alsın.”

Hız. Musa elini koynuna sokup çıkardı. Elinin ışıltısından gözleri kamaşmıştı. Ürkmüştü bir an. Elini koynuna soktu çarçabuk ve eski hâlini aldı.

Rabbi onunla konuşuyordu. Ve Hız. Musa o anın hiç bitme-mesini arzu ediyordu:

“Ey Musa! Ben seni peygamber olarak seçtim. Şimdi Fira-vuna git. Çünkü o, iyice azıttı. Onu tatlı dille ikna et. Doğru yola çağır!”

“Rabbim!” dedi Hz. Musa. “Gönlüme genişlik ver. Bu işi bana kolaylaştır. Dilimdeki tutukluğu çöz ki sözümü anlasınlar.”

Emri alan Hz. Musa çok heyecanlanmıştı. Hemen eşinin yanına döndü. Bebek doğmuş Safura huzura ermişti. Yola devam ettiler. Şimdi omuzlarında peygamberlik görevi vardı. İmanından aldığı cesaretle Mısır’a vardılar.

Firavun zalim bir kraldı. Mal, makam, şöhret başını döndürmüştü. Hz. Yusuf’un torunları olan İsrailoğullarını köle gibi kullanıyordu. Hz. Musa aldığı emirle onun karşısına çıktı:

“Ben Allah’ın peygamberiyim,” dedi. “Seni ve halkını bir olan Allah’a iman etmeye davet ediyorum.”

Firavun alaylı bir şekilde güldü:

“Madem peygambersin, o hâlde mucize göster,” dedi.

Hz. Musa asasını yere bıraktı. Asa koca bir yılan olup kıvrılmaya başlayınca Firavun:

“Tut şunu,” dedi korkuyla. “Çabuk tut! Yoksa bana zarar verecek!”

Hz. Musa asaya elini sürer sürmez eski hâlini aldı. Firavun dehşete kapılmıştı:

“Anlaşıldı,” dedi. “Anlaşıldı. Sen usta bir sihirbazsın. Sana neler yapacağımı herkes görecek.”

Dört bir yana haber saldı. Halk toplandı. Usta sihirbazlar geldiler:

“Sahirlerim,” dedi Firavun. “Gösterin ona gününü.”

Sihirbazlar ellerindeki ipleri yılan gibi oynatarak halkın gözünü boyamaya başladılar. Ortalığı yılan şeklinde bir sürü ip kapladı. Sıra Hz. Musa’ya gelmişti:

“Bismillah,” diyerek asasını yere bıraktı. Asa bir peygamberlik mucizesi olarak ağır ağır canlanıp koca bir ejderhaya dönüştü. Ve çevresinde var olan bütün sihirleri yuttu. Halk hayretler içinde sağa sola koşuşurken, sihirbazlar secdeye kapandılar:

“O bir peygamberdir,” dediler. “Musa’nın Rabbine iman ettik.”

Firavun öfke dolu haykırdı:

“Bu bir sihirdir,” dedi. “Ona inanmayınız!”

Bu açık bir peygamber mucizesiydi. Hz. Musa bu kez elini koynuna sokup çıkardı. Eli ıslıl ıslıl parlıyordu. Firavun’un gözü kamaştı:

“Bu nasıl ışık böyle,” dedi. “Gözümü kör edecek!”

Hız. Musa elini koynuna sokunca ayine eski hâlini aldı. Oradaki herkes bu işin sihir olmadığını anlamıştı. Firavun şaşkıındı. Eşi Âsiye bile iman etmişti.

Dehşete kapılmıştı Firavun:

“Hâmân!” diye haykırdı. “Bana yüksekçe bir kule yap ki Musa’nın Rabbini göreyim.”

Ardından gür bir kahkaha attı. Maksadı hâlâ onunla eğlenmekti:

“O usta bir sihirbazdır,” diyordu. “O bir yalancıdır.”

Bu olayın ardından Mısır göklerini çekirgeler sardı. Ekinleri yiyip mahvettiler. Sebze ve meyveleri tükettiler. Halk çaresizlik içinde Firavun’a koştu:

“Yüce Firavun,” dediler. “Şu çekirge belasını bizden kaldır!”

Firavun çaresizdi:

“Musa’ya gidin,” dedi. “O yaptığı büyülerle belki bir çare bulur.”

Bunun üzerine soluğu Musa’nın yanında aldılar:

“Ey Musa, Allah’ına dua et. Bu belayı bizden kaldırsın.”

Musa onlara davetini yaptı:

“Görüyorsunuz,” dedi. “Firavun ilâh değildir. O da bizim gibi bir insandır. Bakın bir çekirgeye bile söz geçiremiyor.”

Ardından dua etti. Çekirgeler bir anda çekilip gittiler. Halk rahat bir nefes aldı. İçlerinden bir kısmı iman etti. Diğerleri ise çok geçmeden olayı unuttular. Firavun ise gurur dağlarını terk etmiyordu:

“Ben sizin ilâhınızım,” diyordu. “Ben sizin Tanrınızım!”

Bu kez ikinci bir olay başlarına geldi. Her yeri kurbağalar sardı. Evleri, sokakları, iş yerlerini kurbağalar doldurdu. Sofrada, yatakta, kurbağalar vardı. Firavun bu işe çare bulamadı. Yine Musa’ya koştular:

“Rabbine dua et de şu kurbağa belasından kurtulalım.”

Hız. Musa çok merhametliydi. Afetin kalkması için dua etti. Kurbağalar şehri terk etmişlerdi. Fakat Firavun ve halkı yine değişmemişti. Firavun, Hz. Musa’yla uğraşmaktan vazgeçmiyordu. Bu kez bit belasına yakalandılar. İnsanların saçları, elbiseleri bitlerle doldu. Kaşınmaktan yorgun düştüler. Yine Hz. Musa’ya koştular:

“Ne olur dua et de bu bitler bizden gitsin,” dediler. “Kaşınmaktan hiçbir şey yapamaz olduk!”

Hız. Musa şefkatliydi. Allah’a dua etti. Bit belası da ortadan kalkmıştı. Fakat ne yazık ki insanlar nankörlüklerine devam ettiler. Musa’yı dinlemediler. Firavun’u ilâh bilip peygamberi kabul etmediler. Bu kez içtikleri su, kan rengine döndü. Ne zaman susayıp suyun başına gitseler bir anda kana dönüşen suyu içemez oldular. Günlerce susuz, yemeksiz kaldılar. Firavun şaşkın ve çaresizdi. Susuzluktan ağaç kabuklarını kemirir olmuştu. Halk yine Musa’ya koştu:

“Ey Musa! Susuzluktan kavrulduk. Dua et ne olur. Sularımız eski hâline dönsün,” dediler. “Söz veriyoruz, bu kez senin Rabbine inanacağız.”

Musa peygamber el açıp yalvardı. Yüce Allah bu inatçı insanların suyunu yine eski hâline çevirdi. Fakat ne yazık ki her şeyi unutup Firavun’u ilâh bildiler. Hz. Musa ise yüceler Yücesi’nden emir almıştı. Kendine inanan İsrailoğulları ile birlikte bir gece yarısı Mısır’ı terk ettiler.

Firavun haberi almıştı. Hemen askerlerini topladı ve Hz. Musa’yı öldürmek için ardına düştüler. İsrailoğulları Kızıldeniz kıyısına kadar gelmişlerdi. Uzaktan tozu dumana katarak

kendilerine doğru gelen Firavun ordusunu gördüklerinde:

“Eyvah,” dediler. “Artık sonumuz geldi!”

“Bizi artık kimse kurtaramaz.”

Hız. Musa onları yüreklendirdi:

“Korkmayın!” dedi. “Benim Rabbim Firavun’u ve ordusunu perişan edecektir.”

Önleri deniz, arkaları düşman askerleriyle çevriliydi. Firavun ve askerleri onlara yetişmek üzereydi. Sevinç çılgınlıkları atarak geliyorlardı. Hız. Musa tam o sırada Rabbine yalvardı:

“Ey her şeyi var eden Rabbim,” dedi. “Bana bir çıkış yolu göster!”

Bir nida yükseldi göklerden:

“Ya Musa! Asanı denize vur!”

Hız. Musa:

“Bismillah,” dedi ve asayı denize vurdu. Devasa dalgalar yarılarak ayrıldı ve Musa’ya yol verdiler. Kızıldeniz’in tam ortasında on iki yol açılmıştı. Hız. Musa ve yanındakiler denizin içine yürüdüler. Firavun:

“Bakın,” dedi. “Musa’nın sihri denizi de tuttu.”

Askerlerine emir verdi:

“Arkalarından yürüyün! Onlar yakalamışken bırakmam!”

Askerler önce tereddüt ettiler. Daha sonra zalim Firavun’un başlarına neler getireceğini bildikleri için atlarını denize sürdüler. Bu arada Musa (a.s.) kendisine inananlarla birlikte karşı sahile çıkmıştı. Firavun’un ordusu açılan yollardan bir hayli ilerlediler.

Fakat o da ne! Hız. Musa ve yanındakilere açılan yollar, Firavun ve askerlerine bir bir kapanmaya başladı. Firavun ve askerleri dalgalara yenik düştüler. Azgın dalgaların kucağında boğulurken:

“Musa’nın Rabbine iman ettim! Ben de inananlardanım!”

diyordu, ama iş işten geçmişti. Hz. Musa ile mü'minler kaşı kıyıda şükür secdesinde idiler.

Tut ellerimizden ey Kelîmullah Musa! Sen ki Rabbimle konuşansın. Zühdiün ve takvan ile edep ve terbiye yurdusun. Ahir zamanın şaşkın kulları olarak günahlar diken gibi yollarımızı sardı. Yol aramaktan yorgunuz. Aşkın gül bahçesine varmak için çokça çabalyoruz. Tut ellerimizden ne olur! Gayreti ve cesareti biz senden öğrendik. Şefaât eyle!

Melekleri gören kadın Hz. Sâre

“Bu âlemde her şey gelip geçicidir, bu dünya ölümlü dünyadır.

Bu fani dünyada bey değilsen ne çıkar?

Ölmüyorsun, yaşıyorsun ya, bu sana yetmez mi?”

—HZ. MEVLÂNÂ

HZ. İBRAHİM'İN İLK EŞİYDİ SÂRE. Zeki, yumuşak huylu ve itaatkâr bir kadındı. Güzelliğiyle gittiği her yerde dikkat çekiyordu. Nemrut'un İbrahim için yaktırdığı ateşin, gül bahçesine dönüşüne şahit olmuştu. Hz. İbrahim'e ilk iman eden birkaç kişiden biriydi o. Nemrut'un ilâhlık davasına karşı ülkeyi terk ettiklerinde yeni evliydi. Mısır'a vardıklarında zalim bir kralın ülkesinde olduklarını çok geç fark etmişlerdi. Mü'minin imtihanı hiç bitmiyordu. Ve Hz. Sâre bu sınavlara peş peşe girecekti.

Onlar şehre girer girmez Firavun'a bir haber uçmuştu:

“Sayın Kralımız! Sarayınızda eşi benzerine rastlanmayacak güzellikte bir kadın ile adam şehrimize ayakbastılar. Eğer isterseniz onu sizin için alıkoyalım.”

Firavun haberi alır almaz harekete geçti. Elçilerine emir

verip Sâre'yi sarayına çağırttı. Hz. Sâre ile Hz. İbrahim bu duruma çok üzölmüşlerdi. Nemrut'un zulmünden sonra bu kez Firavun'un gadrine uğramak onlara çok zor geliyordu. Hz. İbrahim secdeye kapanmış içli dualar ediyor, her şeyini paylaştığı, gözünün ışığı karısını koruması için Allah'a yalvarıyordu. Hz. Sâre ibadetlerine düşkün bir kadındı. Firavun'un sarayına gitmeden önce namaz kılıp dua etti:

"Allah'ım! Ben Sana ve peygamberin İbrahim'e iman ettim. Ben hayatım boyunca namusumu korudum. N'olursun ya Rabbi, beni bu zalimden uzak tut, beni onun kötölüklerinden koru, muhafaza eyle. Bu kâfiri bana musallat etme!"

Koruyucusu Rabbi olanın sırtı yere gelmezdi. Ertesi günün sabahında Sâre'yi Firavun'un sarayına getirdiler. Firavun iğrenç emellerine ermek istiyordu. Hz. Sâre'ye dokunmak için elini uzattığı anda anlayamadığı bir şekilde eli kaskatı kesildi. Ne yaptıysa bu hâlden kurtulamadı. Çaresiz bir hâlde:

"Bana ne yaptın ey kadın," dedi. "Haydi, bir şeyler yap da beni kurtar. Söz veriyorum sana dokunmayacağım ve seni serbest bırakacağım," dedi.

Her iki eli de kurumuş odun gibiydi. Hareket ettiremiyor-du. Nefesi kesildi ve çırpınmaya başladı. Bunun üzerine Sâre yeniden dua etti:

"Allah'ım," dedi. "Eğer bu adam ölürse Sâre öldürdü derler, bu yüzden ölmesini istemiyorum."

Allah indinde duası makbul bir kadındı Sâre. Bunun üzerine Firavun kendine geldi.

Ancak sözünü yerine getirmeyerek yeniden Hz. Sâre'ye uzanmak istedi. Ve aynı hâli bir kez daha yaşadı. Bunun üzerine Hz. Sâre'den yardım istedi. Hz. Sâre'nin duasıyla düzelen kral sözünde durmayıp yeninde aynı tutukluğu yaşayınca çok şaşırdı. Tam üç kez aynı hâli yaşamıştı. (Buhârî, Buyû, 100; Enbiyâ, 8; Hibe, 36.) Sonunda Hz. Sâre'nin sıradan bir kadın olmadığını anlamıştı. Korku ve heybet içinde seslendi:

“Sen bana sihir mi yaptın?” dedi. “Bu güne kadar hiç böyle bir şey yaşamadım. Senden korkulur. Durdukça kim bilir başıma ne işler açacaksın. Şimdi hemen ülkemi terk et!”

Hemen adamlarına emretti:

“Derhâl bu kadını yanımdan uzaklaştırın,” dedi. “Siz bana güzel yüzlü ve çok çekici bir sihirbaz getirmişsiniz. Ona hediyeler hazırlatın. Şu hizmetçi Hacer’i de yanına verin. O da aynen bu kadın gibi birisidir. Böyle kadınları sarayımda istemiyorum.”

Korku içinde titriyordu Firavun. Kendine bir zarar vermesin diye Hz. Sâre’yi memnun etmek istiyordu. Yanına Hacer’i verdi. Ve onları Mısır’dan çıkardı. Yüce Yaratıcı bu güzel kadını, Hz. İbrahim’i ve cariye Hacer’i Firavun’un kötülüklerinden korumuştı. Gönül huzuru içinde yola revan oldular. Gece gündüz yol gittiler ve sonunda Şam civarında bir yere yerleştiler. Hz. İbrahim ile Sâre’nin çocukları olmuyordu. Sâre çocukları çok seviyordu. Ve bu duruma en çok üzülen oydu. Bir gün eşine:

“Ey İbrahim!” dedi. “Sen de biliyorsun ki çocuğumuz olmadı. Yaşlanıp gidiyoruz. Ama ben senin baba olmanı istiyorum. Şu yardımcı kız Hacer’le evlensen, diyorum. Belki bir çocuk sesi duyarız. Evimiz şenlenir.”

Hz. İbrahim eşinin ısrarlarına dayanamayarak Hacer’le evlendi. Ve İsmail isminde nur topu gibi bir çocukları oldu. İsmail günden güne geliyor, neşeli çığlıklar atıyordu. Babası ona çok düşküncü. İsmail’i görünce gözleri ışıldıyordu. Baba oğul hoşça vakit geçiriyorlardı. Derken şeytan boş durmadı. Sâre’ye vesvese verdi. Sâre, Hacer’i için için kıskanmaya başlamıştı. Yakıcı bir azaptı kıskançlık. Bu duruma uzun süre direndi. Bu duygunun şeytandan geldiğini biliyordu. Ancak elinde değildi. Onu susturamıyordu. Neticede o da insandı ve bir kadının paylaşması en zor şeyi hayat arkadaşını paylaşmak zorunda kalmıştı. Kocasının nazarının Hacer’e ve İs-

mail'e kayması onu içten içe rahatsız etmişti. Daha fazla dayanamamıştı:

"Ey İbrahim," dedi. "Ben bu işe daha fazla dayanamayacağım. Hacer'i ve İsmail'i al çok uzaklara götür. Öyle ki gözü-mün görmeyeceği, kulağımın işitmeyeceği uzak bir yer olsun. Git evladını orada sev!"

Bu sözler İbrahim Peygamberi üzmüştü üzmesine, ama hiçbir şey diyememişti. Başka çaresi yoktu. Hacer ile İsmail için yol hazırlığı yaptılar. Ve üçü birlikte evden ayrıldılar. Hz. İbrahim onları ayrı bir yere bırakıp dönecekti. Onları Sâre'nin görmeyeceği uzak ve güvenilir bir yere, arada bir gidip kontrol etmek üzere bırakıp döndü.

Hz. İbrahim, yumuşak huylu, sıcak yürekli idi. Çok cömertti. Allah rızası için açık duran sofrası; aç, tok, zengin, fakir kuş, hayvan herkese açıktı. Evine gelen misafire yemek yedirmeden göndermezdi. Öyle olduğu için de evinden bereket ve bolluk hiç eksilmezdi. Bunun için onun kurduğu sofralara "Halil İbrahim Sofrası" denilirdi. Halil demek dost demektir. "Dost İbrahim Sofrası" anlamına geliyordu. Herkese dost elini uzatan Allah'ın sevgili dostu bu peygamber yardımseverliğiyle ün salmıştı. Koca bir ömrü hayır ve sabır dolu tüketmişti. Artık o yüz yirmi, eşi Sâre ise doksan yaşındaydı. Artık çok yaşlılardı. Hz. İbrahim'in saçları sakalı aklaşmış, Hz. Sâre'nin gençliği ve güzelliği azalmıştı:

"İbrahim," diyordu. "Bak artık çok yaşlandım ve sana hâlâ bir evlat veremedim."

İbrahim aleyhisselam, anlayışlı ve eşine sadık bir kocaydı. Karısını bu evlat meselesinde asla incitmiyor, sürekli teselli ediyordu. Kendi üzüntüsünü içine gömüyor, her fırsatta anne olamamanın acısıyla yüreği kavrulan eşinin gönlünü ferahlatmaya çalışıyordu:

"Sabırlı ol Sâre!" diyordu. "Benim Rabbim cömerttir. Rahmetten umudunu kesme."

O gün de evine hiç tanımadığı ziyaretçiler gelmişti:

“Selam sana,” dediler.

“Size de selam,” dedi İbrahim.

Aydınlık yüzlü, temiz simalı bu gençlerin kim olduğunu bilmiyordu. Onları evine buyur etti. Hemen önlerine temiz bir sofraya açtı. Taze kızarmış bir dana etiyle dönüp geldi. Çok nefis görünüyordu. Nezaketle konuklarına:

“Buyurunuz lütfen,” dedi.

Fakat misafirleri çok değişikti. Nazik ve kibar kişilerdi. Nezaket icabı sofraya oturdular fakat yemeğe hiç dokunmadılar. Önlerine açılmış sofraya el uzatmadıklarını gören Hz. İbrahim bu duruma çok üzülmüştü. Kuşkulandı ansızın. Onu ve eşi Sâre’yi tuhaf bir korku sardı:

“Ey elçiler,” dedi. “Göreviniz nedir? Ne için buradasınız siz?”

“Biz,” dediler. “Suçlu bir toplumu cezalandırmak için geldik.”

İbrahim onların güvenli kişiler olduğunu anlamıştı:

“Ama,” dedi. “Orada Lut yaşıyor.”

“Merak etme,” dediler. “Senin Rabbin iyileri her zaman koruyandır.”

Onların yemek yemediğini gören Sâre de tedirgindi. Korkusunu hafifletmek için gülümsemeye çalıştı. Fakat melekler onlara farklı bir haber için gelmişlerdi.

Melekler Hz. İbrahim’e:

“Ey İbrahim,” dediler. “Yüce Allah seni ve eşini İshak ve Yakup isimli iki evlatla müjdeledi!”

Korku duyusuna bu kez hayret de eklenmişti. Melekler onu yatıştırdılar:

“Korkma,” dediler. “Biz sana bilgin bir oğul müjdeliyoruz.”

Hız. İbrahim çok şaşırdı:

“Bana yaşlılık gelip çatmış iken beni mi müjdeliyorsunuz? Bana neyi müjdeliyorsunuz?” dedi.

“Biz sana gerçeği müjdeledik. Sakın ümitsizlerden olma” dediler.

Hız. İbrahim toparlandı:

“Rabbinin rahmetinden, sapıklardan başka kim ümit keser ki,” dedi.

Tam o sırada Sâre’yle göz göze geldiler. Sâre ayaktaydı ve her şeyi duymuştu. Heyecanla gülümsedi. Çok heyecanlanmıştı. Ulü’l-azm bir peygamberin eşi olmakla şereflenen, melekleri görmüş ve anlatılanları da duymuştu. Eliyle yüzünü kapattı:

“Ay!” dedi. “Ben artık yaşı geçmiş bir kocakarıyım. Kocam da yaşlı bir adam iken ben mi çocuk doğuracağım! Bu çok şaşılabilecek bir şey!”

Melekler onu rahatlattılar:

“Sen,” dediler. “Allah’ın emrine mi şaşıyorsun!”

“Allah’ın rahmeti ve bereketi sizin üzerinize olsun. O gerçekten her türlü övgüye layıktır. Cömertliği ve lütfu sonsuzdur.”

Bunun üzerine İbrahim ile Sâre’nin korkusu dağılıp gitti. İki evlat müjdesiyle Rablerine şükrettiler. Konuklarını sevinç ve şükranla yolcu ettiler.

Bu müjdeden sonra Hız. Sâre doksan yaşında hamile kaldı. Yüce Allah sonsuz kudretiyle ona nur topu gibi bir evlat verdi. Hız. Sâre, bu müjdeye sevindiği için oğluna:

“İshak” ismi verdi. İshak, İbranice “güler” manasına gelmekteydi.

Gençlik yıllarında çocuk dünyaya getirmemiş olan Hız. Sâre Allah’ın dilemesi ile doksan yaşında bebek sahibi olmuş ve uzun yıllar boyunca saadet içinde yaşadılar.

Tut ellerimizden ey Sâre! Ey melekleri gören ve getirdikleri müjdeyle heyecanlanan kadın! Biz sende “Kûn” kelamının müjdesini seyrettik. O “Kûn” der oluverir. O isterse “ölüyü diri, diriye ölü kılverir” hakikatini keşfettik. Tam doksanıncı yaşında

yüzüne düşen bir tebessümken İshak umudun meyvelerini biz sende derdik. Tut ellerimizden. Seni sevindirdiği gibi bizi de sevindirsin Yüce Rabbimiz!

Ateşin gül bahçesi

*“Baharda doğan şey, güz mevsiminde ölür.
Aşkın gül bahçesine bahardan imdat yoktur.”*

—HZ. MEVLÂNÂ

İLK GENÇLİK YILLARINDAYDI İBRAHİM. Henüz on altı, on yedi yaşlarında derin bakışlı keskin kavrayışlı bir gençti. Haksızlığa ve doğru olmayan hiçbir işe tahammülü yoktu. Çevresindeki insanlar yüce Yaratıcıyı unutarak farklı nesnelere tapmaya başlamışlardı. Kimi yıldızlara, kimi putlara, kimi ise Kral Nemrut’a secde ediyordu. Etrafında olup bitenlerin yanlış olduğunu bildirmek istiyordu. Bir gece yarısı evden dışarı çıktı İbrahim. Soluğu tapınakta buldu. Halkın gözü gibi koruyup baktığı mekândaydı. Ve İbrahim’in babası o mekâna put yontuyordu. Taştan, tahtadan yontulmuş oyuncaklarla dolu bir mabetti orası. Ürkütücü, korkunç ve ruhsuzdu her biri. O sevimsiz nesneleri inceledi tek tek. O yaşına kadar bir kez olsun onlara boyun eğmemişti. Onlar gibi sevimsiz oyuncaklar nasıl yaratıcı olabilirdi. Koca koca insanların gelip saatlerce önlerinde durup istekte bulunması ona çok saçma geliyordu.

Tepkisini ortaya koymalıydı İbrahim. Bunun yanlış bir inanış olduğunu hatırlatmalıydı.

Elinde bir balta aldı ve mabedin putlarını tek tek kırıp parçaladı. En büyük putun önüne gelince durakladı. Putun önüne yemesi için şerbet, yemek ve içki konmuştu. Alaylı alaylı gülümsedi İbrahim:

“Haydi, yesene,” dedi. “Ne duruyorsun. Hani sen onlara mal, mülk ve iyilik vereceksin ya bunun için bütün bunlar haydi durma ye”, dedi. Putların hiçbirinden ses yoktu. Cansız, akılsız, hissiz bir varlık nasıl ilâh olabilirdi ki. Buna şaşırıyordu İbrahim:

“Vah zavallılar,” dedi. “Sizi undan, helvadan yaparlar. Acıkınca da oturur yerler, gücünüz varsa neden susuyorsunuz? Neden beni şurada öldürmüyorsunuz? Haydi, ne duruyorsunuz bana ceza verin.”

Genç İbrahim bu akıl almaz saçmalığa tahammül edemiyordu. Kâh söylenerek, kâh gülererek putların tamamını parçaladı. İşi bittiğinde ise elindeki baltayı en büyük putun boynuna asıp oradan uzaklaştı.

Ertesi günü sabahında puta tapanlar mabede geldiler. İçeri girer girmez ummadıkları bir durumla karşılaştılar. Putlarının paramparça olduğunu görünce ne yapacaklarını bilemediler. Tahtadan ve tunçtan yapılmış kollar, bacaklar, kafalar ortalığa saçılmıştı. Deliye dönmüştü her biri:

“Kim yaptı bunu!”

“Aynısını biz de ona yapacağız.”

Kimin yaptığını kimse bilmiyordu. Tam o sırada orta yaşlı bir adam koşarak geldi:

“Bunu yapsa yapsa Azer’in oğlu İbrahim yapmıştır. O bizim putlarımızla dalga geçiyordu. Bir gün bile onlara secde etmedi. Kral Nemrut’un da ilâhlığına inanmıyor.”

“O hâlde ne duruyorsunuz,” dediler. “Ona öyle bir ceza verelim ki bir daha kimse bu işe yeltenmesin.”

Dört elden İbrahim'i aramaya koyuldular. Babasına sordular ve onu yaka paça yakaladılar:

"Senden başkası bunu yapmış olamaz," dediler. "Söyle bize bu işi sen mi yaptın?"

İbrahim alaylı alaylı cevap verdi:

"Bunu en büyük put yapmış olamaz mı? Gidin ona sorun, belki de o yapmıştır."

"Hayır," dediler. "Hayır, hayır. Bu dediğin çok saçma. Putlar konuşmaz ki!"

Cevap verdi İbrahim:

"Mademki konuşamaz, kendini o hâle getirene bile el kaldıramaz, o hâlde niçin onlara tapıyorsunuz? Bizi ve âlemi yaratan Allah'ı bırakıp bu taş parçalarına mı secde ediyorsunuz? Yazıklar olsun size."

"Sen de kim oluyorsun," dediler. "Biz neye tapacağımızı biliriz. Sen bize karışamazsın!"

İbrahim cesaretle haykırdı:

"Ben size gönderilmiş İbrahim Peygamberim! Putlara, ateşe, yıldıza tapmayı bırakın. Bir olan Allah'a ibadet edin. Bizi yaratan O'dur. İşiten, gören, bilen yalnız O'dur. O'ndan başkasına ibadet edemezsiniz."

"Sen de kimsin," dediler. "Ne cüretle böyle diyorsun. Biz seni dinlemiyoruz."

Ve onu yaka paça zindana attılar. Ardından olanları gidip Kral Nemrut'a anlattılar. Nemrut acımasız bir kraldı. İnsanlara acı çekirtmekten zevk alan birisiydi. Hemen İbrahim'i yanına çağırttı. Ve önünde secde etmesini istedi. İbrahim haykırıyordu:

"Ben Allah'tan başkasına secde etmem," dedi.

Nemrut sersemlemişti:

"Senin Allah'ın da kimdir," dedi.

"Benim Allah'ım hayat verir ve öldürür," dedi İbrahim.

Nemrut derhâl hapisten iki kişi çağırtıp birini serbest bıraktı. Diğerini ise hemen oracıkta öldürttü:

“İşte bak,” dedi. “Ben de öldürttüm ve dirilttim.”

“Benim Allah’ım güneşi doğudan doğdurur, gücün yetiyorsa sen de batıdan doğdur.”

Nemrut:

“Demek benim ilâhlığımı reddediyorsun haa! Sana öyle bir ders vereceğim ki bu yaptığına pişman olacaksın. Önümde diz çöküp af dileyeceksin. Emrime karşı gelenlere cezam çok şiddetlidir,” dedi.

Kral Nemrut’un yüzü öfkeden morarmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Hemen görevlilere emir verdi:

“Hazırlıklar başlasın,” dedi. “İbrahim’i ateşe atacağım. Ateş öyle büyük olmalı ki, gökteki kuşları bile yakmalı. Ateşin ortasında yanıp kavrulurken bana nasıl yalvaracağını görmek istiyorum.”

Hazırlıklar başladı. Günlerce odunlar taşındı. Dağ boyu olduğunda ise ateş yakılmaya başlandı. Nemrut kendine yaptırdığı yüksek yerden onu seyredecekti. Alevler dağ boyuna yükselmiş, kor kıvılcımlar göklere saçılıyordu. Öyle ki ateşin sıcaklığı uçan kuşları bile kavuruyordu. Halk büyük bir korku ve merak içinde oraya toplanmıştı. Nemrut keyifli kahkahalar atarken nar gibi közlenen ateşin sıcaklığı uzaklardan bile hissediliyordu.

İbrahim’i karanlık hapisten çıkartıp getirdiler. Boynu zincirli, elleri kelepçeli, ayakları ise prangalıydı. Güneşin yakıcı okları altında devasa kurulmuş ateş, mavi göklere kızıl dalgalar hâlinde yükselen alevler arasında Nemrut’un yüksek tepeye kurdurduğu tahtına baktı. Halk toplanmıştı ve dehşete kapılmış bir hâlde onu seyrediyordu. İbrahim’i yakacaklardı. Herkes merakla onu seyrederken yüzünde en ufak bir korku izi yoktu. Değil mi ki Rabbi onu yıllar yılı alev topunun hemen yanındaki saklı bir mağarada büyüttmüştü. Rahmet nihayetsizdi.

Onu masum bir ceylanın emzirmesiyle sevgiyle rızıklandı-

ran Rabbini düşündü. İbrahim'i ateşe fırlatmak üzere yaptıkları mancınığa bağladılar. O ise hala peygamberlik vazifesini yerine getiriyordu:

"Lâ uhibbu'l-âfilîn..."

"Batıp gidenler çürüyüp yok olucular Rab olamazlar. Ben batıp kaybolanları sevmem."

Bunu duyan Nemrut öfkeliydi:

"Onu derhâl ateşe atın! Kimin ilah olduğunu şimdi görür-sün!"

İbrahim Rabbine teslim oldu. Bedeni, ateşe yürürken kalbi Rabbiyle beraberdi. Yüce Rabbi melekleriyle ona cennetten bir libas giydirirken kimsenin ruhu bile duymamıştı.

Nemrut haşın kahkahaları arasında İbrahim metrelerce yükseklikten ateşe fırlatıldı:

"Hasbunallahu ve ni'me'l-vekîl, diyordu. Allah bana yeter. O ne güzel vekildir."

Ateşin Rabbinden ilahi bir emir yükseldi:

"...yâ nâru kûnî berden ve selâmen alâ ibrahîm"

"Ey ateş! İbrahim için serin ve selametli ol..." (Enbiyâ, 21:69)

Mancınıklar İbrahim'i ateşin orta yerine atmıştı fakat İbrahim pamuk yataklara düşmüş gibiydi. Ateş onu yakmıyor, ılık ılık okşuyordu sanki. İki melek onu alıp, ateşin merkezine yavaşça indirmişti. Bir anda ortalık gül bahçesine dönmüştü. Sesler duyuyordu İbrahim. Kanaryalar, kumrular, bülbüller ötüşüyordu. Ateşin ortasından berrak sular fişkırdı. Dağ gibi alevlerin içinde kendisine bunca güzellikler sunan Allah'ına şükreliyordu. Ateşin orta yerinde bir cennet bahçesi açılmıştı. Ve Nemrut'la birlikte halk da bunu görüyordu.

Nemrut'un yüzündeki keyifli kahkaha yerini korku ve telaşa bıraktı. Gördüğü manzara karşısında şaşırılmıştı. İbrahim'in bir peygamber olduğuna ve Yaratıcı tarafından korunduğunu anlamış olarak İbrahim'i ateşten çıkarttırdı. Çaresizdi Nemrut ve korku içindeydi. Başına büyük felaketlerin geleceğinden

korkarak İbrahim'i serbest bıraktı. Gücünü imanından alarak bu zalim krala baş eğmeyen İbrahim'e, hiçbir şey olmamıştı. Halk hayret içinde İbrahim'i yakmayan ateşin arkasındaki sırrı merak ediyordu. İbrahim Yaratıcıdan aldığı emirle Mısır'a göç etmeye karar verdi. Hazırlığını yaptı ve yollara koyuldu. O, bir peygamberdi. Çok büyük görevleri vardı. Allah'ın emriyle; Kâbe'nin bulunduğu yere gidip kutsal beldeyi yeniden imar edecekti.

Tut ellerimizden ey bereket peygamberi İbrahim!

Ey nârı har içinde aşkın güllerini koklayan Sevgili!

Ey rıza makamının maşuğu!

*Acıda ve çilede Rabbinden razı, Rabbi de ondan razı güzel
Dost! El ver bize!*

*Bizim de yüreklerimizden cömertlik çeşmelerin aksın gürül
gürül. Neslimizden salih ve sağlam kullar çıksın. Salât ehli ol-
sun tamamı. Ve Rabbim bizi de aşkın gül bahçesinde ağırlasın!
Âline, nesline ve sana binlerce selam olsun ey Hz İbrahim!*

Hicaz'ın siyah incisi Hz. Hacer

*"Ebedî olarak baki kalan ancak aşktır.
Bundan başkasına gönül verme, hepsi eğretidir."*

—HZ. MEVLÂNÂ

HZ. İBRAHİM'İN İKİNCİ EŞİ YDI HACER. İbrahim Peygamber Sâre'nin arzusuyla Hacer'le evlenmişti. Bahar dalı gibi açmıştı İbrahim ocağında Hacer. İsmail'e hamile kalıp kucağına aldığı anda ise dayanamamıştı Sâre:

"Ey İbrahim," demişti. "Ben bu işe dayanamıyorum. Hacer'i ile oğlunu al, benim görüp etkilenmeyeceğim uzak yerlere götür. Ve git evladını orada sev!"

İbrahim Peygamber, Rabbinin yol göstermesiyle çıkarmıştı yuvadan mahzun Hacer'i ve masum yavru İsmail'i. Çölün bağrına çok uzaklara yürüdüler.

Hacer imanı bütün bir kadındı. Ne kızdı ne de ilendi Hacer. O sadece Rabbine yöneldi.

Tevazuu ve beklentisizliğiyle İbrahim gibi bir peygambere eş, İsmail gibi bir çocuğa anne olmuşken itiraz etmeden gitti. İkinci hicretini yaşıyordu genç kadın. İlkinde Mısır'dan Şam'a

ikincisinde ise nereye gittiğini bilmediği bir başka mekâna yolcuymuştu. Zaten Hacer "hicr" değil miydi? Ayrılık uzaklık kopuş anlamındaydı adı. Kucagında yavrusu yüreğinde imanıy-la çöle revan oldu. İbrahim evladından ayrılma acısını yaşıyor, ancak Allah'tan yardım diliyordu. Henüz meme emen bir çocuk, yanlarında az hurma ve su tulumuyla yollara düştüler. Susuyordu Hacer. İsyan etmiyordu. Huzur bulacaksa Sâre ve sükûna erecekse İbrahim o her şeye razıydı. Değil mi ki karşısında Allah'ın peygamberi ve onun hane huzuru vardı. Nereye gittiklerini bile sormadan arşınladılar çölü. Bu gidiş farklı bir gidişti. Çağları kucagında büyütecek olan ve susuz yüreklere su sunacak olan bir yolculuğun adımları olduğunu nereden bilecekti. Sıcak, kum, toz fırtınaları arasında yürüdüler. Bir kez 'of' demedi Hacer. İbrahim Peygamber en çok da onun bu yönüne hayrandı. Sükûnet dolu teslimiyeti dingin hâli ve anlam dolu derin bakışlarıyla Rabbine rıza göstermesi. Kolay bulunacak özellikler değildi bunlar. Nefes kesici sıcaklık, dik yokuşlar ıssız bucaksız çöllerin bitmeyen kıvrımında yeni ufuklara yürüdüler. Dingin devinimlerle aştılar çölü. İbrahim hicretin babası, Hacer hicretin anası olacaktı.

Dört yanı dağlarla çevrili ıssız bir vadiye varmışlardı. Hz. İbrahim, Cebrai'l'in tarifiyle orayı bulmuştu. Yanlarında su kırbasını az biraz hurma bırakarak oradan uzaklaştı. Hacer ıssız ve insansız vadiyi görünce ürkmüştü. İbrahim'in gittiğini görünce büsbütün telaşlandı:

"İbrahim!"

Sesi yankılandı ıssız kayalıklarda.

"Bizi bu hiçbir canlının olmadığı vadide bırakıp nereye gidiyorsun?"

İbrahim arkasına bakamadan yürüdü. Gözü gibi sevdiği biricik evladını ve sevgili Hacer'ini burada bırakıp gitmek kolay değildi. Ancak o bir Peygamber olarak yüce Allah'tan emri böyle almıştı. Hiç ses çıkarmadı. Dönüp bir baksa dayana-

mayıp oğluna sarılacaktı. Hacer'in feraseti devredeydi. Onun zorlandığını fark etti ve sustu. Feryat figan yalvarsa İbrahim zorlanabilirdi. Taş bastı yüreğine Hacer. Net bir ses tonuyla:

"Böyle yapmanı Rabbin mi istedi?"

"Evet!"

O anda rahatladı genç kadın Artık mutmaindi kalbi:

"Git o zaman! Gerçek koruyucu Allah'tır. O bizi asla perişan etmez!"

Yavrusuna sarıldı ve suskunluğun en çetin vadilerine yürüdü Hacer. Zaten kul olmak da sorgulamadan teslim olmanın sıratı değil miydi? Hacervâri susmak, dünyanın çakıl taşı dertlerine takılıp kalmamak, isyan derelerine düşmemek, Rabbin rahmetine sığınmak değil miydi? Hacer'in teslimiyeti İbrahim Peygamberin içine su serpmiştı. Hızla uzaklaştı. Ufukta kaybolmak üzereyken döndü yönünü o tarafa. Açtı ellerini ve dua etti:

"Ey Rabbimiz! Ailemden bir kısmını, Senin hürmetli Beyti'nin yanında, ekinsiz bir vadide yerleştirdim—namazlarını Beyti'nin huzurunda dosdoğru kılsınlar diye—Ey Rabbimiz! Sen de insanlardan mü'min olanların gönülllerini onlara meyllettir ve onları meyvelerle rızıklandır ki, onlar da nimetlerinin kadrini bilip şükretsınlar" (İbrahim, 14:37)

Hani İbrahim, "Rabbim! Bu şehri güvenli bir şehir kıl. Halkından Allah'a ve ahiret gününe iman edenleri her türlü ürünle rızıklandır" demişti.

Dört yanı kayalıklarla çevrili kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yapayalnızlardı. Hz. Hacer ile yavrusuyla ne olduğunu bilmediği yıkık bir kalıntının arasına sığındı. Kâbe'nin kalıntılarıydı burası. Hz. Âdem'in yeryüzünde yaptığı ilk bina Nuh Tufanı'ndan sonra o hâle gelmişti. Gece olunca vadi büsbütün ürkütücüydü. Aç hayvanlar, yırtıcı kuşlar, börtü böcek sesleri. İrkilmemek için tespihe durdu Hacer. Yavrunun ısl ısl pırlıdayan anlı hizasına yıldızlar yağıyordu sanki. Hacer kara

gecede kara vadide ve kara toprağın üzerinde yalnızdı. İçinin tüm dertlerini her şeyiyle teslim olduğu Rabbiyle paylaşıyordu. O'nun yazdığı kadere teslim olan incinir miydi hiç? Rabbi ni andıkça büsbütün rahatladı genç kadın. Hacer'in gönlünde ışık dolu bir şehriyin kuruldu. "Allah" diyordu sürekli. O'na sığındıkça korkmadı, ürkmedi ve incinmedi. Derin bir tefekkür hâliyle yeri göğü var edeni düşünüp O'na hamd etti. Karanlığın bağrında bir tek oydu sesini duyan. Sebeplerin sükût ettiği yerde bir tek O vardı.

Üç gün üç gece o hâlde Rabbine niyaz etti genç kadın. Yanlarında bulunan az su ve hurmayla yetindi. Ancak Hacer'in hurmaları bitmiş, kırbasındaki su tükenmişti. Yavrusunu emziremedi. Sütü çekilmişti annenin. Susuzluk ki insanoğlunun en yakıcı sınavıydı. Hacer'i de ciğerinden yakalamıştı. Ana sü-tünün tükendiği anda İsmail susuzluktan kavruluyordu. Ağlı-yordu İsmail:

"Su... su..." diye.

Hacer kırbaya uzandı usulca. Kırba kurumuştı. Bir damla su bulamadı. Göklere baktı; yağmur aradı, bulut aradı, fakat nereye dönse kupkuru bir çöl ve üzerine inip kavuran güneş vardı. Çaresizdi. İsmail'ine sarıldı, onu kucakladı, ona tutundu. Acziyet ki Rabbin en sevdiği makamdı. Hacer acizliğin diliyle O'na yöneldi:

"Su... su... su... bir damla... bir yudum... su... su..."

"Rabbim dedi susuzluktan kavrulmuş dudaklarla su bir yudum su yavruma."

İsmail susuzluktan inliyordu. Kavruluyordu yavrucak. Hacer bir hamleyle ayağa kalktı. Oturup durmak olmazdı elbet. Koşmalı su aramalı çaresiz bedene derman sunmalıydı. İçini korku bürüdü annenin. Susuz gönlü titredi. Çevreyi kolaçan etti. Dört bir yanı sarmış ufuklarda ne bir iz ne de ses vardı. İsmail'e su bulmalıydı. Yavrusunu oracıkta bırakıp koştu. Safâ tepesine tırmandı bir koşu. Etrafa bakındı. Sebepler sükût et-

mişti. En ufak bir kıpırtı dahi yoktu. Gayreti bırakmadı Hacer. Yılmadı yılamazdı. Dilinde duası kalbinde zikriyle Merve tepesine kadar koştu. Bulmalı bir damla su yetiştirmeliydi evladına. Fakat nafiye. Merve tepesi de bomboştu. Sıcaktan dili dışarı çıkmış birkaç börtü böcek kuru otların arasına saklandılar. Yılmadı Hacer tekrara Safâ tepesine koştu:

Belki bir insan görürüm, umuduyla yakın tepelere koştu:
“Suuu!.. Suuu!..”

Issız vadiye yankı yankı düştü sesi:

“Ben İbrahim Peygamberin hanımıyım. O bizi yüce Allah’a ısmarladı. Bunun için bir yardım bekliyorum. Ne olur su! Su, bir yudum su!”

İki tepe arasında tam yedi kez koştu Hacer:

“Allah’ım su! Ne olur bir yudum su! Yavrum susuzluktan ölecek.”

Kimseler hiç kimseler duymadı Hacer’i Rabbinden başka. Aç bedeni, çatlamış dudaklarıyla O’ndan diledi. Fakr ve acziyet içinde bir tek Rabbinden dilendi.

İçin için yanan çölden daha kızgın yanan bir yürekle koşuyordu Hacer. Koştukça tükeniyor, ama bir an bile durmuyor yeniden koşuyordu. Teslimiyeti gayret, gayreti koşuş, koşuşunu yakarışla güçlendirdi Hacer. İki tepe arsında say ediyor, di-diniyor, durmuyor, oturmuyordu çaresizce ve acziyete tutunmuyordu.

“Rabbim” dedi, “sebepleri halk eden Sensin. Elbet bana da bir sebep halk edeceksin.”

Ses yoktu. Hiçbir yerden ne umut ne de ışık alamadı. Ümidini yitirmedi. Allah’tan ümidini kesen kul rahmete ulaşamazdı. Yeniden ve yılmadan koştu Hacer. İki tepe arsında tam yedi kez koşarak gidip geldi. Duayla, niyazla ve de kulluk diliyle yalvardı:

“Sen Rabsin,” diyordu. “Ben ise mahlûkunum. Beni umduğumdan mahrum eyleme.”

Ne varsa O'ndan gelen her hâle teslimdi. O'ndan gelecek her rahmete muhtaçtı. Adımlarındaki tükenişin ardından ni-yazındaki yükselişi Rabbi görüyordu. Hacer annemiz Safâ ile Merve tepelerinin arasında koşuyor, kundaktaki İsmail'ine su bulmak için gayret gösteriyordu. Bu gayret Allah'ı hoşnut ediyor, bu gayrete melekler teşyi ederek alkış tutuyordu. Hicaz'ın nazlı çiçeği Hacer gayreti ve azmiyle vadiyi şenlendiriyor. Son Nebi'nin ecdadı orada var olmuş. Adnan olacak, Mudar olacak, Kinane olacak, Fihır/Kureyş olacak, Kilâb olacak, Haşim olacak ve anası Hacer'in kendilerine hediye ettiği kaybolan zemzemi bulmaya girişen Abdulmuttalib olacaktı. Ama daha asıl olacak olan olmamıştı. Daha o tohum tam olarak meyvesini vermemişti. O meyve Abdulmuttalib'in en küçük oğlu Abdullah ile Âmine'den olacaktı. Tohumlar meyveye duracak, cihan beklediği sultana kavuşacaktı.

İsmail'in yurduydu Harem. Dağlarında ilk onun çığlıkları yankılanmıştı. Vadinin kutsal topraklarına Âdem atadan sonra ilk onun gölgesi düşmüştü. Orada büyümüştü İsmail. Orada serpilmişti. Günlerin gecelerin ıssız koynunda geçmişti bebekliği. Orada susuz kalmıştı. Zemzemin fokurdayıp kaynayışını ilk o görmüştü. İlk İsmail avuçlamış, ilk o yudumlamıştı zemzemi. Vadinin ürkek ıssızlığı içinde bir tek o Rabbini bir ve tek bilmişti. Zemzemle yıkanmış, zemzemle arınmıştı.

Hacer su bulamadı. Bu koşuşturmadan bir hayli yorgun düşmüştü. Artık kendisinin ve yavrusunun ölümünü bekleyecekti. Çaresiz bir hâlde yavrusunun yanına döndü. Perişandı. İki büklümdü. İsmail'in feryadı kesilmişti. Bir anda onun ölmüş olacağını düşündüğü anda korku dolu o yana baktı. Fakat o da ne!

Yavrunun ayakları altından ak köpüklü sular fışkırıyordu. İlk anda gözlerine inanamadı. Daha sonra İsmail'in kana kana o sudan içtiğini gördü. O sevinçle suyun üstüne kapandı. Akıp gitmesini, tükenmesini istemiyordu:

“Zem! Zem!” diye diye suları avuçladı. Bu kelime:

“Dur! Dur, akıp tükenme!” demektir. Bilmiyordu ki Hacer o su tükenmeyecekti.

İbrahim’in onlar için yaptığı dua kabul edilmişti. Yüce Allah kendini bu kadar seven insanları çaresiz bırakmazdı. Su, ak köpüklerle aktı, hiç tükenmedi. Doya doya içtiler. Açlıkları ve susuzlukları dinmişti. Hacer şükür içindeydi. Onun o çaresiz yalvarışlarıyla gelen zemzem, o günün bir mucizesi olarak yüzyıllar boyunca akacak, hiç tükenmeyecekti.

Onlar ki hayrın öncüsüydüler. İlk atılan adımlar her zaman son adımlardan daha çileliydi ya hani. Hayır, ne kadar güzel ve büyükse meşakkat o kadar çetindi ya. Zor yokuşların zirvesi her zaman ferah ufuklara açılırken o zorluklar içinde hayrı bulmuştu Hacer. Çokça çile, çokça açlık, çokça susuzluk çekmişti. Çokça koşmuş, çokça yorulmuş olsa da cefa köprülerinden sefa menzillerine ulaşmıştı. Yalnız, acizin, fukaranın, terk edilmişin kalesiydi o. Hacer ki tarihe mührünü vurmuş abide şahsiyetti. Hacer kulluğuna bürüneni yüce Rab kurb sırrına erdirirdi. Yüzyıllar boyu sürecek bir ibadetin tekrarıyla onu saydırı hatırlatır ve asla unutturmazdı.

Hacer gayreti kula zemzemi, avuçlatırdı.

Hacer sırrına ereni yüce Rab,

Firavun’un kölesiyken İbrahim’in sahabesi...

Sâre’nin kumasıyken, İsmail’in annesi

İtilmiş, kovulmuşken, zemzemin sahibesi

Yalnız başına bırakılmışken

Kutlu beldenin kurucusu

Unutulmaya terk edilmişken,

Efendimizin (a.s.m.) büyük annesi kıldırı.

Hacervâri duruşun sırrı Rabbe kul olmaktır.

Koşuşu ibadet,

Gayretinin şefkat...

Susunluğuna itaat olan kadın yüzyıllık bir bahtın talibi ol-

duğunu nereden bilecekti. O bilmeden yürüdü. Dilinde şükür, hâlinde teslimi, kalbinde tevekkülüyle hâle rıza gösterdi.

O sırrın hürmetini ziyan etmedi. Devam etti. Yılmadı bırakmadı Hacer sabrının sonucunda zemzemim sahibesi, Kâbe'nin bekçisi, hatmin siyah incisi oldu.

Hacer annemiz bugün kırık gönüllerimizin sevinci, yalnız ruhlarımızın tesellcisidir.

Çatlamış dudaklarındaki dua onu Son Peygamberin büyük annesi kıldı.

Hacer zahiren siyahi bir köle. Dışı siyah içi inci yakut bezeli annemiz. Çorak çölü gül kılan, güle bülbül çağırان kadın. Duruşundan edep, susuşundan saba yelleri hissedilir. Hatmin kucağına girenler bunu iyi bilirler. Sükûn dolu kucağıyla o şimdi rahmetin kucağında ağırlanmakta. Ömür boyu teslim olduğu Rabbinin rahmeti ona tebessüm etmiş ve Kâbe'nin kucağında yatıyor.

Tut ellerimizden ey kutlu annemiz Hacer! Ey insanlık tarihine adımlarıyla şiir yazmış kadın! Yalnızlığın çetin sıratında yürümeyi biz senden öğrendik. Çölün çorak bağrında gül yeşertmeyi sende okuduk. Gülümse bize ne olur! Gülümse de gönümüz gülşene dönsün. Umudun zemzemini yüreklerimize saç. Sulayıver kurumuş, yanmış çorak arazilerimizi. Gülşene çeviriver ey Hacer, tut ellerimizi!

Adanmışlar silsilesi Hz. İsmail

"Âşıklara canlar feda olsun, aşk hoş bir hevestir."

—HZ. MEVLÂNÂ

İSMAIL, İBRAHİM PEYGAMBER İLE eşi Hacer'e verilmiş en değerli hediye idi. Bu değerli hediye Kâbe'nin kucağıyla zemzem kuyusunun başında soluyarak on üç yaşına gelmişti. Alnındaki aydınlık hiç gitmezdi İsmail'in. Gece boyu onu seyrederdi Hacer. Yıldızlar lacivert kadife üzerine serpilmiş bir avuç elmas gibi ışıldarken göklerde Hacer bir onları bir de İsmail'in alnındaki parıltıyı seyrederdi. Babası İbrahim'in de göz aydınlığıydı İsmail. Rabbini anmak ve emirlerine uymak için baba ile oğlun çağlar üstü konuşması ve buluşması başlardı. Hacer her hâli okur ve sır dolu susardı. Tek kelimeydi sırları:

"Bunu Rabbin mi istedi!"

Susunca İbrahim o manalı sükûtun içine birlikte çekilirler, kelime etmezlerdi. Rab dediyse ölüm olsa yürünürdü. Buydu Hacer'in sırrı. Ve o sırra binaen aşikâre çıkardı hazineler.

Öylesine sırlı anlardan birinde İbrahim ile İsmail'i zemzem başında gördü Hacer. Zemzem ile İsmail birbirine ne çok yakışırlardı. Hacer'in temaşası işte o an başladı.

İsmail'in zemzem içmesi...

İsmail'in zemzemle oynaması...

İsmail'in zemzemle yıkanması ne güzeldi. Zemzemi avuçladıkça İsmail; Hacer "Hayy" nidasını ıstırtırdı. Hacer suskun, Hacer lâl, Hacer sırlar hazinesinin lâl üdür incisi kesilirdi.

İbrahim'i telaşlı bir hazırlık içinde gördüğü o sabah yine lâl kesilmişti. İsmail'i itinayla yıkayıverdi İbrahim. Yavrusuna pürüpak kıyafetler giydirdi. Saçlarına mis kokular, gözlerine sürmeler, ellerini kınalar sürdü. Hâle bakılırsa onu önemli bir yere götürecekti. Ne vardı ne olmuştu. Yoksa Rabbi mi istemişti bunu. Susuverdi Hacer. Hiçbir şey diyemedi. Sadece seyretti:

"İsmail," dedi İbrahim, buğulu bir şekilde.

"Buyur Babacığım," dedi İsmail. Su gibiydi sesi. Kucakladı evladını İbrahim. Aşikâre çıkarmak istemedikleri vardı. Hacer bildi, İsmail hissetti, İbrahim sustu. Hacer anladı ki emir yüce yerden; sormadı, sorgulamadı, irdelemedi İbrahim'i. Zaten Hacer olmak da bu değil miydi?

"İsmail'e neden kokular sürdün?"

"İsmail'e neden ak kefenler gibi beyaz libaslar giydirdin?"

"Yavrumun gözlerini neden sürmeledin?"

"İsmail'imın ellerini neden kınaladın," diyecekti ama diyemedi. İsmail'in sahibi Rabbi değil miydi? İbrahim'e gelen her emir O'ndan değil miydi? Rabbiyle kulunun arasına girmede, giremedi Hacer.

İbrahim tuttu ellerinden İsmail'in. Ses seda çıkarmadan bir kez dahi geriye bakmadan yürüdüler. Hacer ciğerparesinin nereye gittiğini bilemeden sustu. Rabbi istemişti ya İbrahim'in. Gayrısı teslimiyetti. Rab isterse susulurdu. Rab isterse boyun bükülür, Rab isterse her emir baş göz üstüne kabul edilirdi. Teslim ki zühdün zirvesiydi. Zühdün ve vera'nın zirve-

lerine konuşlandı Hacer. Kâbe'nin yanından onların gidişini seyretti.

Baba oğul uzaklaştılar. İssız bir dağ başına kadar yürüdüler Allah'ın dostluğunu kazanmış, ateşlerin bile yakmadığı İbrahim yangınlar içindeydi. Şefkatin en yakıcı kıvılcımları gözlerinde yanıp sönerken kederliydi:

"Yavrum," dedi İsmail'im. Bu gece bir rüya gördüm." İsmail bunun normal bir rüya olmadığını anlamıştı. Sükût etti. İbrahim anlatmak zorundaydı ve okşadı yavrusunun ipek saçlarını:

"Seninle alakalı," dedi. "Aslında bu rüya ikimizle alakalı."

"Hayrolsun," dedi yavru. "Anlat öyleyse babacığım."

"Rüyamda seni Allah için kurban etmem istendi."

İsmail yıldız dolu gözleriyle babasına baktı. İbrahim ise yerlere...

"Allah'a kurban olmak güzel değil midir babacığım?"

"Evet," dedi babası. "Can ne kadar tatlıysa Allah'a kurban olmak da o kadar lezzetlidir."

Sabırla karşılaşmıştı İsmail:

"Babacığım," dedi. "Şu dünyada en tatlı huzur Allah'ın rızasına kazanmak değil midir? O'nun rızasını bulmaktan daha güzel ne olabilir ki? Nasıl emir aldıysan öyle yap!"

İbrahim yutkundu. Elinden gelse kendi canını sunacaktı Rabbine, ama ondan istenen candan öte bir candı. Zor sınavlardan geçtiklerini hissettiğinde İsmail:

"Haydi babacığım," dedi. "İşini çabuk bitir. Emir Allah'tan geldiyse bir an bekleyemeyiz."

Teslim terbiyesini ne güzel almıştı yavru. Hâlinde ne isyan, ne de öfke vardı. Sadece rıza ve kanaat... Onu seyretti İbrahim. Yıldızların en parlağını topluyordu gözlerinden İsmail'in... Sözleri inci dizesi gibi geldi:

"Babacığım," dedi. "Önceden haber etseydin annemle vedalaşıp boynuna sarılırdım."

“Haber verseydim sende ve annende bir gevşeklik olabilirdi. İşte bundan çekindim.”

Allah’ın sevgisini kazanmak için can pazarındaydılar. Sırından alevler yükseldi İbrahim’in. İkisi de kararlı, ikisi de duyarlı, ama bir o kadar da duyguluydular. İsmail babasının zorlandığını fark etti:

“Babacığım,” dedi. “Nemrut seni ateşe atınca sabretmedin mi. O sabırla sen yüce Allah’ın dostluğunu kazandın. Ben de Allah’a kurban olmak istiyorum. Belki o zaman benden razı olur,” dedi. İbrahim Allah’tan yardım istedi:

“Ya Rabbi! Bu hâl için bana sabır ver. Hâlime acı!”

“Babacığım,” dedi İsmail. “Nefsin birçok oyunu vardır. Bittir şu işi.”

İbrahim Peygamber tebessümü gül, gülüşü gülşen olan yavrusuna son kez baktı. İsmail’in ellerini, ayaklarını ve sonra da gözlerini bağlarken niyet etti:

“Allah’ım,” dedi. “Onu Sana kurban etmek için geldim. Bana sabır ve dayanma gücü ver!”

Ardından ciğerparesine seslendi:

“Elveda İsmail’im. Sürmeli kuzum elveda! Kıyamete kadar elveda!”

Yer gök lerzeye gelmişken görünmezlerden bir nida yükseldi:

“Ey İbrahim! Sen sana düşeni tam olarak yerine getirdin. Şimdi rahmetimi görmek için başını kaldır ve göğe bak.”

Hız. İbrahim ürperti içinde göklere baktı. Beyaz tüylü, kara gözlü, besili bir koç karşısında duruyordu. Aynı sesi işitti yine:

“Bu koç oğluna fedadır.”

Koç vahiy meleği Cebrail’in yanındaydı. Tekbir sesleriyle onu İbrahim’e uzattı:

“Allahu ekber! Allahu ekber!”

İbrahim Peygamber sevinç gözyaşları içinde tek kelam etti:

“Lâ ilâhe illallahu vallahu ekber.”

İsmail'i yattığı yerden kaldırdılar. Tekbirin diğer yarısını o tamamladı:

“Allahu ekber ve lillâhi'l-hamd.”

Baba oğul can cana, yürek yüreğe kucaklaştılar. İsmail Yaratıcıya adanmış can bedelinde birçok ikrama kavuşmuş olarak şükretti:

“Allah'ım,” dedi. “Bu dünyadan iman ile ayrılıp Sana gelen mü'minleri affeyle. Senin aşkını ve rızanı kazanmak uğruna canını adayan kullarına bugünü bayram eyle!”

Onlar öncülerdi. Onlar öğreticilerdi. Onlar terbiyecilerdi. Onlar peygamberlerdi. Ve onlar yol göstericilerdi. İbrahim'in âli ve ailesi, İbrahim'in nesli ve silsilesi adanmışlardandı.

Tut ellerimizden ey İsmail. Teslimiyeti ve aşkı biz senden öğrendik. Ey kutlu Ata! Aşk yoluna can koymayı biz sende seyrettik. Başını bıçağın altına uzatış anın kadar saf ve duru bir kul-luk istiyoruz. Tut ellerimizden ne olur! Şefa'at eyle bize! Selam olsun şanına ve şerefine! O kutlu Nebi Muhammed Mustafa'nın (a.s.m.) atalık şerefiyle şerefyâb olmuşlara! Selam olsun o adanmışlar silsilesine!

Kral Peygamber Hz. Davud

"Biz Davud'un mülkünü güçlendirdik."

—SÂD, 38:20.

NAMI "DEMİRİ HAMUR KILAN"DI. Filistin bölgesine gönderilmiş güçlü bir peygamberdi Hz. Davud. Yüce Allah ona çok özel donanımlar ve büyük zenginlikler bahsetmişti. Cesur, dürüst ve güvenilir oluşu ona hayır kapılarını açmıştı. Sayılan ve sevilen bir kral peygamberdi Hz. Davud ve o bulunduğu bölge insanlarına halife kılınmıştı:

"Ey Davud! Biz seni yeryüzünde halife yaptık. O hâlde insanlar arasında hak ve adaletle hükmet. Heva ve hevese uyma, yoksa bu, seni Allah yolundan saptırır. Doğrusu Allah'ın yolundan sapanlara, hesap gününü unutmalarına karşılık çetin bir azap vardır" (Sâd, 38:26) diyordu Rabbi. Onun döneminde İsrailoğullarının tam anlamıyla yerleşik medeniyete geçip devleti güçlendirdiler. Onun hükümranlığı Fırat sahillerinden Kızıldeniz kıyılarına kadar yayıldı. Hz. Davud gerçek bir devlet başkanı ve ehliyetli bir yöneticiydi. Kudüs'ü başşehir yapmak

suretiyle iktidarı merkezileştirmiş, askerî teşkilatını geliştirmişti. Devleti yönetirken adaleti öncelikle kendisi icra ediyor, davalara bizzat kendisi bakıyordu.

Hiz. Davud güçlü bir devletin kralıydı. Ama parada, pulda, makamda gözü yoktu. Onun tek arzusu Rabbine sadık bir kul olmak ve halkın refahını sağlamaktı. Geceler boyu ibadet ederdi Davud. Sahip olduğu muhteşem saltanat onu değıştirmemişti. Her an her yerde Rabbini anar ve onun için secde ederdi. Abid bir kuldu. Çok ağlayıp yakarırdı Rabbine. Gündüzler boyunca oruç, geceler boyu namaz kılardı. Anlar doluşunca dua ve zikirle doluydu Hiz. Davud. Kalbinde bir tek Allah'ı razı etme arzusu vardı. Gecenin ancak az bir kısmında uyurdu Davud. Kalbi uyanıktı. Ve Davud'un orucu dillerdeydi. Bir gün tutar, bir gün yerdı. Ses ki insana verilmiş en büyük mucizeyken Davud Peygambere tam yetmiş frekansta bahşedilmişti.

Yetmiş mezamir.

Yetmiş ayrı ton.

Yetmiş ayrı etki.

Yetmiş ayrı makam.

Yetmiş ayrı perdeden yankı yankı yükselirdi sesi.

Bir peygamberlik mucizesi olarak Hiz. Davud'un sesindeki etki gücü hiç kimselerde yoktu. Hiz. Davud yüksek yerleri çok severdi. Rabbinin ayetlerini yüksek yerlere çıkarak okurdu. Sesindeki özellikten dolayı dağlar yankılanıverirdi. Ve Davud, Zebur'un nağmeleriyle dağları inletirken yaratılmış bütün canlı mahlûklar onu dinlemeye gelirdi. Ürperirdi kuşlar ve titrerdi kelebekler. Rabbinin ayetlerini okumaya başlayınca, kuşlar havadan ağaçlara iner, vahşi hayvanlar uysallaşarak gelir hep birlikte, okunan ayetleri tekrar ederlerdi. O Rabbini zikre durdu mu, lerzeye gelirdi âlem. Dağ titrer, taş yuvarlanır, toprak lime lime erirdi. Hiz. Davud'un tatlı sesi var olan her canlının kالبine nağme nağme inerdi.

Ona kuşdili öğretilmişti. Onlarla haberleşir ve dertleşirdi.

Kartallar, akbabalar, leylekler, kanaryalar, bülbüller susar Davud'u dinlemeye doyamazdı. Hayvanlar susar, insanlar onu dinlemek için koşuşurdu. Davud zikre başladı mı, bir ordu kurulurdu yeryüzü varlıklarından mürekkep. Tepesinde kuşlar halka halka, çevresinde çocuklar minik sevimli. Berisinde gençler aşk dolu... Ötesinde insanlar şevk dolu olurdu. Davud zikre durdu mu vahşi hayvanlar dahi munisleşerek yanına gelir, evcil hayvanlar susar onu dinlerdi. Zikri göz yaşartırdı Davud Peygamberin. Virdi kalp ısıtırdı. Şükrü ruhlara inerdi fevc fevc.

Davut Peygambere Faslı Hitap Verilmişti. Çok güzel konuşurdu. Nazik ve anlayışlı bir liderdi. Adaletli ve hakperest oluşuyla en zor ve içinden çıkılmaz davaları kolaylıkla çözümlerdi:

"Onun hükümlerliğini kuvvetlendirmiş, ona hikmet ve faslı hitap/açık, güzel konuşma vermiştik" (Sâd, 38:20) diyor du yüce Kur'an ve Davud Peygamberin üstün meziyetlerini methediyordu.

Muhteşem saltanatı onu şımartmamıştı. Kıymetli hazinelerin, altın gümüş denklelerinin, sürü sürü develerin, safkan doru atların, güçlü orduların ve kudretli bir krallığın sahibi olduğu hâlde oldukça mütevazı ve yumuşak huyluydu. Adaletli ve cesur oluşuyla halkı ondan memnun o ise Rabbine karşı her an şükür doluydu. Dillerini bilip anlaştığı her cinsten hayvanlarla tanıştı.

Hz. Davud sanatçı bir peygamberdi. İlmi, inceliği, feraseti ve anlayışı sanata da yansımıştı. Bakır işçiliği yapardı o. Rabbi ona bir mucize vermişti ki demiri ateşe sokmadan ve dövmeden hamur gibi yoğurup istediği şekli verme mucizesine sahipti. Bakır madeni onun elinde, musluklardan su gibi akıp şekil alma özelliği kazanmıştı. Bakırı incecik açıp birbirinden harika silahlar yapardı maharetiyle. O güne dek em-

reden, asan, kesen dediğim dedik keyfi uygulamalarla halkı küçük gören birçok kral görmüştü insanlar. Ama onun halktan biri gibi devlet hazinesine dokunmadan elinin emeğiyle geçimini temin eden birisi olması düşündürücüydü. Kendi el emeğiyle geçinen tek kraldı o. Bundan haz duyardı Hz. Davud. Ona göre kişinin en tatlı kazancı kendi el emeğiyle ürettiğini eserlerdi. İtinayla çalışırdı Hz. Davud. Demiri dantel gibi işlerdi. Elinden çıkan işler sanat işçiliği yüksek ve çok değerli olurdu. Sağlam dokumalı zırhlar, korunaklı miğferler, keskin işlemeli kılıçlar ve sedef kakmalı kamalar, her şekil ve desenden dövme kalkanlarla sanat harikası eserler üretiyordu.

Kral Davud'un hayatında şaşılacak bir şey daha vardı ki; onun Rabbine olan kulluğu, tevazusu ve zühdü arttıkça Rabbi ona daha çok hüküm veriyordu. Yırtıcı hayvanlar, Hz. Davud'un huzuruna gelip, ona tam bir bağlılıkla hizmet ederlerdi. Aslanlar, kurtlar, kaplanlar emrindeydi. İnsanlar bir dediğini iki etmez, ona karşı son derece saygı ve sevgi içindeydiler. Ama o son derece mahcup ve mütevazı bir peygamberdi. Sahip olduğu saltanat ve krallığın Allah'ın bir emaneti olduğunu düşünür halkının hizmetine koşardı. Tahtına kurulup emirler yağdırma yerine çalışarak, ter dökerek insanları çalışmaya ve sanata yönlendirmesi onu farklı kılmıştı.

Davud Peygamber, İsrailoğullarına tam kırk yıl peygamberlik yaptı. Bıkmadan usanmadan çalıştı. Yüce Allah'ın emirlerini harfi harfine uyguladı. Hiç hak yemedi, yedirmedi. Kimseyi ezmedi, ezdirmeydi. Yıllar yılı süren peygamberliğinin sonunda Kudüs'ü fethederek halkını oraya yerleştirdi. Yaşlılık vakti gelip çatığında ise saltanatını oğlu Süleyman'a devrederek yaşlı dünyadan ayrıldı. Ve dört büyük peygamberden biri olarak insanlık onu hep andı. Ona ve onun bıraktığı gerçek mirasa sahip çıkanlara selam olsun.

Tut ellerimizden ey Davud!

Biz çalışmayı, say'i ve gayreti senden öğrendik. Sanatın inceliğini bize sen öğrettin. Sanatın marifet, marifetin Allah için olduğu gerçeğini bize sen öğrettin. Selam olsun sana.

Nil'in nazlı kraliçesi Hz. Âsiye

*"Âşıklardan başkasını, sudan ayrılmış balık bil.
O, vezir bile olsa, sen onu ölmüş, çürümüş say."*

—HZ. MEVLÂNÂ

ÇOK ÖTELERDEN BİR İSİMDİ ÂSİYE. Zaman zaman hatırladığımız, ama kim olduğunu tam olarak bilemediğimiz bir isimdi. Onu tanıyınca kendi dertlerimizin ufaklığını fark edecek, utanacaktık belki de.

Nil nehrinin lacivert kıyısında, görkemli bir sarayda yaşıyordu Hz. Âsiye. Mısır'ın şöhretli kraliçesi zalim ve kan içici imparator Firavun'un eşiydi. O da Babil padişahı Nemrut gibi hem tanrılık iddiasında bulunuyor, hem de halkın duygularını sömürerek geleneksel put inancını korumaya çalışıyordu. İki zıt dünyaların insanıydılar. Firavun ile Âsiye... Firavun'un gaddarlığına inat yumuşak huylu ve ince ruhluydu. Firavun ne denli adi ise Âsiye o denli asil, Firavun ne denli kibirli ise Âsiye o denli mütevazı, Firavun ne denli zalim ise Âsiye o denli merhametli ve güzel ruhluydu. İffet ve asaletiyle gönüllere taht kurmuş bu kadın kaderin garip tecellisi ve gelecek

nesillere örnek olma tesellisiyle Firavun'a eş olmuştu. Yetimin, düşkünün annesiydi Âsiye. Nil'in sessiz kraliçesi duyarlı bir kalbin sahibiydi. Çocukları olmuyordu ve Âsiye zalim ve acımasız kocasına tahammül ediyordu. Mutsuzdu, yalnızdı ve paylaşımsızdı. Hâlimden anlayacak kimsesi yoktu. Alabildiğine ihtişam ve görkemle bezenmiş saray, ona bir kulübe kadar dar ve sıkıcı geliyordu. Âsiye'nin gönlünde ne mal ne de mülk sevgisi vardı. O sadece Rabbiyle baş başa olmaya âşıktı. Firavunun saltanatı, altından sütunlar, elmastan taşlar onu ilgilendirmiyordu.

Gaddar bir eştı Firavun. İlâhlık davasındaydı. Kibri öyle büyük gururu öylesine fazlaydı ki Mısır halkına:

"Ben sizin Rabbinizim," diyordu. "Bana secde edeceksiniz." Dünya malı makamı ve rahatı başını döndürmüştü. Firavun'un şımarık ve azgın tavırları onu çok üzüyordu. Nil'in kraliçesi ateşten gömlek içindeydi.

Dardı sıkıyordu.

Çileliydi yoruyordu.

Alevliydi yakıyordu.

Zalim bir eş, gaddar bir yürek menhus bir ruh ona hayat arkadaşı olmuştu.

Gözlerin bakmaya kıyamadığı Âsiye her an, her saat Firavun'un yanındaydı. Malı, sıhhati, gücü arttıkça zulmü de artırıyordu Firavun'un. İstedliğini öldürtüp istediğini en ağır işlerde çalıştırıyor canı istediğine akla hayale gelmez işkenceler yapmaktan keyif alıyordu. Firavun görmüş olduğu bir rüya üzerine saltanatının elinden gitmesi korkusuna kapıldı. Kâhinler ona:

"Yakupoğullarından birisi çıkıp senin saltanatına son verecek ve seni öldürecek. Hayatın onun elinde!" demişlerdi. Bunun üzerine Firavun, kadın-erkek bütün casus ve ispiyoncularına o devirler Allah'a inanan bir kavim olan İsrailoğullarının kadınlarını dikkatle izlemelerini, hamile olmaları hâlinde ka-

rınlarını deşerek bebeği dışarıya çıkarmalarını ve eğer bebek erkekse derhâl parçalayıp öldürmelerini emretti.

Doğan erkek çocuklarını nefes aldirtmadan öldürtüyordu. Hamile kadınların en büyük kâbusuydu Firavun'un askerleri. O sebeple birçoğu hamile olduğunu gizliyor ve doğuma kadar gizli saklı yaşıyorlardı.

Hız. Âsiye sarayın penceresinden Nil'in mavi akışını seyrederken gözüne bir sandık ilişmişti. Nehrin ıslıtlı sularına batıp çıkan sandık sarayın bahçesine kadar gelmişti. Sabahın o erken saatinde nehrin akıntısına kapılmış bu sandık da neyin nesiydi. Büyük bir merakla adamlarına gidip bakmalarını söyledi. Görevliler, sandığı Kraliçe'nin odasına getirip açtılar. Sandıktan sevimli bir bebek uyuyordu. Saray görevlileri merak ve heyecanla göz göze geldiler. Hız. Âsiye'nin içine sımsıcak duygular dolmuştu. Bebek o kadar sevimliydi ki onu alıp bağrına bastı çarçabuk.

Derin ferasetiyle Firavun'un zulmünden korkan zavallı bir annenin aklına gelen son kurtuluş çaresi olduğunu anlamıştı. Koşup Firavun'a haber verdiler. Firavun:

"Onu öldürün!" dedi. Fakat Âsiye anne şefkatiyle onu sahiplendi:

"Onu bana bağışla," dedi. "Bu bebek bize hayırlı olacak."

"Benim için de senin için de bir göz aydınlığıdır o; onu öldürmeyin; umulur ki bize yararı dokunur yahut onu evlat ediniriz." (Kasas, 28:9)

Firavun zor ikna olmuştu. Bebeğe isim koydular. Ona "Musa" dediler. Su ve sandık içinden çıkan demekti anlamı. O günden sonra Musa bebek Firavun'un sarayında Kraliçe'nin sevgisi ve korumasıyla büyüdü. Saraydakiler onu çok sevdiler. O geldikten sonra saraya renk ve neşe gelmişti. Âsiye onu kucağından indirmiyordu. Firavun'la birlikte oturdukları bir gün Musa bebek Firavun'un sakalına yapışıp çekti. Firavun öfkeden morarmış bir hâlde:

“Yoksa bu çocuk mu” dedi. “Tahtımı yerle bir edecek çocuk bu olmalı. Onu öldürteceğim.”

Cellatlar koşup geldiler. Hz. Âsiye çocuğu kaptığı gibi bağrına bastı:

“Sen ne diyorsun,” dedi. “O daha bir çocuk. Nasıl öyle bir şey dersin. Onun bu işi bilinçli yapıp yapmadığını anlayabiliriz,” dedi. Ardından hizmetçilerden ateşle elmas getirmelerini istedi. Hizmetçiler altın bir tepsi içinde bir parça kor ateş ile bir top elmas getirdiler:

“Tepsiyi çocuğa uzatalım,” dedi Âsiye. “Elmasa el uzatırsa sen haklısın ona istediğini yaparsın, yok eğer aleve el atarsa bil ki o bu işi anlamadan yaptı.”

“Pekâlâ,” dedi Firavun. “Dediğin gibi olsun. Çocuk elini ateşe atacak kadar ahmaksa ondan zarar gelmez.”

Tepsiyi Musa’nın önüne getirdiler. Kor alev ile ısıtılı elmas bir arada parıldarken Âsiye’nin yüreğinde gizli dualar vardı. Musa bebek elmasa el uzatmıştı ki; Cebrael (a.s.) alevi önüne çevirdi. Musa bebeğin eli yanmıştı. Can havliyle elini ağzına koydu ve dili de yanıverdi. Ağlıyordu Musa. Hz. Âsiye kocasına dönerek:

“Gördün ya,” dedi. “O bu işi bilerek yapmadı. Çocukcağız acı içinde kıvranıyor.”

Bebek can havliyle ağlarken Firavun gülüyordu. Kraliçenin akli ve öngörüsü sebebiyle Musa bebeğin canı kurtulmuştu.

Musa bebek Firavun’un sarayında günden güne gelişti, büyüdü, serpildi. Olgunluk çağına erişince Yüce Allah Musa’yı peygamberlikle görevlendirdi ve Firavun’u doğru yola davet etmesini istedi.

Hız. Musa görevi almıştı. Büyük bir cesaretle Firavun’un karşısına dikildi:

“Ey Firavun,” dedi. “Bu zulmü bırak artık. Ben seni bir olan Allah’a ibadet etmeye davet ediyorum.”

Kan içiciydi Firavun. Gurur küpüydü. Musa’nın böyle bir

şeye cüret etmesi karşısında gözü dönmüştü. Kızdı, köpürdü, hiddetlendi ve meydan okudu:

“Haman,” dedi, “bana bir kule yap da çıkıp Musa’nın Rab-
bini bir göreyim.”

Hız. Musa ona birçok mucize gösterdi. Firavun ısrarla dire-
nirken hanımı Âsiye gizliden iman etmişti. Firavun’dan saklı
olarak odasına kapanıp gizli gizli ibadet ediyordu. Onunla bir-
likte Firavun’un diğer eşlerinden olma kızının saçlarını tıra-
yan Maşita da iman etmişti. Maşita bir gün elinden düşürdüğü
tarağı yerden besmeleyle alınca kız duymuş ve babasına haber
vermişti. Firavun Maşita’ya akla hayale gelmez işkenceler yap-
tıysa da, Maşita imanından taviz vermedi. Sonunda onu iki
çocuğu ve eşiyle birlikte kaynar kazana attı. Maşita tevhit ni-
daları arasında can vermişti.

Hız. Âsiye Maşita’ya yapılanlara dayanamamıştı. Gözyaşları
içinde Firavun’a karşı çıktı:

“Yazıklar olsun sana,” dedi. “Sen,” dedi “gerçekten zalimsin.
Şu zavallı çocukları annesini ve babasını acımasızca katlettin.
Onlara nasıl kıydın!”

Firavun ummadığı bu tepki karşısında:

“Ne o,” dedi. “Maşita’ya gelen cinnet sana da mı bulaştı.”

Hız. Âsiye:

“Hayır!” dedi. “Ne ona cinnet geldi ne de bana bulaştı. Şu-
nu bil ki ben, senin de, benim de, âlemlerin de Rabbi olan Al-
lah’a iman edenlerdenim.”

Firavun deliye dönmüştü. Annesini çağırdı Âsiye’nin:

“Kızlarımın berberi gibi kızın Âsiye de delirmiş” dedi.
Sonra da Âsiye’ye:

“Ya Musa’nın ilahına küfreder, onu tanımazsın ya da Maşi-
ta’dan bin beter işkence yaparım sana.”

“Asla sana kulluk etmem,” dedi Âsiye. “Benim Rabbim Al-
lah’tır.” Bir direnişin sembolüydü Âsiye.

Zalim bir kocanın âlim ve arif eşiydi. Zulme başkaldırışın

sembolü. Rabbini razı etme yolunda canını ortaya koymuşların sembolüydü Âsiye.

Firavun onu sarayın çatısına yatırdı. Tüm gün güneşin altında göğsüne büyük kaya parçaları koydurttu. Onu günlerce aç ve susuz bıraktı. Âsiye o hâlde bile dualar ediyordu:

“Allah’ım beni Firavun’dan ve onun zulmünden kurtar.”

Firavun onun hâlâ “Allah” dediğini duyunca Âsiye’nin elerinden ve ayaklarından kazıklara çaktırdı ve işkence içinde kestirdi. Âsiye binti Müzahim işkence içinde can verirken Rabbiyle baş başaydı:

“Ey Rabbim! Bana cennette bir ev yap. Beni Firavun’dan ve onun amelinden kurtar. Beni zalimler guruhundan kurtar.” (Tahrîm, 66:11)

Nil’in nazlı kraliçesi başındaki sahte tacı atmış Allah’a sevgili olmanın ebedî tacını takmıştı. İşte bunun için Efendimiz (a.s.m.) müjdeyi veriyordu:

“Cennet kadınlarının en iyisi şu dördüdür: Firavun’un hanımı Müzahir kızı Âsiye, İmran kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.v) kızı Fâtıma. Bunların en üstünüyse Fâtımadır.”

Tut ellerimizden ey Âsiye. Bizi de şefkatle sar! Sen ki Firavun’un sarayında Musa’yı besleyen, ona gülümseyendin. Sen ki gaddar ve zalim birinin eşiiken, Rabbini unutmadın. Tut ellerimizden ne olur! Senin tahammülüne, imanına ve direnişine her şeyden çok muhtacız.

İhtişam peygamberi *Hız. Süleyman*

*"Ten atının üstünde titreyip durma, in aşağı.
Ondan daha hızlı giden bir yaya ol, Allah ten duygularına
kapılmayan, tenden kurtulan kişiye, kanat ihsan eder."*
—HZ. MEVLÂNÂ

AKIL ALMAZ BİR SALTANATIN sahibiydi Hz. Süleyman. Babası Davud'tan güçlü bir krallık devralmıştı. Muhteşem saraylar, müzeyyen köşkler, meyve yüklü bağlar, dizi dizi sürüler, doru atlar, deve kervanları, mallar, davarlar onundu. Mısır'dan Fırat'a uzanan bir saltanatın tek varisiyken son derece sade ve mütevazı bir hayat tercih etmişti o. Rabbine karşı sonsuz bir tazim, saygı, şükür ve sena içindeydi. O'nun verdiklerini yine O'nun yolunda harcamaktı tek istediği. Bunun için duadaydı:

"Rabbim," dedi Hz. Süleyman. "Bilirim ki Sen, ikram etmeyi seversin. Seni daha iyi tanımam ve tanıtabilmem ve Sana daha çok şükredebilmem için bana yeryüzünde hiç kimseye verilmemiş bir saltanat nasip et!"

Yüce Allah her duaya cevap verendi. Hz. Süleyman'ın duasına da cevap verdi. Ve yeryüzünde hiçbir kula vermediği muhteşem bir saltanatı ona bağışladı.

Kendini çokça zikretmek ve daha çok tanımak isteyen bu kuluna bütün gizli ilimlerin hazinesini açtı. Kumu altın, tuğlası yakut olan bir saltanatın tek hâkimiyken serveti ve şöhreti kalbinde değil, cebinde tutuyordu. Şükür dolu ve zikir doluydu Hz. Süleyman. Yüce Yaratıcı onun emrine cinleri vermişti. Usta gavvaslar deniz dibinden türlü cevher çıkarıp taşıdılar ona. Kuşlar tepesinde muhteşem bir ordu kurdu. Evrenin her köşesindeki sesleri işitecek bir kulağa ve nazara sahip oldu. Karıncaların sesini işitirken, kuşların ve tüm hayvanların dili ona öğretildi. Ve rüzgâr Hz. Süleyman'ın emrine verildi. Rüzgâra bindiği anda tüm dünyayı kısa sürede dolaşp âlemi seyredebileceği bir ikrama kavuştu. Bu lütuf karşısında Hz. Süleyman'ın şükürü azim ve sonsuzdu. Allah'ı bilme ve birleme davasına adamıştı her şeyini. Canını, malını, ilmini, şöhretini ve emrindekileri sadece Rabbi için ortaya koymuştu.

Saltanat ve dünya malı onu Rabbinin zikrinden ve şükründen bir an durduramamıştı. Makam ki geçici bir durak, mal ki boş bir oyalanma ve saltanat ki dağdan da ağırdı yükü. Malı makamı ve saltanatı basamak gibi ayağının altına almış bir kraldı Hz. Süleyman.

Rabbinin namını anmak, her yere duyurmak sevdasındayken uzak ülkelerden birinde insanların güneşe taptığını duymuştu. Bir name uçurmuştu Hüdühüd kuşu aracılığıyla Sebe ülkesine. Açıp okumuştı Kraliçe:

“Bismillâh irrahmân irrahîm!”

Besmelenin nuru iliklerine dek titretmişti. O güne dek öyle söz, öyle name işitmemişken “Ben Sultan Süleyman'ım,” demişti Kral. “Sizi bir olan Allah'a secde etmeye davet ediyorum.”

İrkilmişti Kraliçe Belkıs. Dehşete kapılmıştı. Korkudan

kırk altın kerpiç ile kırk yük mücevheri Sultan Süleyman'ın ülkesine göndermişti. Biliyordu ki mal ve ikram karşısında hiçbir yürek kaygısız kalmaz. Gayesi Süleyman'ın gönlünü mal ile yumuşatmaktı. Fakat kime muhatap olduğunu nereden bilecekti Belkıs. Süleyman'ın gönlü öyle bir gönül müydü? Adamları şaşkın ve perişan döndüler. O güne dek hiç duymadığı bir tepkiyle karşılaşmıştı Kraliçe:

“Bu hediyelere ancak siz sevinirsiniz!

Bu hediyelere ancak siz sevinirsiniz!

Benim sizi davet ettiğim din bunlardan daha değerlidir. Alın onları geri götürün. Ben sizden hediye değil, yüce Allah'a iman etmenizi istiyorum.”

Elçilerin Kraliçe'ye mesajı ilginçti:

“Kral Süleyman mala mülke tamah edici değil,” demişlerdi. “Emrinde köleler dizi dizi. Kuşlar tepesinde, vahşi hayvanlar yanında dolaşır. Yerleri altın, yapıları cevherle süslü olan bir saltanat sahibine bunları götürmek abestir.”

Kimdi bu Süleyman. İkinci kez irkilmişti Belkıs.

O gücü ve cesareti nereden almıştı?

Neydi bu meydan okuyuşun kaynağı?

Neydi onu diğer padişahlardan farklı kılan sır?

Nedendi onca kıymetli hediyeye hiç bakmadan reddedişi.

Dayanılmaz bir merak sarmıştı benliğini. Gidip yerinde görmeliydi.

İlk önce o çok kıymetli tahtını güvence altına almalıydı. Gözü gibi koruduğu tahtını sarayının en gizli bölmesine kaldırdı onu ve üzerine kırk kilit vurdurdu. Sonra da gönül rahatlığı içinde yola çıktı. Atlar, kervanlar, hevdeçler üzerinde Kraliçe'nin merak dolu yüreği vardı. Yemen'den Şam'a süren bu uzun yolculukta hep Süleyman saltanatını ve mahiyetini düşündü. Gece gündüz gittiler. Dağlar dereler aştılar. Çöller vadiler geçtiler. Onlar an an uzağı yakın kılarken bir haber uçmuştu Sultan Süleyman'a:

“Belkis yola çıktı, buraya geliyor,” dediler.

Hız. Süleyman bu mağrur Kraliçe’ye bir hayat dersi vermek istiyordu. Emrindekileri topladı. Ve onlara ne yapmaları gerektiğini söyledi. İnsanlar çalıştılar. Cinler deniz dibinden inciler mercanlar, cevherler çıkardılar. Kısa bir sürede eşi benzeri görülmemiş bir saray inşa ettiler.

Akılların ermediği, gözlerin görmediği bir sırça köşk ortaya çıkmıştı. Kristal köşkün yapımında en usta sanatçılar, en bilgili kişiler görev almıştı. Köşkün zemini şeffaf kristalle kaplıydı. Ve camın altında çeşitli deniz hayvanları yüzüyordu. Hız. Süleyman Kraliçe Belkis’a gerçeği bilmesi için bir delil göstermek istiyordu. Emrindekilere sordu:

“Duyumlarıma göre Kraliçe’nin çok değerli bir tahtı var. O buraya gelmeden evvel kim o tahtı bana getirebilir.”

Cinlerden birisi:

“Siz yerinizden kalkmadan ben onu getirebilirim,” dedi.

Hız. Süleyman:

“Hayır,” dedi. “Daha çabuk istiyorum,” dedi.

Başvezir Asaf çok derin ilimlerle amildi:

“Ey Allah’ın peygamberi,” dedi. Allah’ın gücü ve yardımıyla siz gözünüzü açıp kapayınca kadar tahtı buraya getirebilirim,” dedi.

Asaf bilge bir insandı. Allah’ın gücünün her şeye yeteceğini biliyordu. Orada bulunanların şaşkın bakışları arasında:

“Ey Allah’ın peygamberi gözünüzü kapayınız,” dedi ve Rabbine niyaz etti. Allah’ın yardımıyla taht anında oraya gelmişti. Asaf:

“Gözlerinizi açabilirsiniz,” dedi.

İnanılmaz olan gerçekleşmişti. Kraliçe çok uzaklardan ağır ağır ilerlerken, tahtı kısa bir süre içinde huzura gelmişti. Hız. Süleyman secdeye kapandı:

“Rabbim,” dedi. “Bana sonsuz gücünü gösterdin. Bu işe şükür mü edeceğim, yoksa nankörlük mü edeceğim, diye beni

sınıyorsun. Şükreden ancak kendisi için şükretmiş olur; nankörlük eden ise ancak kendine zarar verir. Şüphesiz ki Sen sonsuz kerem sahibisin.”

Sebe Melikesi Belkis uzun süren bir yolculuğun sonunda Kral Süleyman’ın yurdundaydı. Onu karşıladılar, izzet ikramında bulundular. Ertesi günün sabahında Kraliçe Sultanın huzuruna çıktı. Hz. Süleyman ilk önce ona tahtını gösterdi:

“Sizin tahtınız da böyle midir?”

Kraliçe şaşırdı. Dünyada eşi benzeri olmayan tahtı yanı başındaydı. Oysa onu özel olarak yaptırmıştı. Bir eşi olamazdı. Üstelik kimsenin ulaşamayacağı bir yerde saklamıştı. Hayret ve şaşkınlık içinde:

“Ben,” dedi. “Eğer aklımı oynatmadıysam karşımda duran benim tahtımdır. Evet, evet bu o. Bu benim tahtım. Onu buraya nasıl getirdiniz?”

Hayret ve şaşkınlık içindeydi Belkis.

Hız. Süleyman:

“Bu yüce Allah’ımın gücüdür,” dedi. Ardından Allah’ın varlığını, birliğini ve her şeye gücünün yettiğini Kraliçe’ye anlattı. Kendisinin Allah’ın görevlendirdiği bir peygamber olduğunu söyledi:

“Sayın Melike,” dedi. “Ben şimdi sizi güneşi, ayı, yıldızları, hepimizi, tüm varlıkları eşsiz gücüyle yaratan Allah’ın varlığına iman etmeye davet ediyorum.”

Belkis gördüklerinin bir peygamber mucizesi olduğunu ve her şeyin gerçek sahibinin bir tek Yaratıcı olduğunu anlamıştı. Yüce Allah peygamberlerine, mucizelerle yardım ediyordu.

O güne dek ilk kez gördüğü akıl almaz saltanata ve bir de Kral Süleyman’ın tevazusuna baktı ve çok şaşırdı.

“Buyurun,” dedi Hz. Süleyman. Kraliçe’yi sırça köşküne davet etti. Su kıyısında duran ısıtılı köşke doğru yürüdü Belkis. Attığı her adımda suya daha çok yaklaştığını görünce eteklerini toplayıverdi. Hizmetçiler şaşkın, yaverler şaşkın,

cariyeler gülüşerek ona baktılar. O sırada Sultan Süleyman'ın vakur sesini duydu:

"Rahat olunuz," dedi. "Bu gördüğünüz su üzerine bina edilmiş sırçadan bir köşktür. Korkmayın, etekleriniz ıslanmaz."

Belkıs suyun üzerine bastı. Cam saydamın altında balıklar, denizyıldızları ve türlü cins canlıların yüzdüğünü görünce daha çok şaşırdı. Bu kul yapısı olamazdı. Hayata yeni yürüyen bebek masumiyetinde attı adımlarını. İçinin bütün dar kalıpları kırılmıştı bir bir. İkinci adımdan sonra o güne dek yaratıcı sandığı bâtil putların saltanatı sarsıldı. Üç, dört, beş derken Belkıs'ın bütün bağlı bulunduğu tabuları yıkıldı ve yer ile yeksan oldu. Bu ihtişam ve kudret ancak bir olan ve her yere hükmü geçen bir Yaratıcıya ait olabilirdi. Kul işi olamazdı. O güne dek olan bütün aldanışları geldi göz önüne. Saatlerce güneşin önünde ettikleri secdeler, dilekler ve niyazlar boşunaydı. Bu muhteşem saltanatı ancak güneşi var eden yapabilirdi ve o da Sultan Süleyman'ın Rabbiydi. Kibirden, gururdan ve enaniyetten kurulu bütün bentlerini söküp atarak secdeye kapandı Belkıs:

"Yanılmışım," dedi. "Ben Sultan Süleyman'ın Rabbi olan yüce Allah'a inkiyad ettim. Güç ve kuvvet, saltanat ve idare O'na aittir Bir olan eşi ve benzeri bulunmayan âlemlerin Rabbine secdeler olsun."

Ardından tebaasıyla birlikte Hz. Süleyman da secdeye kapanmıştı. Bu bir şükür ve kurtuluş yeminiydi.

Tut ellerimizden ey krallığını kulluğuna feda etmiş Süleyman! Tut elimizden. Biz senden ilmin, sanatın ve saltanatın ancak Allah için olursa bir anlam kazanacağımı öğrendik. Dünyaya nam salmış bir kral olarak tevazunla âleme örnek oldun. Selam olsun sana ve hayra hizmet etmiş olan o muhteşem tebaana! Tut ellerimizden bırakma!

Masumiyet incisi Hz. Meryem

"Kitapta Meryem'i de an! Hani o, ailesinden ayrılıp doğu tarafında bir yere çekiliverdi. Onlarla kendisi arasına bir perde gerdi. Biz de ona Ruhumuzu gönderdik de, ona kusursuz, mükemmel bir insan şeklinde görünüverdi. Meryem irkildi ve 'Ben Rahmâna sığındım senden. Eğer Allah'tan korkup haramdan sakınan bir kimse isen çekil yanımdan!' dedi."

—MERYEM, 19:16-18

ÇOCUKSUZ BİR KADINDI HANNE. İyi yürekliydi. Eşi İmran'la birlikte dua ve ibadetle geçirdi günleri. Hanne'nin yüreğini yakıp kavuran bir arzuydu çocuk özlemi. Her geçen gün büyüyen bir arzu...

Evini avlusuna konan bir güvercinle yavrusunu gördüğünde kor düşmüştü yüreğine. Anne güvercin gagasına iştirdiği buğday tanelerini yavrusuna uzatıyor o da minicik ağzını uzatıyor, iştahla alıp yiyordu. Onların arasındaki bu tatlı ilişki Hanne'nin içinde var olan evlat özlemini tetiklemişti. İlerlemiş yaşına bakmadan açtı ellerini:

"Rabbim," dedi Hanne. "Bilirsin ki ben, bu duyguyu hiç

tatmadım. Ama inanıyorum ki Sen istersen verirsin. Şu kuşun bile yavrusu var. Bana da bir evlat ver.”

Çok içten ve çok samimi bir duaydı bu. Gözünden yuvarlanan yaşları silmeden ayağa kalktı. Günlük işlerin telaşesinde dua ettiğini bile unutmuşken hiç ummadığı bir anda hamile kaldığını anladı Hanne. Şaşkın, telaşlı ve mutluydu. Açtı ellerini yeniden:

“Allah’ım,” dedi Hanne. “Duaları işiten, niyetleri bilen Semî ve Âlîm yalnız Sensin! Karnımdaki çocuğu sana adadım. Onu mabede bırakacağım. Senin yolunun hizmetçisi olsun. Ve ne olur bu adağımı kabul buyur!”

Hanne’nin sözü büyüktü. Tutabilecek miydi? Akşam olup da kocası eve geldiğinde ona müjdeyi verdi. Ama İmran endişeliydi:

“Ne yaptın Hanne,” dedi. “Sen ne yaptın böyle. Nasıl bir yemin ettin.”

Hanne ne yaptığını bilemeden İmran devam etti:

“Bilirsin ki din görevlilerinin tamamı erkektir,” dedi. “Bugüne dek tek bir kadın dahi bu işe girmiş midir? Yemin ki kul ile Allah arasına girmiş en büyük emanettir. O emaneti nasıl yerine getireceksin. Bebek kız olursa ne yapacaksın. Madem Allah’a söz verdin. Artık bu sözden dönemezsin. Şimdi ne yapacağız onu düşün!”

Hanne bunu hiç düşünmemişti. Kocasına hak verdi. Ama söz ağzından bir kere çıkardı. Geri dönüşü olmayan bir yolun başındaydı:

“Olsun” dedi. “Sözüm söz, yeminim bakidir. Kız bile olsa bebeğim ahdim yücedir. Onu Allah rızası için mabedin hizmetine adayacağım.”

Bebek annesinin karnında günden güne büyürken Hanne’nin iyi kalpli kocası İmran, aniden vefat etti. Hanne günlerce gözyaşı döktü. İnsan en ufak bir sıkıntıda isyana koşardı ya hani. En ufak bir sınavda bin naz binbir kıyaslama yapardı

ya! Akla hayale gelmez acındırmalarla kendini bahtsız ve talihsiz sayardı ya. İşte öyle bir andı yaşadığı Hanne'nin. Cana can, göze göz bir eşi yitirmişken şeytan her delikten çomağını soktu:

"Doğmamış çocuğumu tam da Sana adanmış iken bu bana reva mı," diyebilirdi ama demedi Hanne. Kaderin ince planı önünde büyük bir saygıyla eğildi. Rabbinin buyruğuna razı oldu ve yavrusunu sabır içinde doğurdu. Bebek kız doğmuştu. Ve İmran haklı çıkmıştı. Ve o güne dek hiçbir kız çocuğu mabede adanmamıştı. Ona "Meryem" adını verdiler. Hanne karlıydı. Sözüünü tutarak onu mabede bırakacaktı.

Rabbinin kelimeleri büyüttü Meryem'i. Allah sevgisini nakış nakış işledi yavruya. Göz ışığı evladı günden güne serpildi ve gelişmişti Hanne'nin. Evlat kokusu ki cennet kokusuydu. O kokuyu soluklayarak geçti anları...

Mabede girme günleri geldiğinde ise Hanne yüreğine taş bastı. Değil mi ki Rabbi ona binbir nimet bahşetmişti. Bir evlat canından kopmuş bir parça da olsa onu verene seve seve feda edebilmekten kulluk. Kurban etmeliydi kalbe giren her şeyi. Meryem'i var edene Meryem'i adamaktı. Kul olma kıldan ince bir sıratla yürümek hani. Sevdığı şeylerden O'nun için infak etmedikçe kul olunmazdı. Sevip heveslendiği mahbuplardan Rabbi için vazgeçmedikçe yol alamazdı. Zor bir sıratı. Akıttı içine gözyaşlarını Hanne. Öptü, kokladı kızını. Ak giysiler giydirdi ona. Mis kokularla bezedi ve onu mabede götürdü. Mabet görevlisi Zekeriya, akrabasıydı ve ona teslim etti:

"Ey Zekeriya," dedi. "Kızım Meryem'i Allah'a adadım. Bugünden sonra artık mabede aittir."

Hz. Zekeriya Meryem'i mabedin en korunaklı odasına yerleştirdi. Küçük yavru artık onun koruması altındaydı.

Meryem mabedi çok sevmişti, mabet ise Meryem'i. Erken yaşta olgunlaşmış bu babasız yetimin terütaze dünyası Allah

sevgisiyle doluydu. Mabedin ufak işlerini görüyor, arta kalan vakitlerde ise Rabbini zikrediyordu. Annesi ara sıra gelir küçük kızının hâlini hatırlını sorardı. Her defasında aynı sözler yüreğine su serperdi:

“Anneciğim,” derdi Meryem. “Ben Allah’a adanmışım. Beni buraya adanmış olmandan son derece memnunum. Beni merak etme!”

Allah’a verdiği sözü yerine getirmiş olmanın mutluluğuyla evine dönerdi Hanne.

Zekeriya bir peygamberdi. Meryem’i himayesine aldığı günden beri küçük kıza sık sık uğrar ona yeni dersler verirdi. Her uğradığında ise küçük kıza farklı bir hâlde bulurdu. Zikirler, ibadetler, dualar... Ve Meryem’in önünde hiç görmediği meyveler, yemişler... Şaşırdı Hz. Zekeriya. Mabedin o bölümüne kendinden başka kimselerin girmedığı hâlde bu meyveler de neyin nesiydi. Nereden geliyor, kim getiriyordu:

“Meryem,” dedi bir gün. “Bunlar nedir. Buraya benden başka kimse girmiyor. Bu meyveleri sana kim getiriyor.”

Her şeyden habersiz masum cevaplar verirdi Meryem:

“*Bunlar Allah tarafından gönderiliyor. Muhakkak ki Allah, dilediğine sayısız rızık verir, derdi.*” (Âl-i İmrân, 3:37)

Melek simalıydı Meryem. Çok sabırlı ve huzurluydu. Bütün gün ibadet hâlinde olduğundan yüzüne farklı masumiyet inmişti. O küçük yaşında anlamıştı ki Meryem; Allah sevgisiyle ısıdemiş bir yüreği hiçbir sıkıntı karartamaz. Hiçbir tasa yormaz ve hiçbir yalnızlık hırpalamaz.

Gençliğinin en çekici ve en cazibeli yıllarında yürüdüğü iffet yolundan hiç ayrılmıyordu. Afife Meryem her kul gibi sabrın üç mertebesiyle sınanıyordu. Rabbe itaatte sabır, Rabbe ibadette sabır ve Rab’den gelene sabırla mükellefti. Günlerden bir gün kimselerin girmedığı minik odasında ibadetle meşgulken farklı bir ışık demeti indi üzerine. Gözü kamaştı ilk anda. Şaşırmıştı Meryem. Ani bir silüetle karşılaştı. Eli yüzü

düzgün, temiz simalı ve çok yakışıklı gençti bu. İnsanüstü bir çekiciliğe sahipti. O güne dek öylesini hiç görmemişti. İrkili-verdi Meryem. Panik ve korku içinde:

“Kimsin sen,” dedi. “Bana vereceğin zarardan Allah’a sığınırım,” dedi. “Allah’tan korkan bir insan isen hemen yanımdan uzaklaş!”

“Korkma Ey Meryem,” dedi genç. “Ben Allah tarafından sana gönderilmiş bir elçiyim. Sana tertemiz bir erkek çocuk hediye etmek için geldim.”

Ürpermişti Meryem:

“Ben hiç evlenmemiş bekâr bir genç kızım,” dedi. “Allah’a adanmış biriyim. Bugüne dek hiçbir erkek eli bana değmedi. Nasıl çocuğum olabilir?” Bu sözler onun iffetine ve takvasına ne kadar düşkün olduğunu gösteriyordu. Melek Cebrail’in insanın aklını baştan alan o güzel görüntüsü karşısında Allah’a sığınmıştı. Cebrail’in öylesine cezp edici bir hâlde ona gözükmesi de ayrı bir sınavdı. Yüce Allah mabette kapalı kalan Meryem’i bir de bu tarafından denemişti. Ve Hz. Meryem bu sınavını iffetiyle vermişti. Melek cevap verdi:

“Söylediğin doğrudur,” dedi. “Ama bu Rabbime zor gelmez. Eğer O isterse babasız çocuk da var eder. Bu O’na çok kolay gelir. O, ‘ol’ der oluverir!”

Saygıda kusur etmemek için sustu Meryem. Ses çıkarmadan onu dinledi. Melek devam etti:

“Ey Meryem! Allah seni kendi tarafından bir kelime ile müjdeliyor ki, adı Meryemoğlu İsa Mesih’dir. Dünyada da, ahirette de itibarlı ve Allah’a çok yakın olanlardandır.” (Âl-i İmrân, 3:45) Ve bu mucizeyi Rabbim seninle gerçekleştirecek!”

Melek kaybolmuştu. Meryem Allah’a sığındı. Öyle bir sınavdı ki bu dudağı uçukladı ve ne diyeceğini bilemedi. Afife bir adanmış bir genç kızın başına bundan daha büyük bir olay gelemezdi. Sustu Meryem. Rabbinin buyruğuna teslim oldu.

Kaderi yazanın ihsanı önünde boynunu kıldan inceydi. Zor bir sıratтан geçiyordu:

“Neden ben,” dememişti Meryem. “Tam da gençliğimi ve iffetimi Sana adanmış iken, hiçbir dünya zevkine dönüp yan gözle bile bakmamış iken ve neredeyse hayatının tamamını bu mabet köşesinde geçirmiş iken, iffetin ve terbiyenin saf incisi seçilmiş iken,” demedi Meryem. “Bunu kaldıramam. Verme, olmaz,” demedi. Rabbinin yüce buyruğuna büyük bir saygıyla boyun eğdi.

Zaman su gibi akıp giderken Meryem’in karnı büyümeye başladı. Hamile olduğu her hâlden belliydi. Çevresindekiler bunu fark ettiler. Meryem şaşkın. Meryem mahzun. Meryem suskun. Meryem çaresiz ve Meryem masumdu. Sordular, irdelediler, hırpaladılar onu:

“Yazık sana yazık,” dediler. “Biz de seni iffetli biri bilirdik. Annen Hanne de, baban İmran da iffetli kişilerdi. Ama sen Meryem. Sen kendine yazık ettin.”

Suskunluk orucundaydı Meryem. Hiçbir şey diyemedi. Onu ayıplayanlar, azarlayanlar olsa da Meryem iffetinden emindi. Yüce Allah’a sığındı ve ona güvendi. Değil mi ki o kapkaranlık gecelerden ışıklı gündüzleri gönderendi. Geceler bo-yu Meryem duada ve yakarıştaydı:

“Rabbim,” dedi Meryem. “Bu senin takdirindir. Senin reva gördüğüne kim ne diyebilir. Senin rahmetine, Senin merhametine ve Senin güvencene her şeyden çok muhtacım!”

Sabır, umut, gözyaşı ve dua ile aylar su gibi akıp gitti.

Meryem’in doğum günleriydi. Saf ve masum hâliyle örtüsüne büründü ve mabetten çıkıp gitti. Bir tek Rabbiydi sığındığı. Ve O’na iltica etmişti. Biliyordu ki Meryem, O’na iltica eden asla yarı yolda kalmaz. Doğum sancıları başladığında yüksekçe bir tepeye, bir hurma ağacının gölgesine sığındı. Kimsecikler yoktu yanında. Yalnızdı. Çaresizdi ve acı içinde inliyordu Meryem:

“Keşke,” deyiverdi sancı çekerken. “Bundan önce ölüp gitseydim. Adı sanı unutulmuş, gitmiş biri olsaydım.”

Duygusalılık ve acı içinde söylenmiş sözlerdi bunlar. Oysa onu gözeten, onu bilen ve onu yöneten Rabbi her yanındaydı. Bir sest i şittiği:

“Sakın korkma ey Meryem!

Üzülme ey Meryem!

Telaşlanma ey Meryem!”

Masum bakışlarla çevreye bakındı. Kimsecikler yoktu ve bu meleklerin sesiydi. Melekler Meryem'e seslendiler:

“Rabbin senin için bir ırmak akıttı. Haydi, hurma dalını kendine doğru silkele. Üzerine taze hurmalar dökülsün!”

Eğilip baktı Meryem. Ayaklarının hemen dibinden duru bir nehir akıyordu. Onunla ferahladı. Ve Meryem denileni yaptı. Hurma ağacının dalını silkeledi. Üzerine düşen yaş hurmalardan yedi. Büyük bir suhulet ve kolaylık içinde doğumunu yaptı. Oğlu dünyaya gelmişti. Rabbinin rahmetini görmüştü ya rahatlamıştı Meryem. Hemen onu sardı, sarmaladı ve kucığına aldı. Zor bir sınav vermişti. İsyana düşmeden tek kelime kötü söz söylemeden ve Rabbinin buyruğına bir an yüz çevirmeden vermişti sınavını. Gözyaşları saf inciler gibi diziliverdiler masum yanaklarına. Bir tek Rabbin anmıştı Meryem. Bir tek Rabbin çağırmış ve bir tek Rabbine teslim olmuştu. Melekler yeniden seslendiler:

“Gözün aydın olsun,” dediler. “Artık ye iç! Eğer herhangi bir insana rastlarsan hiç konuşma! Ben oruç adadım. O sebeple konuşmayacağım diye niyet et.”

Bu tahammülü güç bir olaydı. Meryem yalnızlığı imanıyla şenlenmiş ve o Allah'tan gelen kadere teslim olmuştu. Artık o Rabbinin “Ol” kelimesiyle olmuş İsa Mesih'in annesiydi ve masumiyet orucuna niyetlenmişti. Kulluk sınavıydı bu. Rabbin buyruğına teslim olana lütfu büyük olurdu. Bebeğini kucığına alıp toparlandı Meryem. Şimdi önünde başka sınavlar başka yolar vardı.

Tut ellerimizden ey iffetli Meryem! Ey daha dünyadayken kendisine cennet meyveleri ikram edilen kadın! Aşkın can yakıcı sınavını biz sende gördük. Aşka adanmış bir hayatın teslimiyetini sende bildik. Sen ki ömrünün her saniyesini Hakk'a adanmışken çile sınavındaydın. En zor sınavdan geçtin. Dışlandın, taşlandın ama isyansızdın. İsyansızlığın ve sabrınla sen çağlara iz bıraktın. Sabrı ve suskunluk orucunu biz senden öğrendik. Tut ellerimizden ne olur! Bize de şefa'at eyle!

Mâide sofrası

*“Düşünceleri, endişeleri bırak, üzerinde nakış süsü,
resim bulunmayan aynanın yüzü gibi gönlün tertemiz olsun.”*

—HZ. MEVLÂNÂ

ÇAĞLAR BOYU KONUŞULACAK bir öykünün kahramanıydı o. Bakire bir annenin bedeninde babasız var olmuştu. Rabbin “Kün” emri, yani “Ol” mucizesiydi. Beyt-i Makdis’in melek yüzlü kızı Meryem’in, kucığında bir bebekle çıkıp gelmesi herkesi ayağa kaldırmıştı. Tuhaf bakışlar, kınamalar, ayıplamalarla ilerliyordu Meryem. Kucığında Rabbinin en açık mucizesi varken kime ne diyebilirdi. Duyduğu sözler ve görmüş olduğu muameleler incitici olsa da kaderin hükmüne teslim yürüyordu. Suskun, çaresiz ve mahcuptu:

“Rabbim,” diyordu Meryem. “Sen razı olduktan sonra bütün dünya küsse ehemmiyeti yok.”

Kınayıcılar başına üşüştüler. Tapınak görevlileri sordular soruşturdular:

“Yazık sana Ey Meryem,” dediler. “Hani sen iffetlimizdin. Hani sen izzetlimizdin. Hani sen sedefinde saklı pak inci-

mizdin. Ne oldu sana böyle. Kendine yazık ettin.”

Yargılar acımasızdı:

“Kimin bu bebek?”

“Babası kim?”

“Çabuk söyle,” dediler. “Haydi, açıkla da hem seni hem onu bir yok edelim!”

Söylenen sözler ucu sivri oklar gibi içini incitse de Rabbine güvenmişti Meryem. Sustu hiç konuşmadı. Genç kız sürekli bebeğine bakıyordu. Dünya yüzünde en tatlı huzur günahsız bir yüzü seyretmek değil miydi? İsa’nın saf ve duru simasında Rabbinin “Ol” emrini okumuştı:

“Ben bir şey bilmiyorum. Ona sorun,” der gibi bebeği işaret etti. Uğultulu homurdanmalar yükselirken dile geldi Hz. İsa:

“Şüphesiz ben Allah’ın kuluyum. Bana kitabı (İncil’i) verdi ve beni bir peygamber yaptı. Nerede olursam olayım beni kutlu ve erdemli kıldı ve bana yaşadığım sürece namazı ve zekâtı emretti. Beni anama saygılı kıldı. Beni azgın bir zorba kılmadı. Doğduğum gün, öleceğim gün ve diriltileceğim gün bana selâm (esenlik verilmiştir).” (Bkz. Meryem, 19:30-3)

İlk anda büyük bir sükût sardı ortalığı. Herkesin kanı donmuştu. Meryem’e sorulan her soruyu bebeği cevaplamıştı. Yeni doğmuş bir bebeğin konuşması görülmüş şey değilken neler oluyordu. Şaşırdılar. Ürperip titreyenler ve korkup kaçanlar olmuştu. Halk telaşlıydı:

“Bu ne iş böyle,” dediler. “Yeni doğmuş bebek konuşur mu? Bu olsa olsa bir sihir işidir.” İnsaf sahipleri ise İsa’nın bir peygamber olduğuna inanarak şehadet getirdiler.

Adını Rabbi koymuştu. “İsa” dediler ona. Kurtarıcı anlamındaydı.

İsa bebek gün gün büyüyüp serpilirken annesi Meryem’in terbiyesinde ve kutsal kitabın öğretisiyle yol aldı. Çok dürüst ve nezih bir delikanlı olmuştu. Kızıldeniz’in kıyısında balıkçılık yaparak geçimini sağlarken annesinin hizmetine koşuyor-

du. Olgunluk çağına gelince Yüce Allah onu peygamber tayin etti. İncil ona indiğinde otuz yaşlarındaydı. Ve Hz. İsa dört büyük peygamberden biri oldu. Gayretli ve çok çalışkandı İsa. Az yer, az uyur az konuşurdu. Ömrünü hayatı verenin yolunda sarf etmek, güzel işler yapmak gayesiyle bir anını boş geçirmeyen ve sürekli çabalayandı o. Rabbinin emirlerini yeni insanlara yeni kuşaklara duyurma peşindeydi. Bunun için İsa herkesin dilindeydi.

Azım ve gayret denince İsa akla gelirdi.

Rabbe kulluk deyince İsa akla gelirdi.

Anneye itaat denince İsa akla gelirdi.

Hayrı hasenat denince yine o akla gelirdi.

Hani ki insan, iyi ve güzel işler yapmakla mükellefti. İsa o mükellefiyeti bihakkın üstlenmişti. Rabbinin çok seven bir kuldü o. Her an ve her yerde Rabbinin kudretini anmaktan ve emirlerini yaymaktan bir an ayrılmıyordu. Hayırlı ve güzel işler yapmak için çırpınıyordu. İyiliği ve hayrı artıranlara ikram eden rahmânların Rabbi ona da çok şey bahsetmişti. Ona tıp ilmi verilmişti. Anadan doğma kör olanlar onun kapısında idi. İsa'nın şifa elleri dokunur dokunmaz ışığa kavuşurdu körler.

Alaca hastalığına tutulanlar onun şifa elinin değmesiyle sıhhat bulurdu. İsa'nın bir diğer ismi de Mesih'ti. Elini sürdüğü hastalar anında iyileştiği için ona "Mesih" dediler. Mesih, mesh eden ve iyileştiren demektir. Allah'ın Peygamberi İsa Rabbin "Hayy" ismini kuşanmıştı. Ölüler onun "Hayy" nefesiyle diriliyordu. Halkın şaşkın bakışları arasında yaptığı her işin aslını membaini gösteriyordu İsa:

"Çamuru kuş şekline sokar üflerim, Allah'ın izniyle o kuş olup uçuverir."

"Keza anadan doğma körü ve abraşı iyileştiririm."

"Ve ben Allah'ın izniyle ölüleri diriltirim."

"Evlerinizde ne yiyip içtiklerinizi ve saklayıp biriktirdiklerinizi de bilirim."

Etrafını sarardı insanlar. İsa Peygamber yerden bir avuç çamur alır ve ona kuş şekli verir, sonra da:

“Bismillah” der üflerdi. Çamur anında canlanıyor, masma-
vi göklerde kanat vurup uçardı. Şüphesiz bu hâl Yüce Allah’ın
ona sunduğu bir peygamberlik mucizesiydi. İnanmak isteme-
yenler bunun bir büyü olduğunu sanırken Hz. İsa’ya inanalar
sadece on iki kişiydi. Onlara onun havarileri, yani yardımcı-
sıydılar.

Gösterdiği onca mucize karşısında yanında sadece onlar
vardı. Peygamberlerinin ardı sıra gece gündüz dolaşarak Al-
lah’ın varlığını ve birliğini anlatıyorlardı.

Günlerce aç, gecelerce susuz... Sürekli yollarda, dağlarda,
şehirlerde ve mabetlerde dolaştılar. Yapılan hakaret ve dışla-
malar karşısında sabırla yollarına devam ediyorlardı. Onlar
Havarilerdi ve Hz. İsa’nın baş yardımcılarıydı.

Bir cumartesi gününde yine toplanmışlardı. Havariler,
İsa’ya sürekli sorular soruyor yüce Yaratıcı hakkında yeni bil-
giler ediniyorlardı. İçlerinden birisi ilginç bir teklifte bulun-
du:

“Ya Mesih,” dedi. “Allah’ın yüce gücünden bir arzumuz ola-
cak.”

“Nedir isteğiniz,” dedi İsa.

“Yüce Allah’tan bize gökten bir sofrı indirmesini istiyo-
ruz.” İsa Peygamber şaşkındı. Onca mucize gösteren Allah’ın
gücü ve kudreti karşısında ne diyebilir ve bunu nasıl isteyebi-
lirdi:

“Rahmân’ın gücü ve kudreti hakkında şüpheniz mi var,” de-
di. “Eğer bana inanıyorsanız, Allah’tan korkun! Onun emriy-
le gösterdiğim mucizeleri gördünüz. Ölüleri dirilttim. Çamur-
dan kuş yapıp üfledim. Gözlerinizin önünde canlanıp uçtu.
Anadan doğma körleri iyileştirdim. Alaca hastalığına yakala-
nanları iyileştirdim. Bunca mucizeden sonra bunu Allah’tan
nasıl isterim?”

Hız. İsa, Yüce Allah'a karşı gelmekten korkuyordu. Onca mucize karşısında bir de göklerden sofra istemek ona tuhaf gelmişti. Rabbinden bunu istemeğe utandı. Havariler:

"Biz," dediler. "Allah'a ve peygamberine zaten inanıyoruz. İmanımızın artması, insanların onun gücünü daha iyi anlaması için bunu istiyoruz."

Bir diğeri:

"Açız," dedi. "Gökten inecek bir sofradan yersek daha zinde oluruz. Böylelikle Allah'ın dinini yaymakta daha çok çalışırız."

Hız. İsa, onların istekli taleplerini kıramadı. Kaldırdı ellerini göklere ve istedi:

"Allah'ım," dedi. "Onların ne istediğini Sen benden iyi biliyorsun. Ben arada bir elçiyim. Onların bu arzusunu Sana sunuyorum. Senin gücüne ve kudretine olan inancım ve saygım sonsuz. Ben onları kıramadım," dedi.

Peygamberlerin semaya uzanan avuçları cevapsız kalmazdı hiç ve yine öyle oldu. On iki havarinin göklere çevrili gözleri önünde olanlar oldu.

Göklerin mavi sonsuzluğunda iki beyaz bulut belirdi. Yer yüzüne doğru ağır ağır iniyor bulutlar. İki nazlı güvercin gibi yeryüzüne doğru indiler. Bembeyaz bir sis bulutu her yanı kapladı. Ve bir anda etrafı; tarif edilemez güzellikte nefis kokular sardı. Gökten sofra inmişti. İki kar beyazı bulut arasında kırmızı ipek bir bohça gözüktü. Bu bir sofraydı ve İsa Peygamberin ellerinin üstüne indi. Heyecan, korku, telaş içinde sustular. Kimseden ses çıkmıyordu. Sadece İsa Peygamberin tekbirleri, şükürleri ve zikirleri duyuluyordu. Besmele çekip açtı sofrayı:

"Bismillâhırrahmânırrahîm."

Havariler aynı sözü tekrarladı:

"Bismillâhırrahmânırrahîm."

Sonra hayretten donakalmış gözlerle sofranın içindekilere baktılar. Dünya yüzünde akılların almadığı gözlerin görmediği dillerin tatmadığı yiyecekler vardı. O güne dek hiçbir yer-

de duyulmamış lezzetteki güzel kokular, tadılmamış yemekler, hoş kokulu içeceklerle donatılmıştı. Hz. İsa şükür secdesine kapandı.

Havariler ona uydu. Şükür, tesbih ve dualarla sofraya oturdular. Besmele ile sofranın başına geçtiler. Gökten inen ilk ve tek sofranın konuğu olmuşlardı.

Yediler, doyduklar ve o sofranın adına "Mâide Sofrası," dediler. Mâide demek, ziyafet ve şükür sofrası demektir.

Hz. İsa, uzun yıllar boyunca çırpındı ve çabaladı. "Hayy" olan Rabbinin adını zikretti ve emirlerini bildirdi. Mucizeler gösterdi. Fakat halk inanmak istemiyordu. Kendilerince uydurdıkları yeni inanışlar içine düştüler. Meryem'i ve İsa'yı çok yücelttiler. Akla hayale gelmez sözler sarf ettiler:

"İsa Allah'ın oğludur," dediler. "O Allah'ın oğludur. Ve biz ancak üçlü bir ilâhı kabul ederiz. Tanrı, Meryem ve İsa. Üçüne bir anda inanır, öyle ibadet ederiz."

Hz. İsa ile annesi Meryem bu duruma çok üzüldüler. İsa gece gündüz onlara gerçeğin öyle olmadığını anlattı:

"Hayır," derdi, "hayır yanıyorsunuz. Şeytan sizi aldatıyor. Ben Allah'ın 'Ol' emriyle meydana gelmiş bir insanım. Tıpkı sizin gibiyim. Tanrının oğlu değilim. Onun peygamberiyim."

Ancak halk ısrarla onun öyle olmadığını söylüyordu. Onun bu çırpınışları elbette boşa gitmedi. Yüce Allah bu duruma çok üzülen İsa'yı ödüllendirecekti.

Sonunda onu çarmıha gerdiler. Ve yüce yaratıcı bir peygamberlik mucizesi olarak Hz. İsa'yı ölmeden göklere yükseltti. O "Hayy" tecellisiyle hâlâ hayattadır. Onun kadim şükürü daimdir:

Tut ellerimizden ey İsa! Aşkın çileli yollarında biz gül demeyi senden öğrendik. İman cehdindeki taliminle çağlara şiir yazdın. Dokun kalplerimize. Biz ki aczin ve aşkın yetim çocuk-

larıyız. Şifaya muhtaç hastalarız. Azmi ve gayreti biz senden öğrendik. Sar yaralarımızı. Şifadar ellerinle yüreklerimizi mesh eyle. Kalp gözümüze inmiş perdeleri kaldır. Ve bize imdat eyle!

Sözü şiir olan annem Hz. Âmine

*“Hakiki aşkla mest ol, kendinden geç,
çünkü dünyada ne varsa hep aşktan ibarettir.”*

—HZ. MEVLÂNÂ

ONLAR EFENDİMİZ Muhammed Mustafa'nın (a.s.m.) dedesi ve ninesi olacak iki güzel insandı. Berre ile Vehb. İki müstesna yürek Hicaz bölgesinin seçkin insanıydılar. Hz. Berre gözde bir genç kızdı. Asaleti, iffeti ve cömertliğiyle ün yapmış soydan geliyordu. Vakur ve edepli idi. Zühreoğullarından Vehb daha ilk görüşte Berre'nin farklılığını hissetmişti. Aile büyüklerinin onayıyla tanışıp evlendiler. İki afife yürek mesut bir yuvalarında muhabbet dolu yaşıyorlardı. Berre kocasının sultanı, Vehb ise Berre'nin sığınağıydı. Ancak çocukları olmuyordu. Çocuk sevgisiyle dolu olduğu hâlde bir kez bile Allah'a isyan etmemişti. Yaratıcıya karşı o kadar ince ve edepli idi ki hâline ve sözlerine azami dikkat ediyordu. Çevresinde gördüğü çocuklara ölçülü bir mesafede yaklaşıyordu Hz. Berre.

“Allah'ım,” diyordu. “Onları çok seversem eğer Seni incitmekten korkarım. Hâlime rıza göstermemekten endişe ede-

rim. Seni gücendirmekten korkarım Rabbim. Eğer onlardan uzak dursam bu kez de Senin varlıklarına karşı ayıp ederim. O sebeple beni orta yoldan ayırma!”

Çocukları çok sevmesine rağmen hiçbir zaman onları kucağına alıp sevmeyi, sevemedi Berre. Gönlünden şiddetli bir arzu kopar da Rabbine karşı saygısızlık yapar, diye çocukları hep uzaktan sevdi. Tâati ve şükri sonsuzdu.

Berre ve Vehb mallarıyla ve canlarıyla devamlı infak ederlerdi. Nerede kimin ne derdi varsa onun yanındaydılar. Dulu düşkünün kollayıp gözetirlerdi. Yetimi sevindirir, karşılıksız verir, kimseden bir şey ummadan hayırda bulunurlardı. Yaptıkça artan iyilikleriyle nedeniyle çokça sevilip sayılırlardı. Bir kez haram gözle karşılaşmamış, bir kez yanlış yola sapmamış iki güzel insan sabırla beklediler. Yıllar yılı gösterdikleri şükür ve rıza neticesinde yüzleri gülmüştü:

“Gözünüz aydın efendim,” dedi Berre; “Bir çocuğumuz olacak.”

Vehb’in sevinci dağlar kadardı. O güne dek bir kez olsun diline almamıştı bu konuyu. Ama aldığı haber ona dünyalar bağışlamıştı sanki. Günler tatlı bir heyecanla akıp gitti. Hamilelik sona doğru yaklaşırken Hz. Berre’yi bir hüznün kapladı. Vehb sordu:

“Nedir sıkıntın!”

“Eğer kızımız olursa ben çok sevinirim. Ama bilirim ki sen erkek beklersin. Bu arzuna cevap veremem diye korkarım.”

Vehb gülümsedi:

“Bunca yıldır beni tanımış olduğumu ummuştum,” dedi. “Kız da erkek de Allah’ın emanetidir. Bu konuda Allah’tan hayâ ederiz.”

Rahatlamıştı Berre. Doğum anı gelip çatığında dünyalar güzeli bir kızları oldu. Arap geleneklerinde oğlan çocuk için o kadar sevinilirken Vehb ile Berre şükür ve sevinç içindeydiler. Bebeğin adını Kureyş ulusu Abdulmuttalib koydu:

“Âmine!” dediler ona.

Farklı bir bebekti Âmine. Yüzünün güzelliğiyle dikkat çekiyordu. Gül kadifesi teni temiz ve duruydu. Anlamlı ve derin bakışları vardı. Selim fitratlıydı ve ince ruhlu bir çocuktu. Daha dört yaşındayken şiirler söyledi Âmine. Her sözü şiir gibi akıcı ve güzeldi. Gönlündeki zarafet kelimelere dökülürdü Âmine’nin. Vehb ile Berre’nin ince terbiyesinde büyüdü, gelişti ve serpildi. Son derece afife ve nahife bir genç kız olmuştu. Vehb ile Berre’nin sedef içinde saklı incisiydi o. Henüz on dördünde taze açmış bir bahar dalı gibi saf ve duruydu. Asaleti, terbiyesi inceliğiyle dillerde ve gönüllerdeydi Âmine. Vadi eşrafından ileri gelenler ona taliptiler. Uzak ve yakın yerlerden Âmine için gelenler Vehb’in iki dudağı arasından çıkacak bir “Evet”i beklediler. Ama olmadı. Vehb kızını bir tanecik Âmine’sini kimseye layık görmüyordu. Vehb ile Berre’yi derin bir düşünce sarmıştı. Birçok talipli içinde Âmine’ye layık eş yoktu. Onun gibi nahif ve zarif bu genç kızı kiminle evlendireceklerdi. Vehb’in aklında bir tek isim vardı. Aziz dostu Abdulmuttalib’in oğlu Abdullah’ın alnındaki nuru fark etmişti. Edebi, inceliği ve efendiliğiyle Vehb’in gönül dünyasında yer etmişti. Eşine:

“Ey Berre,” dedi. “Bu Abdullah’ta saklı güzel hâller var. Ben bir tek onu kızımıza denk görüyorum.”

O günlerde bir rüya görmüştü Berre. Sevgili eşine rüyasını anlattı. Tarifsiz bir gizemli ışık, izahı mümkün olmayan bir aydınlık vardı Abdullah’ın alnında. Yirmi dört yaşına gelmişti, ama o da kendine denk birini bulamamıştı. Yolda yürürken kendisini çevirip evlilik teklif eden genç kızlara itibar etmeyecek namusunu korumuştı. Mekk’de her aile ona kız vermek için yarışırken babası Abdulmuttalib, oğluna denk gelecek kızı bulmuştu. Benî Zühre kabilesinin büyüğü Vehb’in kızı Âmine’ydi bu. Aziz dostu Vehb’in yanına gitti. Ve kızı Âmine’yi oğlu Abdullah’a istedi. Vehb, teklifi memnuniyetle karşıladı. Ancak şaşırmıştı:

“Ey amcamın oğlu! Biz bu teklifi sizden önce aldık,” dedi. “Âmine’nin annesi bir rüya gördü. Anlattığına göre, evimize bir nur girmiş. Aydınlığı yerleri ve gökleri tutmuş. Ben de bu gece rüyamda, dedemiz İbrahim’i (a.s.) gördüm. Bana, ‘Abdülmuttalib’in oğlu Abdullah’la kızın Âmine’nin nikâhlarını ben kıydım. Sen de onu kabul et’ dedi. Bugün sabahtan beri bu rüyanın tesiri altındaydım. ‘Acaba ne zaman gelecekler?’ diye sizi bekliyordum.”

Gözleri parladı Abdulmuttalib’in. Tekbir getirdi:

“Allahu ekber, Allahu ekber!”

Hâşimoğulları reisi olan Abdulmuttalib, Âmine’yi oğlu Abdullah’a istedi ve etrafa duyuruldu. Taraflar anlaştı şerbetler içildi. Nezih bir merasimle mesut yuva kuruldu.

Evliliklerinin üzerinden henüz birkaç hafta geçmişti ki, birçok kimsenin fark ettiği garip bir durum oldu. Hz. Abdullah’ın yüzündeki nur, Hz. Âmine’nin alnında parlamaya başladı. Hz. Âmine, Kâinatın Efendisine hamileydi. Abdullah büyük mutluluk içindeydi. Kureyşliler kervan ticaretiyle uğraştıkları için uzak bir sefere gitmeye karar verdi. Çiçeği burnunda hanımıyla vedalaşıp yola çıktı. Hz. Âmine, Hz. Abdullah’ı buruk bir ayrılıkla yolcu etti. Günler günleri kovalarken onun geleceği yolları dört gözle bekledi. Ama kaderin akışı öyle olmadı. Hz. Abdullah gelmedi, gelemedi. Uzak gurbetlerden ani bir haber geldi:

“Abdullah Şam dönüşü çok ağır hastalanıp vefat etti,” dediler. Çok üzülmüştü genç kadın. Günlerce acı çekti, gözyaşı döktü. Âmine binti Vehb, güzel konuşan ve zekâsıyla tanınan bir kadındı. Kocasını Hz. Abdullah için söylediği mersiye çok anlamlıydı:

“Artık, Mekke’nin Bathâ tarafı, Hâşimoğullarından boşaldı.

O, ölümün davetine uyarak, evinden örtüler ve kefenler içinde çıkıp kabre gitti!

Fakat ölüm insanlar arasında Haşımoğlu gibi bir yiğit bulup onun boşluğunu dolduramaz.

Bütün dostları ve arkadaşları, onun tabutunu taşımak için üşüşmekte ve elden ele almakta idiler.

Ne yazık ki, ecel hiç beklenmedik bir zamanda onu alıp götürdü!

Hâlbuki o, cömert ve çok merhametli bir insandı.”

Bebek babasını görmeden doğacaktı. Ve genç anne kadere teslim olarak onun doğumunu bekledi. Çok sırlı olaylar yaşıyordu Âmine. Hamileliğinin altıncı ayında bir gece rüyasında ona:

“Ey Âmine! Bil ki sen var oluşun en hayırlı ferdine hamile-sin. Doğunca ismini ‘Muhammed’ koy ve hâlini hiç kimseye açma!” dediler. Sırrını kimseye açmamıştı Âmine.

Hamileliği çok kolay geçiyordu.

571 yılının bahar aylarında bir pazartesi gecesi-ydi. Âmine evde yalnızdı. Abdulmuttalib Kâbe’yi tavafa gitmişti. Anne çok gürültülü bir ses işitti. Korkuyla etrafına bakındığında beyaz tüylü bir kuşla karşılaştı. Kuş kanadıyla Âmine’nin arkasını sıvazlıyordu. O andan itibaren korkusu ve kaygısı geçmişti. Ona, ak bir kâse içinde şerbet sundular. Şerbeti içer içmez farklı bir hâl yaşadı genç anne. Tarifsiz bir ışık seli içinde yerin göğün seçilmiş ve en sevileni Hz. Muhammed dünyaya geldi. Hz. Âmine dünyalar güzeli bebeğini kucağına aldı. Bu doğum onun tüm acılarını dindirmişti. Dedesine müjdeyi verdiler. O güne dek görül-müş tüm bebeklerden çok farklı olan yavruya “Muhammed” adını koydular. “Muhammed,” yerde ve gökte çok sevilen ve çok övülen demektir. Bebek aileye ferahlık ve huzur getirmişti.

Ancak Mekke sıcak, iklim elverişsizdi. Yeni doğan bebeklerin serin yaylarda sütanne gözetiminde büyütülmesi töre hâline gelmişti. Doğumdan sonra Hz. Âmine o bölgenin töresine uygun olarak Efendimizi (a.s.m.) sütanneye verdi. Sevgili

yavrusu tekrar kendisine geldiğinde beş yaşına gelmişti. Çok farklı bir evladın annesiydi Âmine. Onda öyle değişik hâller görüyordu ki kimselere bir şey diyemiyordu. Temizliği, güzelliği, terbiyesi inceliğiyle herkesin dikkatini çeken yavru altı yaşına gelmişti.

Âmine Abdullah'ın böyle bir evladı görmesini çok istiyordu, ancak bu mümkün değildi. Çok sevdiği eşini unutamıyordu. Biricik evladı Muhammed'ini alıp babasının kabrine götürmek istedi. Dadı Ümmü Eymen'le birlikte yola çıktılar. Yesrib'de akrabaları vardı Hz. Âmine'nin. Oraya vardıklarında yavrusunu babasının kabrine götürdü. Daha sonra orada üç ay kalıp hasret giderdiler. Hz. Muhammed (a.s.m.) çocukluğunun en mutlu günlerini yaşıyordu. Koştı, yüzdü, atladı, gezdi, oynadı. Akrabalarını tanıdı. Dönüş vakti geldiğinde Âmine kabirdeki eşiyile vedalaşarak yola çıktı.

Hava sıcak, yol yorucuydu. Sıcak çöl rüzgârı eşliğinde Mekke'ye dönüyorlardı.

Kervan ağır ağır ilerlerken Âmine'nin bir gül yaprağı kadar narin ve nahif bünyesi dayanamadı. Aniden hastalandı. Ağrı, ateş, titreme içindeydi. Medine'nin yirmi üç mil güneyinde Ebva köyü yakınlarında bir ağacın gölgesine indiler. Âmine'nin gül yüzü gitgide soluyordu. Sözü şiir olan kadın derin bakışlarını yavrusunun üzerinden bir an ayırmıyordu. Son anlarının geldiğinin farkındaydı. Biricik yavrusunu hayatın gerçeklerine hazırlamak ve onu teselli etmek istedi. Bir şiir mırıldandı yavrusuna. Bu şiir hem bir teselli, hem bir terbiye, hem bir tecrübe ve hem de bir teslimiyet şiiriydi sanki:

Her doğan ölecek, her yeni eskiyecek
Her açan çiçek solacak, bütün zahirde
Var olan şeylerin hepsi Allah'a dönecek
Ben de öleceğim ama ben ebediyen kalacağım
Çünkü kâinatın gözlerini açacak nuru

Doğurmak şerefeni verdi Allah bana
İnanınız ki insanların yaşaması,
İnsanların Allah'a gidebilmesi için açılan
Bu caddenin tek sahibi Muhammed'dir.
Benim namında ebedileşecektir
Diğer varlıklar gibi ben de
Ecelin mahkumuyum
Tek farkım onun adı
Muhammed (s.a.v.)

Dünya yüzünü şarıyla şereflendiren yavruyu dünyaya getiren kadın yeryüzünden ayrılmıştı. Hz. Âmine gözlerini dünyaya kapadığında evladının gözyaşları ak inciler gibi akmıştı. Dadı Ümmü Eymen büyük bir keder ve hüznle yavruyu yanına aldı ve yola revan oldular. Bir evladın yaşayabileceği en büyük acıda Âmine başka âlemlerden gülümserken tüm insanlığa ve şöyle diyordu sanki:

"Yüce Allah'ın rızasına ermek isteyen onu sevsin. Göz ışığım Muhammed'im (a.s.m.) sevgisine ermek istiyorsanız onun sevdası kalbinizdeyken hiçbir şey için tasalanmayın. Dünya işleri için elem duymayın. Kederlenmeyin hüznlenmeyin. Onu sevene ve tanıyana ümit var, müjde var sevinç var ama elem yok, keder yok ve heder oluş yoktur. Dünyanın geçici gölgeliklerinde yüreğinize değen her hüzn onun aşkıyla sevince döner. Bu sırrı kadim bir emanet gibi gönlünüzde taşıyın. Hüznünlü anlarınızda ferahlayacağınız yegâne ümit ışığı odur."

O şimdi aşkın kucığında sonsuz bir rahmetin ocağından bizlere gülümsüyor.

*"Ey Ebvâda yatan ölü
Bahçende açtı dünyanın
En güzel gülü"
—Arif Nihat Asya, Naat*

*Ey son sözü Ebvâ'ya şiir yankısı olarak düşen annemiz
Âmine!*

Tut ellerimizden. Sen ki yeryüzünde başka hiçbir kadına nasip olmamış yek ve tek hazinenin kapıcısıydın. Âlemin Reisi ve Nebiler Efendisinin annesi olma bahtıyla şereflendin. Tut ellerimizden ne olur! O nur evlat hürmetine bizlere himmet eyle! Şu taşlı ve telaşlı dünyadan ayrılırken dahi hiç incinmeden, incitmeden, isyansız ve teslimiyet dolu bir nidayla inleyen!

Ey son hecesi şiir olan! Anne ile evlat arsında ki o nahif çizgiyi sende gördük. Aşkın gül bahçesinin kokusunu biz seninle aldık. Hayatın bir şiir kadar az ve öz olduğunu biz senden öğrendik. Hikmetli bakışı senden öğrendik.

Ey sözü şiir, yaşayışı nesir, evladı Beşir olan! Tut ellerimizden ne olur, bize de nazar eyle!

Çağların çağrısı

*“Sen, ‘Aşk nasıl şeydir?’ diye sorma. Aşk, bir çeşit deliliktir,
divaneliktir, insanı zincire vurdurur,
fakat bu zincir ahmaklara vurulan zincir değildir.”*

—HZ. MEVLÂNÂ

İBLİS YEMİNİNİ UNUTMAMIŞTI. Her an bir pusu, her gün yeni bir tuzak insanı yoldan çıkarma çabasındaydı. Âdem ile Havva'nın çocukları hızla çoğalırken; sarışın, esmer, kızıl, kumral yeryüzüne yayıldılar. İyi niyetlisi, kötü huylusu, merhametlisi, zalimi vardı. İnsanoğlu nankördü. Sahip olduğu mallar, makamlar ve oğullar onu aldatmıştı. Hiç ölmeyecekmiş gibi dalıp gittikleri dünya onlara tatlı geliyordu.

İnsanları şeytanın tuzaklarından kim kurtaracaktı.

Kim uyarcaktı.

Kim yol gösterecekti.

Rahmân olan Allah, kullarını rotasız bırakmıyordu. İdris Peygamberden sonra Nuh Peygamberi onlara yol gösterici olarak görevlendirdi.

Güzel huylu, doğru sözlüydü Nuh. Saygın bir insandı. Her-

kes tarafından sevilir, güzel sözlerle övülürdü. Peygamberlik görevi omuzlarına bindiği anda bir an tereddüt etmedi. Halkının içine karıştı ve davetini yaptı:

“Sevgili halkım,” dedi. “Şu dünya hayatı bir oyun ve oyalanmadır. Basit sebepler yüzünden birbirinizin canını yakmayın. Aldatmayın. Kan dökmeyin. Bir olan Allah’a yönelin. Tapınıp durduğunuz şu cansız putların size hiçbir faydası olamaz.”

Hız, Nuh’un sözleri onları şaşırtmıştı. Birer ikişer onu terk ettiler:

“Böyle şey olamaz,” dediler. “Putlarımızı reddediyorsun. Biz bunu sana yakıştıramadık!”

Nuh Nebi çok sabırlıydı. Yılmadan devam etti:

“Bakınız,” dedi. “Allah sizi sonsuz cennetlere davet ediyor. Oraya ancak arınmışlar girebilir. Kan dökmeyenler, kin tutmayanlar, aldatmayanlar, dürüst olanlar girebilir. Ben ise sizi uyarmak için seçilmiş bir peygamberim.”

“Melek olsaydın belki sana inanırdık. Ama sen de bizim gibi bir insansın,” dediler. “Vazgeç bu işten!”

Hız, Nuh bu duruma çok üzüldü. Uzun yıllar ve ısrarlı davetin sonunda sadece birkaç insan ona inanmıştı. İnanmayanlar türlü bahaneler ileri sürdüler:

“Şu fakir ve miskin adamları yanından kov,” dediler. “Belki o zaman seni destekleriz.”

“Onları kovamam,” dedi Nuh. “Onlar iman ettiler. Bundan dolayı Allah’ın yanında çok kıymetliler. Ben sadece bir uyarıcıyım.”

Nuh Peygamber kavmine uzun yıllar boyu gerçekleri anlattı. Rabbinin ayetlerini, O’nun büyüklüğünü, yüceliğini, sonsuzluğunu ve ikramlarını. Fakat onlar her defasında Nuh Nebi’nin karşısına yeni tekliflerle geldiler:

“Ey Nuh,” dediler. “Ne verelim,” dediler. “Vazgeç bu işten!”

“Sizden herhangi bir mal istemiyorum,” dedi Nuh. “Benim ücretim sadece Allah’ın katındadır. Ben sizi doğru yola

iletmek için geldim,” diyordu. Çetin bir mücadele içindelerdi. Kavmi ona inanmadığı gibi görevini yapmaya da engel oluyorlardı:

“Sus ey Nuh,” dediler. “Artık konuşma. Yoksa seni taşla tutarız!”

“Ok yağmuruna tutarız.”

“Başına öyle işler açarız ki doğduğuna pişman olursun.”

Nuh Nebi her şeyi göze almıştı. Çok merhametliydi ve hiçbir şeyden korkmuyordu:

“Yaratıcıdan af dileyin,” diyordu. “O çok bağışlayıcıdır. Af dileyin ki sizi affetsin. Af dileyin ki üzerinize bolca yağmurlar yağdırsın. Size mallar, oğullar, bahçeler versin. Önünüzden arkanızdan hoş ırmaklar akıtsın.”

Kavmi onu dinlememekte ısrarlıydı. Onu duymamak için kulaklarına bez parçaları tıkadılar, elbiseleriyle yüzlerini ve gözlerini örttüler. Onu görmek istemediler ve Hz. Nuh’tan kaçtılar. Bu hâl seneler boyu sürdü. Hz. Nuh her defasında kavmini uyardı. Onlar ise akla hayale gelmedik fenalıklara başvurdular. Onu azarladılar, küfrettiler, kovdular. Ve Nuh Peygamberi taşla tuttular.

Yılmadan yoluna devam etti Hz. Nuh. Bu bir sadakat öyküsüydü. Halkının yanında saygın ve kıymetli iken Rabbinin emirlerine boyun eğdiği için kovulmuş horlanmıştı. Ama o biliyordu ki Rabbin rızası ve dostluğu her güzel şeyden daha üstün ve yüceydi. O sebeple direndi Hz. Nuh. Halkın hakaretlerine kulak tıkadı ve gece gündüz çalıştı. Tam dokuz yüz elli yıl insanları iyiliğe davet etti. Yılmadan halkını uyardı. Yıllar süren bir davetin ardından onların yola gelmeyeceğini anlamıştı. Bir gün açtı ellerini ve şöyle dua etti:

“Ey Rabbim! Gerçekten ben kavmimi gece gündüz (imana) davet ettim. Fakat benim davetim ancak onların kaçışını artırdı.” (Nuh, 71:5-6)

“Nuh dedi ki: ‘Rabbim! Gerçekten onlar bana karşı geldiler,

*malı ve çocuğu ancak kendi hüsrânını artıran kimselere uydu-
lar.” (Nuh, 71:21)*

*“Kuşkusuz Sen onları bağışlayasın diye kendilerini her davet
edişimde parmaklarını kulaklarına tıkadılar, elbiselerine bü-
ründüler, inanmamakta direndiler ve büyük bir kibir gösterdi-
ler.” (Nuh, 71:7)*

*“Nuh’a vahyolundu ki: ‘Kavminden daha önce iman etmiş
olanlardan başka, artık hiç kimse iman etmeyecek. O hâlde,
onların yapmakta oldukları şeylerden dolayı üzülme.” (Hud,
11:36)*

Bunun üzerine yüce Allah, Nuh’a melekle bir haber gön-
derdi:

“Ey Nuh,” dedi. “Bir gemi yapmalısın,” dedi.

Ve Nuh, gün boyu ormandan odun topluyordu. Topladığı
odunları Cebraîl’in öğretisiyle kesti, yonttu, doğradı. Onu öyle
görenler yanına yaklaşarak:

“Ne o şimdi de ağaçlarla mı oynuyorsun,” dediler. “Yazık
sana! Biz de seni aklı başında bir adam bilirdik!”

“Gemi yapıyorum,” diyordu Hz. Nuh. “Allah bana yeni
emirlerle bildirdi. Dünyayı bir felaket bekliyor. Yakında yağ-
murlar başlayacak ve tüm dünyayı sel basacak. Benim pey-
gamber olduğuma inananlar bu gemiye binip kurtulacaklar.
İnanmayanlar ise helak olacak. Felaket gelmeden davetime
uyun ki siz de kurtulasınız!”

Gülüştüler hep birlikte. Onunla dalga geçtiler:

“Sen delirmişsin,” dediler. “Gün boyu odun toplayıp, tah-
talarla oynuyorsun. Oyna bakalım. O dediğin felakette gelip
bizi bulsun!”

“Bizimle alay ediyorsanız, sizin bizimle alay ettiğiniz gibi biz
de sizinle alay edeceğiz.” (Hud, 11:38) diyordu Nuh Nebi.

Geminin son tahtasını çaktığında ortaya bir şaheser çık-
mıştı. Onunla dalga geçenler şaşkınlık içindeydiler. Nuh tek
başına bu işi nasıl başarmıştı. Ama bunun bir peygamberlik

mucizesi olduğuna inanmadılar. Hz. Nuh onların yola gelmeyeceğine artık inanmıştı. Melek Cebrail'in öncülüğünde gemisine inananları davet etti:

"Binin ona," dedi. "Onun yüzüp gitmesi de durması da Allah'ın adıyladır. Şüphesiz Rabbim çok bağışlayandır, çok merhamet edendir."

Ambar kısmını gıdayla depolamıştı. Ardından her cins hayvandan birer çift aldı. Yol boyu lazım olacak her şeyi istifledi. Vakit gelmişti.

Gökyüzünü ateş renkli bulutlar sarmıştı. Yeryüzüne tek tek yakıcı damlalar düştü. Tuhaf bir yağmurdu bu. İri taneli ve kasıp kavurucu bir yağıştı. Nuh Nebi ona inananlarla birlikte gemiye binmişti. Peygamber şefkatiyle kabaran yüreği dayanamadı. Geminin güvertesine çıktı ve halkına son bir kere seslendi:

"Bu bana vahyolunan tufan yağmurudur. Size bahsettiğim azap günü geldi. Allah birdir ve tektir. Af dileyin. O çok affedicidir. Felakete düşmeden gemiye binip kurtulun. Yoksa hem dünyada, hem ahirette perişan olacaksınız."

Nuh'un çağrıları içinde hızlanan yağmurun altında kalanlar yüksek dağlara tırmandılar:

"Biz," dediler. "Dağa çıkarız. O bizi korur!"

O bir babaydı ve isyan edenlerin içinde kendi oğlu bile vardı. Son bir hamleyle seslendi:

"Oğlum Kenan," dedi. "Ver elini bana. Helak olacaksın."

Dalgaların gür sesi arasından seslendi Kenan:

"Ben dağa sığınacağım," dedi. "Seninle gelmiyorum."

Yağmur gitgide hızlandı. Gök muslukları açılmış gibiydi. Kısa sürede her yer sular altında kaldı. Bağlar, bahçeler harap oluyor, evler yıkılıyor, yapılar devriliyordu. Bağırان, boğulan, kaçışan insanlar çılgık çılgılaydı. Nuh kavmi o kadar inatçı ve o kadar azgındı ki tufan anında bile gemiye binmemek için direniyorlardı.

Gemi su dalgalarının üzerinde yüzerken yağmur dünya yüzündeki kiri yıkayıp yok edercesine yağıyordu.

Yeryüzünde tek canlı kalmamıştı. Nuh Peygamber geminin dümenini “Bismillah” diyerek çevirdi. Gemi selamet içinde yüzüyordu. Ona inananlar kurtulmuşlardı. Dünyayı çepeçevre saran yağmur sularının üstünde tam altı ay yüzdüler. Sonunda yüce Allah emir verdi:

“Ey yer! Suyunu yut!”

“Ey gök suyunu tut,” dedi.

Emir anında gerçekleşti. Gökten yağmurlar kesildi. Yerden sular çekildi. Güvercinler gemiye zeytin dalları taşıdı. Artık tehlike bitmişti. Şükürle indiler gemiden. Yeryüzü yeniden yaşanır kılındı. Nuh Peygamber, yeryüzünü imar etmek için kol-ları sıvadı. Bunu için ona “İkinci Âdem” dediler. Dünya ve ahi-retin sonsuz güzellikleri onları bekliyordu. Nuh Peygamberin dilinde şükür, ona tabi olanların yüreğinde iman ve esenlikle yeni bir hayata merhaba dediler.

Tut elimizden ey Nuh!

Biz modern çağın insanları çok bunaldık. Çabuk yorulduk, çabuk bıktık ve çabuk pes ettik. Ama senden azmi, direnişi ve emre boyun eğişi öğrendik.

Gayretin çaban ve dirayetinle bizlere örnek oldun. Selam sana! Selam, kutlu çağrına uyanların üzerine...

Sütannelerin en özeli Hz. Halime

*“Sevgilinin değeri, kadri, sevenin izzeti iledir.
Ey çaresiz âşık! Bak bakalım, kudretin ne değer ne?”*

—HZ. MEVLÂNÂ

MEKKE SICAK HEM ÇOK SICAKTI. Hararetili havası yeni doğan çocuklara yaramıyordu. Çocuklarının sağlıklı büyümesini isteyen kimi aileler onları serin yaylalara gönderiyorlardı. Çölün havası serin, suyu tatlıydı. Orada yetişen çocuklar ana dilleri olan Arapçayı daha düzgün öğreniyorlardı.

Badiye yaylasından bir grup sütanne şehre inmişlerdi. Sâd oymağından sütanneler yılda iki kez Mekke'ye iner, yeni doğmuş bebekleri alarak yurtlarına dönerlerdi. Kadınlar arasında çok nahif ve zarif biri vardı ki hâli edep konuşması incelik doluydu. Yol boyu çok sıkıntı çekmişti. Yaşlı devesi yorulmuş zayıf eşiği yürümemişti. Halime'nin bindiği hayvan zayıf ve topal olduğu için, arkadaşlarından geri kalmıştı. O, Mekke'ye girdiğinde kadınların hemen hepsi emzirecek bir çocuk bulmuş, sevinç içerisinde dönüş yoluna girmişlerdi. Genç çaresizdi. Sıcak güneşin altında Mekke'nin tozlu sokaklarında dolaştı

bir süre. Emzirecek çocuk kalmamış olsa da umudunu yitirmemişti.

Şehrin hatırlı büyüğü Abdulmuttalib de aynı sokaklardaydı. Çok sevgili toruna sūtanne arıyordu. Hangi kadına teklif ettiyse aynı tepkiyi almıştı ve bu sebeple çok üzgündü:

“Yetimdir,” demişlerdi. Onlara göre babası olan çocuklar daha gelir açısından daha garantiliydi. Hiçbiri o yetim hürmetine berekete kavuşacağını ummamıştı. Yaşlı adam çaresizlik içerisinde dolaşırken ona rastladı. Hâli, vakar duruşu, asalet akıtan o genç kadınla karşılaştı. Hani o emzirecek çocuk bulamamanın üzüntüsü yüz ifadesinden okunan kadına yaklaşp selam verdi ve sordu:

“Sen hangi kabiledensin?”

“Benî Sâd kabilesinden.”

“Adın nedir?”

“Halime,” dedi mahcup bir şekilde. Yaşlı adam gülümsedi:

“Çok güzel! Sâd ve hilm iki haslettir ki, dünyanın hayrı da, ahiretin izzet ve şerefi de bunlara bağlıdır.”

Bu kadının sıradan bir kadın olmadığını sezmişti:

“Ey Halime,” dedi. “Benim yetim bir torunum var. Babası o doğmadan öldü. Diğer kadınlar, ‘Biz götüreceğimiz çocukların babalarından faydalanmayı umuyoruz, yetimi alıp da ne yapacağız?’ diyerek onu almak istemediler. Bari sen bunu al. Belki onun yüzünden mutluluğa erersin.”

Hız. Halime kocasına çok bağlıydı. Onunla istişare etmeden hiçbir iş yapmazdı. Az ilerde gölgelenen kocasına danışmak için müsaade isteyip kocasının yanına gitti. Kocası Haris iyi yürekli bir adamdı:

“O yetim çocuğu almanda bir mahzur yok. Al istersen. Belki onun yüzünden berekete kavuşuruz” dedi. Halime, hiç olmazsa bir çocuk bulabilmiş olmanın sevinciyle yaşlı adamın yanına geldi:

“Tamamdır,” dedi. “Kocam izin verdi. Şimdi beni ona götür.”

Abdulmuttalib bu işe çok sevinmişti. Birlikte yavrunun doğduğu eve gittiler. Bebeğin annesi Âmine, Halime'yi sevgiy-le karşıladı:

"Hoş geldin, safa geldin!" diyerek karşıladı. Birlikte bebeğin uyuduğu odaya gittiler. Odaya girer girmez iliklerine kadar titredi Halime. Çok değişik bir hâl hissetmişti. Tarifi olmayan bir güzel koku ruhunu kucaklamıştı. Bebeğin üzerine eğildi. O güne dek ilk kez o güzellikte bir çocuk görüyordu Halime. İlk anda hiç ummadığı bu güzellik deryası karşısında şaşkına döndü. Kendini toparlamaya çalıştı. Yavrunun güzelliğine ve sevimliliğine hayran kaldı. Yeniden ve doya doya bebeğe baktı. Beyaz bir kundağa sarılmıştı. Altına da yeşil bir kumaş serilmişti. Sırtüstü yatmış, mışıl mışıl uyuyor, etrafa misk gibi kokular yayıyordu. Böyle bir çocuğu alacağı için çok sevinçliydi. Onu kucağına aldı. Tam o sırada bebek gözlerini açtı ve ona gülümsedi. Halime onu sevinçle öptü, kokladı. Çok sevinçliydi. Kucağında bırakmak istemiyordu. Anlaşmalarını yaptılar. Bebeğin eşyalarını aldı, vedalaşıp ayrıldılar.

Hız. Halime, bebeği sımsıkı kucaklayarak kocasının yanına geldi. Sonra sağ göğsünü Peygamberimize, sol göğsünü de oğluna verdi. Emdiler ve uyudular. Oysa o güne kadar Halime'nin sütü çok azdı. Daha önce kendi oğluna bile yetmiyor, çocuk açlıktan ağlayıp duruyordu. Şimdi her ikisinin de doyduğunu görünce sevindiler. Hemen sonra, daha önce çok az sütü olan devenin memelerinin de sütle dolduğunu görünce sevinçleri bir kat daha arttı. Halime'nin kocası Haris seslendi:

"Ey Halime, bilmiş ol ki sen mübarek ve uğurlu bir çocuk aldın!" O günden sonra aile kuraklıktan kıtlıktan kurtulup bolluk ve berekete kavuşacaktı.

Bütün hazırlıklarını tamamlayan Hız. Halime ve kocası biraz sonra yola çıktılar. Bu arada binek hayvanlarında büyük bir değişikliğin olduğunu gördüler. Gelirken çok gerilerde kalan merkep, sonradan çıktığı hâlde kafilenin bütün hayvanlarını

geride bırakıyordu. Diğer kadınlar bunu görünce şaşırıp kaldılar, “Ey Halime, başına rahmet yağsın! Yoksa bu merkep gelirken bindiğin hayvan değil mi?! Dur da bizi bekle!” diyerek, şaşkınlıklarını ifade ettiler. Yorucu bir yolculuktan sonra kafiye, yurtlarına vardı.

O yıl Sâdoğulları yurdunda büyük bir kuraklık hâkimdi. Hayvanların yayılıp karınlarını doyurabilecekleri hiçbir otlak yoktu. Bu yüzden, koyunlar sabahleyin ayrıldıkları gibi akşamleyin aç olarak eve dönüyorlardı. Hayvanlar iyice cılızlaşmışlardı. Fakat Hz. Halime bolluk ve berekete mazhar olmuştu. Diğerlerinden farklı olarak koyunları da akşamleyin eve karınları doymuş, memeleri sütle dolmuş bir şekilde dönüyordu. Bu durum kabile halkının dikkatini çekmişti. Çobanlarına çıkışıyorlar, “Yazıklar olsun size! Siz de bizim koyunlarımızı, Halime’nin çobanının koyunlarını otlatığı yerde otlatırsanız” diyorlardı.

Halime ve kocası, bu bolluk ve iyiliğe, yetim diye kimsenin almaya yanaşmadığı çocuk yüzünden kavuştuklarını biliyor, şükrediyorlardı. Günler böylece geçti.

Gül kokulu çocuk gün geçtikçe gelişiyor, gürbüzleşiyordu. Onun çocukluğu da diğer çocuklara benzemiyordu. Daha sekiz aylıkken konuşuyor, konuşulanı da dinliyordu. Dokuz aylıkken çok düzgün bir şekilde konuşmaya başlamıştı. On aylık olunca ok atmaya başlamış, iki yaşına geldiğinde ise gösterişli bir çocuk olmuştu. Artık sütten de kesilmişti. Onun sütten kesilmesi Hz. Halime’yi de, kocasını da derinden üzdü. Onun yüzünden hayır ve berekete nail oldukları için bir müddet daha yanlarında kalmasını çok istiyorlardı. Fakat artık onu yanlarında tutamazlardı. Annesine teslim etmeleri gerekiyordu. Bir gün yanlarına aldılar ve Mekke’ye gittiler. Hz. Âmine birden ciğerparesini karşısında görünce çok heyecanlandı. Ne kadar da büyümüş, gürbüzleşmişti! Artık bundan sonra hep beraber olacaklarını düşünüyor, seviniyordu. Fakat Hz. Hali-

me, Peygamberimizin annesine, “Oğulcuğumu büyüyünceye kadar yanımda bıraksan iyi olur. Onun Mekke vebasına tutulmasından korkarım!” dedi. Hz. Âmine, oğlunun hasta olmasını düşünmek bile istemiyordu. Artık hasretine razıydı. Yeter ki biricik oğlu hastalanmasın. Bu düşünceyle Hz. Halime’nin teklifini kabul etti. Böylece Peygamberimiz bir müddet daha Benî Sa’d yurdunda kalmak üzere Mekke’den ayrıldı.

Sevgili çocuk sütannesinin yanında, sütkardeşi Abdullah ile birlikte koyun otlatacak kadar büyümüştü. Bir gün yine evin arkasında yeni doğan kuzuların yanında bulundukları bir sırada, iki kişi geldi, Peygamberimizi yere yatırdı. Sonra da göğsünü açarak kalbini yardılar. Kan pıhtısına benzer bir şeyi çıkararak, “Bu, sende bulunan şeytana ait bir şeydi” dediler.

Gül çocuğun kardeşi Abdullah, bu iki yabancının sevgili kardeşine yaptıkları şeyi görünce çok korktu. Koşarak eve geldi ve anne-babasına, “Koşun, Kureyşli kardeşim öldürüldü!” diye bağırdı. Onun bu feryadı üzerine karı-koca hemen dışarı fırladılar, kardeşlerinin bulunduğu yere doğru koştular. Nur yüzlü çocuk ayakta idi. Yüzü sararmıştı. Fakat gülümsüyordu. “Yavrum sana ne oldu?” diye sordular. Peygamberimiz, “Beyaz elbiseli iki kişi gelip beni yere yatırdı. Sonra da karnımda bilmediğim bir şeyi aradılar” cevabını verdi. Hz. Halime ile kocası çok korkmuşlardı. Resûlullah’a bir zarar gelmesinden endişe ediyorlardı. Haris, Halime’ye, “Halime, ben bu çocuğun başına bir felaket gelmesinden korkuyorum! Başına bir şey gelmeden önce onu götür, ailesine teslim et!” dedi. Halime de hiç vakit geçirmeden Peygamberimizi alıp Mekke’ye götürdü. Fakat Mekke’de onu bir ara kaybetti. Buna çok üzüldü. Bütün aramalara rağmen bulamadı. Hemen Abdulmuttalib’e gitti. Üzüntü içerisinde durumu haber verdi. O da birkaç kişiyle birlikte onu aramaya çıktı. Nihayet Peygamberimiz bulundu.

Hz. Âmine, oğlunu tekrar gördüğüne sevinmiş, hemen ge-

ri getirilmesine ise bir mana verememişti. Halime'ye, "Çocuğu niçin getirdin? Onu yanında tutmak için ısrar edip durmuş-tun!" dedi. O da, "Artık oğulcuğumu Allah büyüttü. Ben üze-rime düşeni yapmış bulunuyorum. Onun başına bir felaket gelmesinden korkuyorum! Sana getirip sağ salım teslim etmek istedim" cevabını verdi.

Aradan yıllar geçti, gül yüzlü çocuğun annesi ile dedesi ve-fat etti. Gençlik çağına gelince ona "el-Emin" dediler. Sonra-sında ise yüce Allah tarafından Peygamberlik verildi. O güne dek sütannesini hep aradı sordu. Ona hiç vefasızlık etmedi. Zaman zaman Hz. Halime'yi görürdü. Sütannesine karşı de-rin bir sevgi beslerdi. Onu gördükçe "Anneciğim, anneciğim!" der, saygı gösterirdi. Hemen üzerindeki fazla elbiseyi çıkarır, onun altına serer, bir ihtiyacı varsa derhâl yerine getirirdi. Bir gün Halime onu ziyarete gelmişti. Sadoğulları yurdunda yi-ne kıtlık olduğunu, hastalıktan hayvanların kırıldığını söyledi. Peygamberimizin ona verebilecek fazla bir şeyi yoktu, fakat Hz. Hatice validemiz Efendisinin sütannesini boş olarak gön-dermeye gönlü razı olmadı. Kırk koyun ile bir deve verdi. Hz. Halime bu ikram karşısında memnuniyetini bildirdi. Sevinç içerisinde evine döndü.

Sonraki yıllarda Müslüman olma şerefini kazanan Hz. Ha-lime, Cennetü'l-Bâki kabristanına defnedilmiştir. O şimdi dingin bir sükût içinde Bâki kabristanında uyurken mahşer sabahını bekliyor. Ne mutlu ona ve onun gözlerinin içine ba-karak büyüttüğü süt evladını sevenlere. Selam üzerlerine ol-sun. Allah ondan razı olsun!

Tut ellerimizden Ey Aşkın Sütannesi Hz. Halime!

Tut ellerimizden Ey Aşkın Bahçıvanı. Ey emektar elleri sev-da çölleri gibi yarık, gönlü ışıklı gündüzler gibi aydınlık kadın! Şerha şerha yüreklerle çölüne düştük. Bin pare kalplerle perişa-nız. Açız, susuzuz, hastayız ve yetimiz. Okşa başımızı ne olur!

Bizi de şefkatinle sarıver. İtinayla suladığın gül goncası hürmetine bize de bir gülümse. Bereketli kalbinin kıyılarına yaslandık. Ne olur bizi de kabul et!

Ey güzel emanetçi Ümmü Eymen

“Ey oğul, aşka bağlan, geri kalan şeyler boştur, havadır.”

—HZ. MEVLÂNÂ

ADI BEREKE’YDİ. Habeşistanlı bir köle olarak Efendimizin babası Hz. Abdullah’ın emrine verilmişti. Onun vefatında sonra ise Hz. Âmine’nin can yoldaşı olarak o yuvadan hiç çıkmamıştı. Merhametli ve duyarlı bir kadındı Bereke. Şefkati, dirayeti ve gayretiyle bilinirdi. Efendimiz Hz. Muhammed’in doğumunda bulunmuştu. Yavru beş yaşına gelince de Âmine’yle birlikte onu hiç görmediği babasının mezarına götürmüşlerdi. Yesrib günleri çok güzel geçmişti. Efendimiz dayısının çocuklarıyla oynarken iki Yahudi adamın ona dikkatle baktığını ilk fark eden o olmuştu:

“Bu çocuk, beklenen peygamberin izlerini taşıyor,” demişlerdi. “Burası da onun hicret edeceği yerdir. Gelecekte çok mühim işler yapacak.”

İçini bir korku bürümüşü Bereke’nin. Mekke’ye dönüş günü gelip çatığında ise çok rahatlamıştı. Hz. Âmine, Efendimiz

ve Bereke geridekilerle vedalaşarak yola çıktılar. Yolda aniden fenalaşmıştı Âmine. Ebva denen köyün yakınında indiler. Âmine bir tanecik yavrusunu Bereke'nin şefkatli ellerine teslim ederek vefat etti. Çok büyük emaneti devralmıştı Bereke. Onu kucakladı, öptü. Akıp giden gözyaşlarını gizleyerek onu rahatlatmaya çalıştı:

"Ağlama," dedi. "Allah'ın buyruğu önünde boynumuz kıldan incedir. Canımız malımız her şeyimiz O'na aittir. İsteddiği zaman verir, istediğinde geri alır."

Canlar canı yavruyu önüne aldı. Âmine'nin boş devesini yedeklerine alarak yola revan oldular. Çok hüzünlü bir yolculuktu. Yol boyu Hz. Muhammed'i (a.s.m.) teselli etti dadı:

"Sen bana önce Allah'ın sonra ise efendim Abdullah ile Âmine'nin emanetisin. Bundan böyle sana ben bakacağım. Sakın üzülme!"

"Bunu biliyorum," dedi Efendimiz. "Fakat anne yüzü unutulmayacak bir yüzdür. O yüzü bir daha göremeyeceğim diye üzülüyorum!"

Bereke'nin elmas incilerle süslü gönlü Efendimizin üzerine titriyordu. Gözyaşlarını sildi. Uçsuz bucaksız kum denizinde, alev kusan vadilerde, ateş yağdıran güneşin altında yavruyu himaye etti. Acı ve hüznü dolu Mekke'ye vardılar. O günden sonra Bereke, Efendimizin (a.s.m.) hem annesi, hem babası, hem dadısı hem de sıyanet meleği oldu. Sürekli onu gözetti, ona baktı ve onu korudu. Becerikli, iş bilir bir hanımdı. Efendimizin (a.s.m.) her hizmetine kendi koşuyordu.

Yıllar su gibi akıp geçmişti. Efendimiz (a.s.m.) olgunluk çağına geldi ve Hz. Hatice ile evlendi. Bereke ise Ubeyd b. Zeyd ile evlendirdi. Bu evlilikten "Eymen" ismini verdikleri bir çocukları oldu. Vahyin ilk günleriydi. Efendimize peygamberlik indirilmişti. Bereke bir an dahi tereddüt etmeden şehadet getirdi. Kocasıyla birlikte canla başla dinin yayılması için uğraşıyorlardı. Hayber savaşına katılmışlardı. Bereke can hav-

liyle koşuyor, askerlere su dağıtıyor ve onların yaralarını sarıyordu. Kocası ise şehit düşmüştü. Bereke her zamanki gibi yine olgun, yine sabırlıydı. Hâlinde tam bir rıza ve tevekkül vardı. Şehit hanımı olmayı kendisi için büyük bir şeref sayarken Allah'ın rızası uğruna karşılaştığı her musibete sabretti. Ondaki bu teslimiyet hâli herkesin dikkatini çekiyordu. Efendimiz (a.s.m.):

“Cennetlik bir kadınla evlenmek isteyen Ümmü Eymen’le evlensin” diyordu. Bunun üzerine Zeyd b. Harise onunla evlenmeğe talip oldu. Aralarında hayli yaş farkı olsa da bunu gözü görmemişti. Evlenip mutlu bir yuva kurdular. Üsâme adlı bir evlatları olmuştu. Sevgili Peygamberimiz Ümmü Eymen’i çok sever ve ona değer verirdi. “Annem Âmineden sonra, annem Ümmü Eymendir. Ümmü Eymen benim ailemden kalan yadigârdır,” derdi. Ona o kadar güvenirdi ki, Mekke’den Medine’ye hicret ederken, Mekkelilere ait yanında bulunan emanetleri Ümmü Eymen’in yanına bırakmış, Hz. Ali daha sonra gelip onları sahiplerine teslim etmişti.

Ümmü Eymen’in imanı mükemmeldi. En zor anlarda bile Cenab-ı Hak’tan ümidini kesmez, onun rahmetine güvenirdi. Bu teslim ve tevekkülünün mükâfatını bazen aleni olarak görürdü.

Hicret günleriydi. O da diğer Müslümanlar gibi Mekke’den ayrılmıştı. Revha denen mevkide gecelediler. Ümmü Eymen çok susamıştı. Yanında bir damla dahi su yoktu. Hiç telaşlanmadan, susuz ve bitap bir hâlde Rabbine iltica etti. Emektar dadı hayatında hiç unutamayacağı bir olaya şahit oluyordu. Yüce Allah ona aleni bir ikramdan bulunuyordu. Göklere beyaz bir urgan sarkıvermişti üzerine. İlk anda ne olduğunu anlayamamıştı. Daha sonra bunun kendisine ikram edilmiş bir nimet olduğunu anladı. İçi tamamıyla berrak ve buz gibi tatlı su dolu bir kovaydı bu. Cenab-ı Hak’a şükrederek o sudan kana kana içti. Susuzluğu geçmiş ve rahatlamıştı. Yaş-

lı dadı o günden sonra bir daha hiç susuzluk çekmeyecekti. Kendisine öylesine güvenen bir kulu Rabbi ikramsız bırakmazdı.

Ümmü Eymen, Efendimizin (a.s.m.) hayatının her aşamasında hep onunlaydı. Onunla ağlar onunla güler onunla seviyordu. Resûlullah'ı devamlı sevinçli görmek ister, onun üzülmesine asla dayanamazdı. Efendimize (a.s.m.) dua etmesi için hasta bir çocuk getirmişlerdi. Çocuk hastalığın tesiriyle inliyordu. Peygamberimiz (a.s.m.) şefkatinden dayanamamıştı. O'na dua ederken gözlerinden yaşlar akıyordu. Onun ağladığını gören Ümmü Eymen de ağlamaya başladı. Sordular:

"Resûlullah yanıdayken niçin ağlıyorsun ey Ümmü Eymen!"

"O böylesine ağlarken ben nasıl olur da ağlamam," diyordu. "O Efendimiz Muhammed Mustafa'nın (a.s.m.) dadısıydı. Cesur ve kahraman bir kadındı. Gayretli ve çalışkandı."

Uhud savaşından geri duran münafıkları görünce başlarına toprak serperek:

"Yazıklar olsun size," demişti. "Şu kadınlardan hiçbir farkınız yok. Bari şu kirmenlerin başına geçin de yün eğirin. Savaşa biz kadınlar gideriz."

Acı tatlı her anı onunla yaşamıştı. Savaşta, barışta, hicrette, hüznünde, kederde, sevinçte, müjdede hep o vardı. Efendimizin (a.s.m.) yanında o kadar nazlı ve itibarlıydı ki onunla sık sık latife yapar, baba yadigarı bu emektar kadını neşelendirir, gönlünü alırdı. Hicret günlerinde Resûlullah'a:

"Ya Rasûlallah," demişti. "Rica etsem bana bir binek temin edebilir misiniz?"

Efendimiz (a.s.m.):

"Peki," demişti. "Seni dışı bir devenin yavrusuna bindireceğim." Bereke şaşırmıştı:

"Ey Allah'ın Resûlü, deve yavrusu beni taşıyamaz ki," demişti. "Ben deve yavrusu ne yapayım."

Efendimiz (a.s.m.) gülümseyerek açıklama yapmıştı:

“Her deve, bir dişi deveden doğması sebebiyle dişi devenin yavrusu değil midir?”

Peygamber Efendimizin (a.s.m.) dadısı, bakıcısı ve annelik görevini üstlenmiş Ümmü Eymen, Efendimize (a.s.m.) gelerek:

“Ya Rasûlallâh,” dedi. “Yemek yapıp sofraya kurdum. Kocam sizi yemeğe davet ediyor!” Allah Resûlü:

“Senin kocan şu gözlerinde beyazlık olan adam mı,” diye sordu. Ümmü Eymen şaşırmıştı:

“Yok hayır,” dedi. “Kocamın gözlerinde beyazlık yoktur ya Rasûlallah!”

Efendimiz (a.s.m.):

“Evet, evet,” dedi. “Onun gözlerinde beyazlık var!”

Bir anda beti benzi atmış olan Ümmü Eymen:

“Vallahi yok ya Rasûlallah,” dedi ve yemin etmeye başladı. Âlemlere rahmet, olarak gönderilmiş o güzeller güzeli peygamber dadısının bu nükteyi anlayamadığını fark ederek, onu teselli etti:

“Telaşlanma anneciğim,” dedi. “Hiçbir insan yoktur ki, gözlerinde beyazlık bulunmasın!”

Gülümseme sırası bu kez Ümmü Eymen'deydi. Sevgi ve şefkat dolu Efendimizin (a.s.m.) gözlerine bakarak sevgisini belirtti. Hayatının her karesinde pervaneye uçan kelebekler gibi Efendimizin (a.s.m.) yanındaydı Ümmü Eymen. Onu hayran hayran seyrederek ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinler, yüce emirleri hemen hayatına tatbik ederdi. Onun için sadece bir şey vardı hayatta. Allah'ın rızasına ermek ve Resûlüne layık bir ümmet olmak... Bu iki arzu yakıyordu içini Ümmü Eymen'in. Bütün ömrünü Allah'ı ve Resûlünü memnun etmekle geçmişti. Önce Abdullah'ın sonra Âmine'nin ve sonrasında da o en sevgili olanın vefatına şahit olmuştu. Sevgili Peygamberimizin (a.s.m.) irtihâlinde çok ağlamıştı. Hz. Ebu Bekir ile Hz. Ömer yanına gidip onu teselli ettiler:

“Ey Resûlullah’ın ‘Annemden sonra annemdir,’ dediği kadın,” dediler. “Nedir bu hâlin. Biz senin yanına acımızı dindirmeye geldik. Sen ise ağlamaktan perişan olmuşsun. Ölüm hak olduğunu hepimizden çok bilen sen değil misin?”

“İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn” dedi yaşlı kadın. “Elbette,” dedi. “O’ndan geldik, yine O’na gideceğiz. Ölümün hak, dünyanın yalan olduğunu ben de biliyorum.”

“O hâlde niçin bu kadar ağlarsın?”

“Beni böyle ağlatan gerçek, vahyin artık kesilmiş olmasıdır. O bizim içimizdeyken doğrularımız ayetlerle tasdik edilir, yanlışlarımız düzeltilirdi. Şimdi gökten haberler kesildi. Beni asıl ağlatan ve hüznülendiren budur.”

Ümmü Eymen bir iman abidesiydi. Hayatta hiçbir şey onu ümitsizliğe itmemişti. Rabbinin rahmetinden o kadar ümitli ve emindiki bir kere olsun gelecek endişesi ve gamı çekmemişti. Onun neşesi, kederi, sevinci, ağlaması hep Allah içindi. Bütün düşüncesi, davranışları, sözleri hep İslami gayret ve hassasiyettendi. Yanına gelenlere Efendimizden duyduğu şu nasihati iletirdi:

“Hiçbir farz namazı kasten terk etme. Kim namazı kasten terk ederse, Allah ve Resûlünün koruma ve hıfzından mahrum kalır.”

Resûlullah’tan sonra üç halife devrini birden görmüş ve züht ve takva içinde vefat etmişti.

Tut ellerimizden ey Resûlullah’ın dadısı!

Ey uğruna yüz deve kurban edilmiş olan Hz. Abdullah’ın kıymetli yardımcısı!

Hız. Âmine’nin son sözlerini yüreğinin derinlerinde incitanesi gibi saklayan kadın.

Ey daha altı yaşındayken annesini çölün ortasında toprağa gömerek gelen yavrunun elinden tutan! Onun gönlünü eğleyen, onu salimen getirip dedesine teslim eden!

Ey onu koruyup gözeten cennetlik annemiz!

Ey Hatice'nin yoldaşı! Fâtıma'nın sırdaşı!

Uhud ile Hayber'in su taşıyanı ve hemşiresi! Resûllullah'ın evlatlığı Zeyd'in hayat arkadaşı!

Ey daha on altı yaşında bir yiğit iken Efendimiz (a.s.m.) tarafından İslam ordusu kumandanı seçilmiş Üsâme'nin annesi!

Bereke'miz ve dahi bereketimiz. Tut ellerimizden ne olur. Dayanıklılığı, dinî cehdi, azmi, şecaati ve dahi cesareti biz senden öğrendik. Şefaatine muhtacız!

Yüzyıllık uyku

“Aşk çiçeklerinin ilkbaharın yardımına ihtiyaçları bulunur mu?”

—HZ. MEVLÂNÂ

HZ. ÜZEYR PEYGAMBER KUDÜS’TE YAŞIYORDU. Kutsal kitaba düşküdü ve Tevrat’ın tamamını ezbere biliyordu. Bu sebeple halk içinde seçkin ve saygın bir yeri vardı. Bağ, bahçe ziraat işleriyle uğraşan yumuşak huylu, iyi kalpli bir insandı. Elde ettiği ürünlerden pek az kısmını alıp tamamını fakire fukaraya dağıtmakla tanınırdı. Bir sabah erkenden eşeğine binip uzakta olan meyve bahçesine doğru yol almıştı. Serin gölgelikli bağına girdiğinde içi açılmıştı. Derin bir tefekküre dalıverdi. Ağaçlar meyve dolu dallarını yerlere eğmişlerdi. Hz. Üzeyr seyretti onları bir müddet. O her olaydan hisse çıkaran biriydi. Yüce Yaratıcı kulunu o çok kadar seviyordu ki çiçek dolu dalları meyveye dönüştürmüş ve insana ikram etmişti. Büyük bir tazimle Rabbine hamd etti. Ardından besmeleyle meyveleri toplayıp koydu sepetine.

Akşam olduğunda ise topladığı ürünleri eşeğine yükledi ve bağından ayırdı.

Kudüşe geri dönüyordu. Topladığı meyveleri eşine, çocuklarına, fakirlere, muhtaçlara, yolda kalmışlara ikram edecekti. Tam o sırada yıkılmış ve terk edilmiş bir kasabadan geçtiğini fark etti. Şehir sessiz ve ürkütücüydü. Çevreye göz gezdiriverdi. Bir düşman istilasası sonucu yerle bir olmuştu. Harabeler insan kemikleriyle doluydu. Üzerinden çokça zamanlar geçmiş olmalıydı. O güzelim bağlar, bahçeler, meralar kurumuş, hanlar yapılar yıkılmış, her yeri yaban otları sarmıştı. Dünyanın faniliği ve hiçliği karşısında hüzünlenmişti Hz. Üzeyir. Yıkık bir duvarın gölgeliğine indi. Azıcık dinlenip yoluna devam edecekti. Eşesini bağladı. Meyve sepetini indirdi ve birkaç meyveyle açlığını giderdi. Haraba dönmüş şehirden çok etkilendi:

“Büyük Allah’ım,” dedi. “Bilirim ki Sen yücelerden yücesin. Gücün ve kudretin sonsuzdur. Bir zamanlar bu şehirde züm-rüt gibi yemyeşildi. Bağlar, bahçeler, evler ve köşklerle müzey-yendi. Sokaklarında kibirle yürüyen insanlar vardı. Ama şimdi taş üstünde taş, can üstünde baş kalmamış. Her köşe yer ile yeksan olmuş. Bu çürümüş gitmiş kemikleri nasıl dirilteceksin?”

Fakat kaderin akışı bambaşka olacaktı. Yüce Yaratıcı gücü kudreti ve rahmetiyle Üzeyr’e öyle bir hâl yaşatacağı ki gelmiş geçmiş insanları hayrete düşürecekti. O bu düşünceler içinde dalıp gitmişken tatlı bir uyku bürüdü gözlerini. Derin çok derin tatlı ve farklı bir uykuydu bu. Üzeyr Peygamber ne olduğunu bilemeden uyuyakaldı.

Geceler yağdı üzerine

Ve gündüzler yağdı.

Derken haftalar, aylar mevsimler geçti üzerinden.

Yıllar birbiri ardınca akıp geçti ve Üzeyr Peygamber hâlâ orada ve uykundaydı. Yakınları çok aradılar ve onu bulamadı-

lar. Artık hayatta olacağından ümidi kesmişlerdi.

Ama Hz. Üzeyr hayattaydı ve ölmemişti. Sadece derin ve sessiz bir uykuya dalıp gitmişti. Allah'ın gücü ve kudretiyle Üzeyr'in üzerinden tam yüz yıl akıp geçti. Yüzüncü yılın sabahında derin bir uykudan kalkar gibi uyandı Üzeyr. Bir ses işitti gaipten:

"Ey Üzeyr! Biliyor musun sen burada ne kadar uyudun?"

Olup bitenlerden habersiz cevap verdi Üzeyr Peygamber:

"Bir gün ya da bir günden daha az!"

"Hayır, Üzeyr hayır" dedi o ses. "Sen burada tam yüzyıl uyudun."

"Olamaz böyle bir şey," dedi Üzeyr. Fakat o ses:

"Dön bir meyve sepetine bak. Aradan yüzyıl geçti tadı kokusu ve rengi bozulmadı."

Üzeyr meyve sepetine baktı öylece duruyordu. Bu nasıl işti böyle anlamıyordu. Aynı ses bu kez:

"Ey Üzeyr," dedi. "Şimdi bir de dön eşeğine bak!"

Üzeyr merak içinde eşeğini bağladığı yere baktığında gözlerine inanmadı. Eşeğinin yerinde bir yığın kemik iskeleti vardı. O ses:

"Sen yaşayarak gördün ki varlığı diriltlen ve öldüren Allah'tır. Çürüyüp gitmiş kemikleri o diriltir. Şimdi bak merkebin kemiklerini nasıl birleştirip yerli yerine koyacağız."

Üzeyr Peygamber merkebine baktı. Kemik yığını hâlindeki merkebi yeniden dirilip ayağa kalktı. "Hayy" ismin tecellisiydi bu:

"Ya Hayy," dedi Üzeyr. "Şu yaşadıklarım ile bildim ki Allah her şeye kadirdir. Bildim ki O her şeye gücü yetendir. Bildim ki O öldürüp diriltendir."

Kalkıp toparlandı, ayağa kalktı Üzeyr. Uyuduğu günkü kadar genç ve dinçti. Meyve sepetini alıp eşeğine bindi. O virane şehir şimdi mamurdu. Zalim Kral Bahtunnasr ölmüş ve Ku-

düs güvenli bir şehir hüviyetine kavuşmuştu. Doğup büyüdüğü şehre yol aldı genç adam. Evinin yolunu buldu güçlükle. Evin kapısında gözleri görmeyen yaşlı bir kadın vardı. Ona sordu:

“Üzeyr nerededir?” Kadın derin bir iç geçirdi:

“O gideli yüzyıl oldu,” dedi. “Bir sabah evinden çıktı ve bir daha geri dönmedi. Çok aradık ama bulamadık. Bu ev onun-
dur ve ben onun hizmetçisiyim.”

Duygulanmıştı genç adam:

“Ben Üzeyr’im,” dedi. “Allah bana bir mucize gösterdi.” Ar-
dından başında geçenleri anlattı.

Kadın temkinliydi:

“Sen eğer Üzeyr isen bana bir mucize göster de inanayım,”
dedi. “O hastaları iyileştirirdi. Beni iyileştir hadi!”

Kadın mucize isteyince Hz. Üzeyr Allah’ın izniyle kadının gözlerini iyileştirdi. Hz. Üzeyr’in mucizesiyle iyileşen kadın, gidip yakınlarına haber verdi. Üzeyr’in oğulları, akrabaları çevresine toplandılar. Onlara göre çok daha genç görünmek-
teydi. Başından geçenleri anlattı. Tek tek tanıştılar. Üzeyr’in çocukları yaşlı başlı dedeler ve nineler olmuşken o gencecikti. Torunlarıyla aynı görünümdeydi. Hayret ve şaşkınlık içinde-
lerdi. Hz. Üzeyr bıraktığı yerden yeniden görevine devam et-
ti. İnsanları irşat etmek için, sadece kendisinin ezbere bildiği ve yıllar öncesinden yok edilmiş bulunan Tevrat’ı okudu. Yaz-
mayı bilenler okunanları kayda geçirdiler. Eski Tevrat’ı çıkarıp baktılar. Hz. Üzeyir tarafından okunan ayetlerin aynı olduğunu gördüklerinde her şeyi anladılar. Hz. Üzeyir, Kudüs’ü mâ-
mur etti. Allah’ın emriyle kırk yıl daha yaşadı ve yüz yaşında vefat etti.

Selam olsun sana ey Üzeyr!

*Nazar et bize ne olur. Dokun kalplerimize. Bakıp göreme-
diklerimize, görüp derk edemediklerimize erişebilmek için se-*

nin derinliğine ve tefekkürüne ihtiyacımız var. Tut ellerimizden ne olur. Olaylara ibretle bakmayı ve tefekkür etmeyi biz senden öğrendik.

Aşkın şairi Hz. Âişe

*“Baharda doğan şey, güz mevsiminde ölür.
Aşkın gül bahçesine bahardan imdat yoktur.”*

—HZ. MEVLÂNÂ

MEKKE’NİN ASİL AİLELERİNDEN birinin kızıydı Hz. Âişe. Doğrulukta ün yapmış bir babanın, Hz. Ebu Bekir’in kızıydı. Annesi Ümmü Ruman nahif ve zarif bir hanımdı. Farklı bir çocuktü Âişe. Ezber kabiliyeti yüksek, zeki ve kabiliyetliydi. Onu özenle büyütüp, terbiye ettiler. Erken yaşta okumayı ve yazmayı sökmüştü. Hayatı çok erken kavramış olgun bir çocuktü Âişe. Genç kızlık çağı geldiğinde bahtına muazzam bir güneş doğdu Âişe’nin. Cebrail aleyhisselam Âişe’nin resmini ipek bir örtü içinde Resûlullah’a getirmiş ve “Bu, senin dünya ve ahirette zevcendir” demişti. Nikâhları gökte kırılmıştı. Hiç tereddütsüz hazırlıklar başlandı ve düğünleri yapıldı. Resûl hanesinin şeyda bülbülüydü artık Âişe. Mutlu mesut bir yuva kurdular. Vahyin nefesini adım adım takip ediyordu. Efendimizden (a.s.m.) aldığı nurlarla Allah’ın emir ve yasaklarını hem yaşıyor hem de yayıyordu. Sürekli yeni şeyler öğ-

renmek ve olayları irdeleyerek sormak çok hoşuna gidiyordu. Efendimiz ona: "Hümeýra" diyordu. Hümeýra kırmızı yanaklı şirin ve sevimli demekti:

"Dininizin yarısını bu Hümeýra'dan alınız" diyordu ve Hz. Âişe'nin ilmi üstünlüğüne parmak basıyordu. Bir bardak su bile olsa içeceği Âişe'nin içtiği yerden içerdi. Onunla şakalaşır onunla koşar, onunla neşelenirdi.

Hz. Âişe edibe bir kadındı. Büyük şairlerin şiirlerini ezbere bilir, çok fasih ve düzgün konuşur, Efendimize (a.s.m.) şiirler yazardı:

Yusuf'u gördüklerinde bu bir melektir,
Diyen Mısır'lı kadınlar
Efendimi görselerdi
Hançeri kalplerine saplardı

Âişe, bir gün ayakta ip eğiriyordu. Efendimiz (a.s.m.) ise nalinini tamir ediyordu. Ak alnından ter damlaları aktıkça, her tarafa nur saçıyor, gözlerini kamaştırıyordu Âişe'nin. İp bükmeyi bırakıp hayran hayran seyretti onu. Efendimiz (a.s.m.) fark ederek sordu:

"Sana ne oldu ki, böyle dalgın duruyorsun?"

"Ya Rasulallah," dedi. "Mübarek yüzünüzdeki nurların parlaklığına ve mübarek alnınızdaki ter tanelerinin saçtığı ışığa bakarak kendimden geçtim." Ardından bir şiir mırıldandı:

Ne iyi o gözler ki, güzele bakmaktadır.
Ne talihli o kalp ki, onun için yanmaktadır!

Resûlullah elindekileri yere bıraktı ve Hz. Âişe'nin yanına gelerek onu alnından öptü ve buyurdular ki:

"Ya Âişe! Allahü Teâlâ sana iyilikler versin! Beni sevindirdiğin gibi, seni sevindiremedim."

"Ey Gözümün Nuru," diyordu Âişe. "Beni seviyor musun?"

"Evet, ya Âişe," dedi. "Tabii ki seviyorum."

Hız. Âişe zapt edemediğı merak duygusuyla:

“Beni nasıl seviyorsun?”

Peygamberimiz Âişe’nin her sorusuna açık ve net örneklerle cevaplar verirdi:

“Kördüğüm gibi ya Âişe!”

Bu cevap çok hoşuna gitmişti. Kördüğüm gibi sıkı ve sağlam demekti bu. Aradan bir süre zaman geçmişti ki Hız. Âişe:

“Ey Allah’ın Resûlü, kördüğüm ne âlemde,” diye sordu.

Efendimiz (a.s.m.), tebessüm ederek:

“İlk günkü gibi ya Âişe. Hâlâ o şekilde!”

Resûlün hanesinde hem eşi, hem öğrencisiydi Hız. Âişe. Resûlün en yakınında en mahremi ve en yakınıydı. Bir ilim irfan abidesi olma yolunda gece gündüz ilerliyordu. “Ey Âişe, Allah kullarına lûtf ile muamele edicidir. Her işte yumuşak davranılmasını sever.”

“Ey Âişe bilmez misin, kul secde ettiğı zaman, Allahü Teâlâ onun secde yerini yedi kat yerin sonuna kadar tertemiz kılar.”

“Ey Âişe, sana birisi istemeden, bir şey verirse, kabul et; çünkü o, Allahü Teâlâ’nın sana gönderdiği bir rızıktır.”

Hız. Âişe, gayretli ve cesur bir hanımdı. Medine’de Peygamberimizin muharebelerine katıldı ve diğer sahabe hanımları gibi harp yaralılarının tedavisiyle bizzat meşgul oldu. Uhud gazasında sırtında su ve yiyecek taşıyarak yardım etmişti.

Benî Mustalik gazasına da Resûlullah’la beraber o da gitmişti. Ordu mola verdiği sırada gerdanlığını kaybettiğini fark etti. Hemen aramaya çıktı fakat bulamadı. Geri döndüğünde kafiye çoktan gitmişti. Çok zayıf olan Hız. Âişe’yi de hedvecin içinde sanıp develeri sürmüştü askerler. İlk anda çok telaşlanmış olsa da bir yere ayrılmadan kendisinin olmadığı fark ederler diye bekledi. Tam o sırada orduyu kontrol için geriden gelen bir sahabe ona rastladı. Ve Hız. Âişe’yi deveye bindirerek orduya ulaştırdı. Hız. Âişe’nin ordunun gerisinden geldiğini gören münafıklar çirkin iftiralara yeltendiler. Namusuna dil

uzattılar. Hz. Âişe olayı duyduğunda üzüntüden iki büklüm olmuştu. Daha fazla dayanamadı ve yataklara düştü. Ve Efendimizden (a.s.m.) izin isteyerek babasının evine gitti. Gece gündüz ağlıyor ve dua ediyordu. Hz. Ebu Bekir:

“Ağlama yavrum,” diyordu. “Sabret! Yüce Allah bu konuda sana elbet bir ferahlık verecektir.”

Gece, sabahlara dek uyumuyordu Hz. Âişe. Annesi Ümmü Ruman gözyaşları içinde kızına:

“Yavrum hiç üzülme,” diyordu. “Bu işin sonu hayır olacak. Unutma ki güzel olan ve kocası tarafından çok sevilen her kadının kıskanılır ve böyle iftiralara uğrar.”

Efendimiz (a.s.m.) Hz. Âişe’nin yanına uğramıştı:

“Ya Âişe,” dedi. “Eğer sen bu söylenenlerden uzaksan merak etme. Allahü Teâlâ yakında senin doğruluğunu tasdik eder. Eğer bir günah islediysen, tövbe ve istiğfar et. Yüce Allah günahına tövbe edenlerin tövbesini kabul eder.”

Bu sözleri işiten Hz. Âişe daha çok ağladı:

“Yüce Allah’a yemin ederim ki bütün bunların hepsi yalandır, iftiradır,” dedi. “Yapmadığım bir şeye ‘evet’ dersem kendime iftira atmış olurum. Ben de Hz. Yakup gibi sabredeceğim. Onların söylediği şey için Allahü Teâlâ’dan yardım bekliyorum.”

Günahsız bir hâl, tertemiz bir kalp ve kendinden emin bir hâlde beklemeye koyuldu. Tam o sırada Efendimizin (a.s.m.) yüzünde vahiy alâmetleri belirdi. Hz. Ebu Bekir, Resûlullah’ın başının altına bir yastık koyup üzerine çarşaf örterek beklediler. Vahiy tamamlanmıştı. Resûlullah vahiy nuruyla terlemiş yüzüne yayılan bir tebessümle: “Müjdeler olsun sana ey Âişe,” dedi. Allahü Teâlâ seni temize çıkardı. Senin pak olduğuna şahit oldu.”

Nûr sûresinin ayetlerini okudu. Hz. Âişe aklanmıştı. Ne kadar pak ve iffetli olduğunu Yüce Allah herkese bildirmişti. Sevinçten şükür secdelerine kapandı. İftira atanlar ise utanç için-

de toplum içine çıkamaz oldular. Hz. Âişe zahide bir hanımdı. Ömrü boyunca iki elbisesi olmuştu. Birini yıkar, yamalar giyer o kirlenince ötekini yıkar giyerdi. Günlerinin çoğu oruçla geçiyordu. Gece namazı onun hayatının bir parçasıydı. Fıkıh ilminin kurucularından olan Hz. Âişe yaygın bir rivayete göre fıkıh ve dinî ilimlerinin dörtte birini nakletmiştir.

Hız. Âişe validemiz bütün İslam ilimlerine vâkıf, müçtehit, edibe, zühht ve verâ sahibi çok cömert bir zevce-i Resûlullah idi. Onun vefatında bütün Müslümanlar ağladı. Çünkü O Ümmü'l-Mü'minin idi. İlmin yarısından fazlasını ondan öğrenmişti ümmet.

Ey Âişe!

Tut ellerimizden ey aşkın gül renkli pervanesi!

İlmin, zekânın ve dirayetin bekçisi! Tut ellerimizden!

Direnîşi ve sabrı biz senden öğrendik. Ey iffeti ve asaleti ayetlerle tenzih edilen annemiz! Ey aşkın gül bahçesinin harı bûlbülü! Nebi gülistanının akkelebeği! Bize de uç. Hasta ve mariz bir asrın çocukları olan bizleri yalnız bırakma. Vakarınla yıka fesadı ve fitneyi, pirüpak eyle. İlmi ve edebi biz senden öğrendik. Bize de şefaât eyle!

Altın çekirgeler

ŞAM ŞEHRİ CİVARINDA yaşıyordu Hz. Eyyûb. Zenginlik bütün ihtişamı ve debdebesiyle Eyyûb'e konuk olmuştu. İhtişamlı çiftliğinde yüzlerce çalışanın, binlerce koyun, at, deve ile geniş ve bereketli toprakların sahibiydi. O bir peygamberdi ve Yüce Yaratıcı onu malla sınıyordu. Şükür doluydu Eyyûb. Sofrasında fakirler ve düşkünler... Kapısında güçsüzler ve miskinler... Ocağında köleler ve yetimler eksik olmazdı. Dulun düşkünün yardımına koşardı ve Rabbini hibe ettiklerini onlarla paylaşırdı. İmreneni, kıskanani, özeneni çoktu ve Eyyûb onca mal varlığı ve ihtişamın içinde son derece sade ve mütevazı bir hayat yaşıyordu. Hayata bakışı farklıydı onun. Kızları oğulları akla hayale gelmez nimetleriyle Eyyûb şükür içindeydi. Onu o ihtişamın içinde görenler şükrederken görenler:

"Tabii ki şükredecek," derlerdi. "Ona verilen zenginlik bizim olsa biz de şükrederdik."

Yorumlar gelirdi bir bir:

"Eyyûb'ün sırtı yere gelmez."

“Eyyûb’un malı bitmez.”

“Eyyûb’un zenginliği yitmez.”

“Eyyûb’un saltanatı bitmez.”

“Dağ değse onu devirmez.”

Gözler gönüller Eyyûb’un üzerindeydi. Bu imrenilesi hayat sürüp giderken kimseler onun başına geleceklerden haberi değildi. Ve günlerden bir gün, bir tufan haberi aldı Eyyûb:

“Güçlü bir fırtına tüm ekili arazilerini mahvetti,” dediler. “O güzelim meyve yüklü bağların mahvoldu. Zümrüt bahçelerin kararmış kurumuş odunlara döndü. Başak yüklü ekinlerin, ürün dolu bostanların yerle bir oldu.”

Hız. Eyyûb bir kuldu. Üzüldü heder olup giden emeğine acımış olsa da:

“Rabbimden gelendir” dedi. “O’ndan gelene şükür! O’nun icraatına hamdolsun.”

Felaketin izleri daha gitmeden büyük bir sel felaketi oldu. Ulaklar koşup haber verdiler:

“Ey Eyyûb,” dediler. “Hayvanların telef oldu. Atların, deve-lerin koyunların sele kapılıp gitti.” Onca mal varlığında geriye hiçbir şeyi kalmamıştı, ama Eyyûb’un tavrı yine aynıydı:

“Mal sahibi malında istediği gibi tasarruf eder,” dedi. “Biz ancak O’ndan gelene hamedediciyiz.”

Halk şaşkındı. Bu nasıl işti böyle. Önce ekinli arazileri sonra tüm hayvanları telef olmuştu. Fakat onda ne bir itiraz ne de isyan vardı.

Rabbi onu sınıyordu ve Hz. Eyyûb var gücüyle dayanıyordu. Nasıl sabırdı öyle! Nasıl teslimiyetti ve nasıl kulluktu! Aldığı peygamberlik görevini bihakkın yerine getiriyordu ve onca kayba karşı görevini aksatmıyordu. Bir gün civar illerden birinde halka nasihat ederken ani bir haber daha aldı:

“Ey Eyyûb,” dediler. “Senin yurdunda bir zelzele oldu. Evlatların hocalarından ders alırken ev çöktü ve çocukların hepsi öldü!”

Hız. Eyyûb bir babaydı. İçi yandı ve babalık şefkatiyle göz-
lerinden yaşlar boşandı. Yine isyansızdı. Yine teslimdi ve yine
tevekküllüydü. Kadere karşı gelmek kulluğa yıkışmazdı:

“Sabırdaki lezzet savunmada yoktur,” dedi Eyyûb. “Malım,
evlatlarım ve zenginliğim Rabbimin emanetiydi. Nasıl verdiğiy-
se öyle de geri alır. Verdiğinde şükretmişken aldığımda da sab-
redeceğim.”

Çevresindekiler şaşkıncı:

“Bu nasıl bir teslimiyettir,” dediler. “Varlık günlerinde şü-
kür, yoklukta ise sabır yüklü.”

O da bir insandı. Acıları, endişeleri vardı elbet. Ama Rab-
bine olan sevgisi öylesine tam ve mükemmeldi ki O’ndan ge-
lene tahammül gösteriyordu:

“İsyan etmek kula yakışmaz,” diyordu. O’ndan gelene şü-
kür. O’ndan gelene rıza. O’ndan gelene sabır.”

Kulluk çetin sıratı ve Eyyûb Peygamberin de sınavı bit-
memişti.

Kısa bir süre sonra yine olanlar oldu.

Hastaydı Hız. Eyyûb. Çok hastaydı. Vücudunun her zerresi
ağrıyordu ve çaresiz bir hastalığa tutulmuştu. Göz göz yaralar
kaplamıştı her yerini. Şimdi çok hasta, yalnız ve de fakirdi. O
hâlinde bile:

“Allah’ım,” diyordu. “Bu bedeni Sen verdin. Sağlıklı günle-
rimde yaptığım gibi hastalıklı günlerimde de sevgimi ve şük-
rümü Sana eda ediyorum. Eksik ibadetlerimi kabul et.”

Sağlığını kaybetmiş olsa da Cenab-ı Hakka olan bağlılığı-
nı kaybetmemişti. Günler, geceler, aylar geçip gidiyordu, ama
Eyyûb Peygamberin sınavı devam ediyordu. Dostları, akrabala-
rı malı, çocukları, sağlığı yerindeyken yanından bir an ayrıl-
mayanlar onu terk etmişlerdi. Tek kişi vardı onu terk etmeyen.
Eşi Leyya.

Leyya, Hız. Yusuf’un kızıydı ve eşine çok bağlıydı. Kocasını
bir an yalnız bırakmıyor, ona hizmet ediyordu. Zenginlikten

fakirliğe düştükleri için eliş yapıp satıyor, geçimini öyle sağlıyordu. İnsanlar Leyya'dan bir dilekte bulundular:

"Eyyûb'a gelen bu uğursuzluk ve hastalık bize de bulaşacak," dediler. "Onu al buralardan götür. Uzak yerlere git ve bu şehirden dışarı çıkar."

Leyya, ısrarlara dayanamadı. Şehir dışında çalılardan bir kulübe yaptı ve Eyyûb'u oraya taşıdı. Gün boyu örgü yapıp satıyor ve ona bakarken eşinin acı içinde kıvrınmasına gönlü el vermiyordu:

"Eyyûb" dedi Leyya. "Rabbine dua etsen de bu dertlerden kurtulsak."

Hız. Eyyûb mal, evlat ve can sınavındayken eşine teselli veriyordu:

"Sabret Leyya," diyordu. "Bize düşen sabır ve şükürdür. Onca mal ve nimet içinde Rabbimize şükrettik. Şimdi bela vaktidir. O'ndan gelen belalara da sabredeceğiz."

Sabır ve şükür. İki bulunmaz ilaç.

Eyyûb Peygamberin katığı ilacı, iksiri ve tesellisi.

Kula hayra ulaştıran iki enis yoldaş.

Şükür artıkça imtihanı şiddetleniyordu Eyyûb'un. Bedeninde göz göz yaralar açılmış ve o yaraların içinde minicik kurtlar yuvalanmıştı. Günler geceler aylar seneler ve tam yedi koca yıl o şekilde geçti. Ve Eyyûb koca bir sabır abidesiydi sanki. Bir an, bir lahza dahi Rabbine memnuniyetsizlik göstermiyordu. Artık sadece diliyle ve de kalbiyle ibadet edebiliyordu.

Yüce Rab çok merhametliydi. Şükür kadim kılana imdat edendi. Ve kaderine razı olandan razı oldu. Eyyûb Peygamberin yıllar yılı bitmeyen tükenmeyen sabrına ve şükürüne kim bilir nasıl ikram edecekti. Ve ona merhametiyle gülümseyecekti. Eyyûb'un o gününde olanlar ise insanlığın ibret hikâyesiydi.

Leyya yiyecek bulmak için şehre gitmişti. Hız. Eyyûb acı

içinde kıvranarak namaz kılıyordu. Namazı kılmak için direndikçe yaraları sızlıyor, yanıyor, kaşınıyordu. Hastalık Eyyûb Peygamberin diline ve kalbine kadar ilerlemişti. Sonunda dayanamayıp yere yıkılmıştı. Gücü takati yoktu. O an Eyyûb'un en muzdarip anıydı. İzdırabı hastalıktan değil, Rabbine olan tazimini yerine getirememesi elemindendi. O an ellerini açıp yalvardı:

“Rabbehû ennî messeniyêd-durru ve ente erhamu'r-râhimîn”

“Rabbim! Zarar bana dokundu. Sen ise merhametlilerin en merhametlisisin.”

Ve tam yedi yıl...

Yedi yaz...

Yedi kış...

Yedi güz...

Yedi bahar...

Hastalık Rabbiyle arasına girdiği anda rahatsızlığını dile getirmişti:

“Rabbim,” demişti Eyyûb. “Seni zikredemiyorum. Yemek için, gezmek için gülmek için değil, sıhhat isteğim sadece ve sadece Seni anmak için bana sıhhat ver.”

Sınav tamamdı. Ve vahiy meleği Cebrail, ona bir müjde ile geldi:

“Kalk ya Eyyûb,” dedi. “Haydi, kalk da ayağını yere vur!”

Eyyûb Peygamber zorlukla doğruldu. Topuğunu yere vurdu. Sular fışkırdı yerden. Hz. Eyyûb şaşkındı. Neydi ne oluyordu böyle. O şaşkınlık içinde Cebrail'in sesini duydu:

“Bu su şifa suyudur,” dedi. “Onca sabrına ve isyansızlığına karşı Rabbin onu senin için gönderdi. Şimdi o sudan iç. Ve de yıkan!”

Hz. Eyyûb, Cebrail'in dediklerini yaptı. Suyun altına attı kendini güçlkle yıkandı ve kana kana içti. Acısı ve sızısı dinmişti. Yaralar bir bir kapanıp iyileşiyordu. Dikkatini çeken bir

olay daha olmuştu. Yıkayıp paklandığı sulardan çevreye altın çekirgeler saçılıyordu. Bu bir mucizeydi ve Eyyûb Peygamber yine şükür doluydu. Hiç şüphesiz bu altın çekirgeler altından daha kıymetli olan sabrının karşılığıydı. Vücudu bambaşka bir hâle gelmişti. Tıpkı gençlik günlerindeki gibi sağlıklı, dinç ve enerjikti. On dördünde bir delikanlı kadar taze ve hayat dolu hissetti kendini. Şükür secdelerine kapandı.

Eşi Leyya yaptığı el işlerini satmış ve o parayla bir parça yiyecek alarak kocasının yanına dönüyordu. Çardağa vardığında yabancı biriyle karşılaştı. Eyyûb'tü bu. Onu tanıyamadı. Hz. Eyyûb seslendi:

"Gözün aydın olsun Leyya," dedi. "Ben Eyyûb'üm. Rabbim bana şifa verdi."

Ve ona hâlini anlattı. Altın çekirgeleri topladılar. Bu bir servetti ve birlikte şükür secdesine kapandılar:

"Rabbim," diyordu Eyyûb. "Yüksek rızanla ne verirsen kabulümdür. Çünkü veren Sensin. Senin verdiğin şeyi nasıl reddederim."

Tut ellerimizden ey Eyyûb!

"Of "ları artmış, ahi çoğalmış biçareler olarak bahtına düş-tük.

Kalbin mahalli aşk olduğunu, oraya Rabden başka kimsenin giremeyeceğini sende seyrettik. Tut ellerimizden ne olur! Kalplerimize nazar eyle! Sabrı ve tahammülü biz senden öğrendik. Kalplerimiz Rahmân'ın kiblegâhı olsun. Ve her yanımız sabırla ışıklansın!

Sabır incisi Hz. Zeyneb

*"Ne vakte kadar fani olan, ölü sayılan sevgiliyi kucaklayacaksın?
Öyle bir canı kucakla ki, ona son yoktur."*

—HZ. MEVLÂNÂ

MEKKE'NİN SICAK KUCAĞINDA ve dünyanın en temiz evinde gözlerini açmıştı Hz. Zeyneb. Efendimiz (a.s.m.) ile Hz. Hatice'nin ilk kızlarıydı. Adını Efendimiz (a.s.m.) koymuştu. Zeyneb babasının mücevheri demektir. Zeynep gönül incisi, Zeyneb hayat sevinci anlamındaydı. Hayat çeşmesi gibiydi adı. Ab-ı hayatı çağırıyordu. Berrak su, billur akış, duru yansımaydı Zeyneb. Hayatı vefanın ve sadakatin izdüşümleriyle geçmişti.

Resûlullah'ın hane-i saadetinde pirüpak bir gül goncası olarak boy vermişti.

Son derece nahif ve zarif bir genç kızdı. İnsanlığın hayır öncüsü bir babanın tedrisinde terbiye görmüştü. Annesinin himayesinde şefkati ve sabrı öğrenerek büyümüştü. Aldığı üstün terbiye ile ev işlerini çekip çeviren, hizmette kusur etmeyen, becerikli, nezaketli ve işi iyi bilen asil bir genç kızdı Zey-

nep. Çok erken olgunlaşmıştı. Güzelliği terbiyesi ve zarafetiyle Mekkeli gençlerin dikkatini çekiyordu. Teyzesi Hale'nin oğlu Ebu'l-Âs b. Rebî'nin de gözü üzerindeydi Zeyneb'in. Onun kalbi hayâsına ve edebine hayran olduğu Zeyneb üzerine atıyordu. Uluslararası bir kervan ticaretinin başındaydı Ebu'l-Âs. Dürüst, ince ruhlu, asil ve saygılı bir insan olması hasebiyle ailede sevilen ve sayılan bir kişiydi. Zeyneb'e sevdalıydı ve onunla evlenmek istiyordu. Hz. Hatice yeğenin bu temayülünü daha önceden sezmişti. Ailecek durumu tahlil ettiler. Efendimizin (a.s.m.) ve Zeyneb'in de uygun görmesi sonucunda evlendiler. Mekke'nin soylu delikanlısı Ebu'l-Âs ile Kureyş'in Süreyya yıldızı Zeyneb mutlu mesut bir yuva kurdular.

Vahyin iniş serencamıydı. Bu ulvi oluştan kimi yüreklere hidayet güneşi doğarken kimi yüreklere ise kahr iniyordu. Zeyneb de annesinden sonra Müslüman olmuş ilk genç hanım olma bahtına ermişti. Eşi Ebu'l-Âs'ın da o güzelliğe ermesini istiyordu. Ancak dinde zorlama yoktu. Defalarca davet ettiği hâlde Ebu'l-Âs Resûlullah'a karşı çıkmamıştı. Ancak kavminin asırlık inançlarını terk edemiyordu. Müslüman olmasa da yeni dine saygılıydı. Müşrik cenah Ebu'l-Âs'ın kavmine olan hassasiyetini biliyordu. Etrafını sarmışlardı genç adamın. Onu bir an boş bırakmazken, Zeynep çetin sıratlarda yürüyordu. Putperest bir kocanın nikâhı altındaydı ve olanca gücüyle ona sabretmeye çalışıyordu. Bir yandan da onu sevgiyle İslâm'a çağırıyordu. Ebu'l-Âs ise her seferinde:

"Ben kavmime düşkün biriyim. Karısının arzusu üzere din değiştirdi dedirtmem," diyordu. "Kavmim ne der sonra. Kabilim ne der. Atalarımın dinine ihanet edememem."

Hiç şüphesiz hidayet bir güneşti ve henüz peygamber damadının yüreğine doğmamıştı.

Efendimiz (a.s.m.) tüm insanlığı aydınlatmak için gönderilmişken; en yakınları başta öz amcası ona karşı çıkmıştı. İnsanlık ufkunda seraba yükselen güneşe göz yumanlar alda-

nıştaydı. Müslüman olanların sayısı birer ikişer arttıkça putpe-restler rahatsızlıklarını tehdide, daha sonra da işkenceye dönüştürdüler. Gücsüzleri ve köleleri öldüresiye işkence etmekle kalmayıp Mekke'nin en şerefli ailesinden olmasına, hem de liderlerinden Ebu Talib'in kefaleti altında olmasına rağmen Efendimize (a.s.m.) her türlü hakaret ve haksızlığı yapmaktan çekinmiyorlardı. Mekke'de yaşamak mümkün değildi. Müslümanlar ilâhi emir üzerine birer ikişer orayı terk ettiler. Başka bir şehre, başka bir diyara hicret başlamıştı.

Zeyneb sürekli babasını gözetiyor, ona su götürerek elini yüzünü yıkıyor, teselli etmeye çalışıyordu. el-Ezdi şöyle diyor: "Ben Cahiliye döneminde iken Hz. Peygamber'i gördüm. 'Ey milletim,' diyordu, 'Allah'tan başka ilâh yoktur, deyin ki kurtulasınız!' Etrafindakiler ise kimisi yüzüne tükürüyor, kimisi başına toprak döküyor, kimisi sövüyordu. Ta ki gün yarı oldu ve bir kız, elinde su kabıyla geldi. Peygamberimiz ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra ona: 'Korkma kızım,' dedi, 'babanın başına bir şey getiremezler.' 'Bu kız kimdir?' diye sordum. 'Kızı Zeynep'tir' dediler ki yüzü çok nurani ve güzel bir kızdı."

Babası, kardeşleri ve akrabaları Medine'ye hicret ederken o şirk kampında kalmıştı. Gidemiyordu. Ebu'l-Âs'ı bırakamıyordu. Kendisine dinine, peygamberine dış bileyen insanların arasında bir başına yapayalnızdı. Mekke'de kalan müstaz'afindenlerdi. Ezilenlerden ve çaresizlerdendi. Ebu'l-Âs inancından vazgeçmese de Zeyneb'e laf söyletmiyordu. Kureyş'in önderleri toplanarak Ebu'l-Âs'tan bir dilekte bulundular:

"Zeyneb'i boş," dediler. "Onu babasının evine geri gönder. Biz seni Mekke'nin en güzel kızıyla evlendirelim."

Ebu'l-Âs'ın Zeyneb'e olan aşkını ve bağlılığını dile getirdi:

"Asla" dedi. "Ben Zeyneb'i nasıl boşarım. Dünyayı gezip dolaşsanız Zeyneb'e benzer bir eş bulamazsınız. Bir daha bunu benden istemeyin."

Onun bu tavrı Zeyneb'i memnun etse de İslam'a girmemesinden dolayı mahzundu. Zeyneb eğer istese Ebu'l-Âs'ı terk ederek Medine'ye hicret edebilirdi. Ama o eşine kıyamıyordu. Onun ebedî helakine ve aldanışına gönlü razı değildi. Putperest bir kocanın nikâhı altında olsa da, babasına ve dinine zulmedenlerin arasında barınmış olsa da, sevdiklerinden ve yakınlarından ayrı kalmış olsa da, bu acılara dayanmaya kararlıydı. Ve Zeyneb'in bu direnişi evlilikte fedakârlık adına insanlık tarihine geçmiş önemli bir vakiydi.

Mekkeli müşrikler Hicret'in ikinci yılında güçlü bir orduyla Müslümanlara savaş açtılar. Bedir savaşıydı bu. Ebu'l-Âs da savaşa katılmıştı. Zeyneb'in gözü yollarda dili ise duadaydı. Bir yanda göz ışığı babası, öte yanda hayat yoldaşı kocası karşı karşıya gelmişlerdi. Ne kızgınlık ne de kötü tek kelam etmedi kocasına. Büyük bir sabır ve suskunlukla kaderine teslim olmuştu. Canının çok yandığı anlarda yavrusuna sarılarak:

"Yavrum," diyordu. "Bu gün ikimizden biri yetim kalabilir."

Sonuç Müslümanların lehineydi. Müşrik ordusu yenilmişti. Müşriklerden kimi ölmüş, kimi de esir düşmüştü. Ebu'l-Âs esirler içindeydi. Zeyneb haberi almıştı. Bu zor sınavda eşini kurtarmanın yollarını arıyordu. Dügün günü annesinin kendi elleriyle boynuna taktığı gerdanlığı Ebu'l-Âs'ın fidyesi olarak gönderdi. Amacı onun kendi yanında ne kadar özel ve mahrem olduğunu bildirmektir. Götürdüler fidyeleri. Esirlerin serbest bırakılması için açtılar bir bir. Resûlullah savaş fidyeleri arasında Zeyneb'in gerdanlığını görünce çok duygulandı.

"Bu Hatic'e'nin kolyesidir!" diyebilmişti sadece. Nur hanesi gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Bir insan, bir baba, bir kul, bir peygamber olarak çok şey yaşıyordu o an. Bir yanda Rabbinden aldığı görev. Öte yanda sevgili kızı. Karşısında düşman kampındaki damadı. Diğer tarafta hak dava için canını ortaya koymuş arkadaşları. Zor bir andı:

"Fidyeyi almak hakkınızdır" dedi sahabesine. "Ancak Ha-

tice'nin hatırasını Zeyneb'e iade edip esirini bedelsiz salıverirseniz, bu da sizin takdirinize kalmıştır.”

Ebu'l-Âs'ı serbest bıraktılar. Kırık kalplerin en ince niyazını işiten yüce Rab o günlerde bir ayet indirmişti:

Mümtetine sûresinin onuncu ayetiydi bu:

“...mü'minler kâfirlere helal değil, kâfirler de mü'minlere helal olmazlar.”

Hüküm kesin ve netti. Sevgili Peygamberimiz (a.s.m.) damadını gönderirken, bu ilâhî hükmü ona bildirdi ve Zeyneb'i kendine göndermesini istedi. Ebu'l-Âs kabul etti. Mekke'ye döner dönmez eşinin hazırlığını yaptı. Zeyneb o günlerde hamileydi. Ebu'l-Âs kayınpederine verdiği sözü tuttu. Eşini ve çocuğunu gizlice bir deveye bindirip yola saldı. Olay kısa sürede duyulmuştu. Okçular, yol kesiciler, kan içiciler ardına düştüler Zeyneb'in. Henüz Mekke'den çıkmıştı ki Zituva mevkiğinde ona yetiştiler ve Zeyneb'i devesinden yere düşürdüler. Darbe almıştı ve acılar içinde kıvranıyordu. Aldığı feci darbenin akabinde bebeğini kaybetti Zeyneb. Onu tekrar alıp evine getirdiler. Genç kadın günlerce yaralı bir hâlde yattı. O hâlde bile kocası Ebu'l-Âs'ı suçlamıyordu. Sonsuz bir sabır ve dua içindeydi. Çok geçmeden Peygamberimiz (a.s.m.) Zeyneb'i getirmesi için üvey abisi Zeyd b. Harise'yi Mekke'ye gönderdi. Zeyneb sitemsiz ve ithamsız bir şekilde kocasıyla vedalaştı ve Mekke'den Medine'ye hicret etti. Ebu'l-Âs sözünü tutmuş Zeyneb'i babasına ulaştırmıştı. Bu hicret serencamında Zeyneb hayli yorulmuş ve yıpranmıştı. Ama Medine'deydi artık. O çok şefkatli babasına kavuşmuştu. O misk kokulu ellerine sarılıp kokladı babasının, kardeşlerini kucakladı. Onu öyle gören Efendimiz (a.s.m.) kızı için şöyle diyordu:

“Zeyneb kızlarımın en hayırlısıdır. Benden ötürü hayli musibetlere maruz kalmıştır.”

Ayrılık acısıyla yıllar su gibi akıp gitmişti. Ebu'l-Âs Zeyneb'i unutamıyordu. Onca süre zarfında hiç evlenmemiş ve inan-

cından da taviz vermemiştir. Müşrik cenah yeni bir savaş için hazırlık yapıyordu. Bu iş için Ebu'l-Âs'ı kervan ticaretine yollamışlardı. Genç adam hicretten tam yedi yıl sonra bir ticaret kervanıyla Şam'dan dönerken Müslüman müfrezesine esir düştü. Canı tehlikede idi. Ve kurtuluşu yoktu. Gecenin koyu karanlığında kaçarak firar etti. Gittiği yer o hiç unutamadığı Zeyneb'inin yaşadığı şehir Medine'ydi. Zeyneb'in kapısını çaldı:

"El-eman Zeyneb'im," dedi. "Babanın ordusuna esir düştüm. Beni himayene al."

Zeyneb, Ebu'l-Âs'ın yüreğindeki saklı güzellikleri biliyordu. Bu sebeple onun kurtulması için elinden geleni yapacaktı. Ancak kendine helal olmayan bir adamı eve alamazdı. Sabah namazının pembe alacasında mescide koştu:

"Ey Müslümanlar," dedi. "Ben Resûlullah'ın kızı Zeyneb'im. Bilesiniz ki Ebu'l-Âs benim kefaletim altındadır!"

Sevgili Peygamberimiz (a.s.m.) ashabına:

"Benim duyduğumu siz de işittiniz mi?" dedi. "Evet" cevabını alınca da:

"Vallahi, bilin ki Müslümanların en mütevazı olanı da eman verebilir."

Daha sonra kızının yanına gitti:

"Kızım," dedi. "Himayene aldığın bu kişiyi elinden geldiği kadar iyi karşıla, fakat sakın sana dokunmasın, zira sen ona helal değilsin."

Ardından nöbetçi birliğine haber gönderdi:

"Ganimete mutlak hakkınız var, sizin meşru malınızdır, fakat eğer razı iseniz Ebu'l-Âs'ın mallarını iade ediniz."

Rica gerçekleştirildi. Ebu'l-Âs'a İslamiyet'e girmesi teklif edildi, fakat o yine diretiyordu. Üstelik mallarını da istedi: "Benim olsa istemem, fakat bunlar emanet, Mekke'de sahiplerine ulaştırma borcum var."

Mekke'ye geri döndü Ebu'l-Âs. Mal sahiplerine mallarını verdi. Ardından İslam'ı kabul ettiğini ilan etti:

“Ben Medine’de Müslümanlığımı ilan etseydim, onlar canımı kurtarmak için İslam’a girdiğimi zannedeceklerdi. Mekte’deki mal sahipleri de kendilerinin mallarını korumadığını, emanete hıyanet ettiğini iddia edeceklerdi. Onun içindir ki bu kararımı şimdi bildiriyorum.”

Sevgili Peygamberimiz (a.s.m.) onca direniş ve onca inat üzerine hâlâ kocasına kızamayan onu hep sevgi ve şefkatle himaye eden kızı Zeyneb’i yeni bir nikâha gerek görmeksizin eski nikâhları ile Zeyneb’i Ebu’l-Âs’a teslim etti.

Birbirini böylesine seven, vefa timsali, birbirlerine olduğu gibi başka insanlara da dürüst davranan iki eş, her ikisi yönünden de oldukça çileli geçen uzun bir ayrılıktan sonra birbirlerine kavuşmuşlardı. Senelerce süren sabır, sevgi, vefa, içtenlik Hak Teâlâ katında kabul buyruldu, hasretler vuslat ile sonuçlandı. Kalplerin en ince niyazını duyan, mazlumların samimi duasını kabul eden Yüce Yaratıcı Peygamber kızı Zeyneb’i de böylesine zorlu sınavlardan geçirmiş ve onu insanlığın vefa timsali yapmıştı. Vefa gerdanlığının orta incisi Zeyneb ötelerden ak bir güvercin gibi bizlere de sevgiyle gülümsüyor.

Ey Zeyneb!

Ey vakarı ve duruşuyla çağlara şiir yazmış peygamber çiçeği. Şirkin cirit meydanında imanını kendine gülistan kılmış Nebi kızı Zeyneb. Eman ver bize. Bir sevda sınavında sen imbiklerden geçtin. Şirkin çetin burçlarında kibirle kol gezenlere kul olmayı öğrettin. Aydan arı, sudan duru hâlinle nasipsizlere insanlığı ve asaleti tanıttın. Kimseyi itmeden, örselemeden incitmeden hakikatin kiblesini gösterdin. Koparıp atmak kolayken zor olanı tercih ettin ve zoru başardın. Biz senden aşkı öğrendik. Vefayı içtik yudum yudum. Tut ellerimizden ne olur. Kalbimize vefayı ve aşkı nakşeyle!

Ahsenü'l-Kasâs

*"Âşıklardan başkasını, sudan ayrılmış balık bil.
O, vezir bile olsa, sen onu ölmüş, çürümüş say."*

—HZ. MEVLÂNÂ

KISSALARIN EN GÜZELİ, insanların en güzelinin bahtına düşmüşken çağlar boyu unutulmayacak bir öykünün başkahramanıydı o. Değişik diller, değişik sözcükler, değişik tarzlar hep Yusuf'u anlatacaktı. Bazen bir ressamın emektar fırçasına, kimi zaman su üzerine, kimi zaman ise gri kum tanelerine kadim bir emanet gibi teslim edilecekti öyküsü.

Babası Yakup bereketli topraklara peygamber olarak gönderilmişti. On iki erkek evladı vardı. Oğullarının her birini ayrı severdi ama Yusuf'a sıra geldi mi, yıldızlar üşüşürdü gözlerine. Ona olan muhabbetini gizlese, söylemese, belli etmese de sezilirdi. Farklı, çok farklıydı sevgileri. Yusuf'un baş tacıyken Yakup, babasının kalp meyvesiydi Yusuf. Güzellik aynalarının parlak incisiydi. Yusuf göz alıcı, gönül aydınlatıcıydı. On iki kardeşin içinde en evvel seçilen ve en önde gelendi. Bir elma-ya benzetilecek olsaydı güzellik; bir dilimi tüm insanlara, ta-

mamı ise Yusuf'a denk düşerdi hani. Harama mühürlü gözleri mil çekilmiş gibi sürmeliyken; tek bir an, bir lahza dahi edep perdelerini yırtmaz, kaldırmazdı Yusuf. Yakup Peygamberin saklı incisi... Dünya günlerinin parlak bahtıydı Yusuf! Yusuf! Ah Yusuf!

Her kemal sahibinin çekemeyeni çok iken Yusuf'un yolu da zor sıratlardan geçecekti. Kardeş kıskançlığının kor kıvılcımlarıydı bahtına düşen:

"Neden hep Yusuf!"

"Biz daha kudretliyiz. Biz daha güçlüyüz. Daha becerikliyiz. Daha gösterişliyiz."

"Neden Yusuf. Hep Yusuf. İlla da Yusuf!"

"Öldürelim!"

"Hayır," dedi az insafı olanı. "Uzak bir kuyuya atalım onu. Öyle ki oradan çıkmamasın ve onu hiç kimse bulamasın."

Şeytan alevlerini üfledikçe üfledi. Yakup'un on iki oğlu bin hile, binbir farklı oyunla izin istediler Babalarından. Yusuf'u götüreceklerdi. Zahirde; kırlarda oynamaya, koşmaya ve eğlenmeye. Ötesi koskoca bir meçhuldü. Dil döktüler. Yakup peygamber on iki evladın hiçbirine kıyamadı. Bir babanın evlatları arasındaki en çetin sınavında göz ışığını onlara teslim etti. Yusuf'u ondan koparmışlardı. Güle oynaya uzaklaştılar.

Çöle revan olur olmaz başlamıştı hakaretler. Alaylar, fısıldamalar, ittirmelerle Yusuf zil karanlık bir kuyunun dibinde buluverdi kendini. Atmışlardı onu. İtelemişlerdi ve ötelemişlerdi. Yakup Peygamberin göz aydınlığı Yusuf derin kuyuya atılırken:

"Rabbim" demişti. O'na iltica ettiği anda yıldırım hızıyla yetişmişti Cibril. Kuyunun bağı Yusuf'a ana kucağı olmuştu. Kardeşleri kahkahalarla uzaklaşırken mütehayyirdi Yusuf.

Yusuf'un kardeşleri eve döndüklerinde:

"Yusuf'u kurt kaptı," dediler. "Onu kurt kaptı. Ne olduğunu biz de bilemedik."

Kor düştü ciğerine Yakup'un. Seziyor ve biliyordu ki bu bir kardeş ihanetiydi ve Yusuf yaşıyordu:

"Sizi şeytan aldattı," dedi. "Sizi şeytan aldattı. Bana düşen ise sabredip beklemektir."

Geceye sarkmış yıldızların ışıltısında çöl ıssız ve karanlıktı. Çölün derin katmanlarında derin bir kuyu ve kuyunun dibinde güzelliğin yekpare incisi Yusuf vardı. Masum ve çaresizdi. Kuyu derindi, dardı, ışıksız ve karanlıktı. Kıskançlığın yakıcı kıvılcımlarından geriye Yusuf'un günahsızlığı ve karanfil kokulu yakarışları vardı. Ne ağlama ne de bağırma sesi! Hâlinde ne isyan ne de korku belirtisi. Tavrında derin bir sükût ve dua iniltisi:

"Ey gaip olmayan şahit! Ey uzak olmayan yakın! Ey mağlup olmayan galip! İçinde bulunduğum sıkıntıdan beni ferah çıkar! Bana bir kurtuluş kapısı aç! Ey her türlü sıkıntıyı kaldıran! Ey her duaya icabet eden! Ey her türlü kırık kalplerin yarasını saran! Ey her türlü zorluğu kolaylaştıran! Ey her kimse-sizin sahibi ve her yalnızın munisi olan Allah'ım! Ey Rabbim beni muhafaza et! Ya erhamerrâhimîn!

Çölün ıssız bağrında geçen kervancılar onu bilmeden kuyudan çıkardılar. Ve onu götürüp Mısır azizine sattılar. Yusuf Aziz'in sarayında günden güne büyüdü, gelişti, güzelleşti. Güzellik Yusuf'a bütünüyle pay edilmişken yeni kuyular, yeni bedeller mi ödeyecekti bilinmez.

Güzellik ki çetin sınavdı. Hiçbir bakışı üzerinden geri çeviremezdi Yusuf. Evin hanımı Züleyha'nın bakışları karşısında ise hiçbir şey yapamazdı. Bakışı lütuf, gülümsemesi sadaka bilinen Züleyha, Yusuf'un buğulu gözlerinden çıkamıyordu. Şaşkın, kararsız ve perişandı. Aşkı tanımsızdı Züleyha'nın. Ferman dinlemiyordu. Nil'in kıyısını baştan başa bir dedikodu sardı.

"Aziz'in hanımı," dediler. "Kölesine sevdalanmış!"

Mısırlı kadınlar hâlini bilsinler istedi Züleyha. Onları evi-

ne davet etti. Sofralar kuruldu. Ziyafetler döşedi. Yenildi içildi. Meyve faslına sıra gelince Züleyha:

“Gir içeri Yusuf,” dedi. “Gir içeri!”

Ak alnından parlak inciler döküldü Yusuf’un. Emir büyük yerdendi. Önce iffeti sonra da güzelliğiyle girdi içeri. Kadınlar:

“Böyle bir insan olamaz,” dediler. “Böyle güzellik yok. Bu mest edici bir sihir!”

Mütehayyir devinimlerle ellerini kestiler. Kırmızı kanlar kırmızı elmalar üzerinden süzülüp giderken fark edemediler. Yusuf’a bakmaktan kendilerini alamadılar. Gülümsedi Züleyha:

“Beni kınamıştınız ya,” dedi. “Görün! Siz bir an, ben ise binlerce an bu acı içindeyim!”

Züleyha Yusuf’un bir kez kendisine bakması için her yolu denemiş ama hiçbir şey elde edememişti. Bunun üzerine kendine yedi yanı aynalı bir oda yaptırdı. Giyindi, süslendi ziynetledi ve çağırdı odaya onu. Yusuf girdi içeri. İffetle sürmeli bakışları yere çevriliyken Züleyha’nın aksini gördü. Yana çevirdi gözlerini. Bu kez Züleyha’nın cilveli gülüşüyle karşılaştı. Ne yana döndüyse aynı. Sonunda tavana çevirdi yüzünü. Orada da Züleyha vardı:

“Rabbim,” dedi Yusuf “bana imdat eyle!”

“Gel” dedi Züleyha. “Hayır” dedi Yusuf. İffetini izzetini ve edebini kör kuyulara atamazdı. Rabbinin burhanına kaçtı. Rabbinin takdiri maşukunun tedbirden daha büyüktü Yusuf’un. Direndi, meyletmedi. Züleyha’nın avuçları arasında paramparçaydı gömleği. Kocası apansız içeri girince Züleyha gömleği ona uzattı:

“Şu köle çocuk,” dedi. “Bana saldırdı. At onu zindana. At ki yaptığının bedelini ödesin!”

Günah kuyusuna düşmemek için çokça ter dökmüşken ya-ka paça attilar Yusuf’u zindana. O karanlık ve derin kuyuda bir kez daha nida etti:

“Rabbim,” dedi Yusuf. “Onun beni davet ettiği günahsansa zindan bana evladır.”

Kardeş kıskançlığından, aşk kıskacına yuvarlanmıştı Yusuf. İkinci karanlık kuyudaydı. Zindanın karanlık zemininde nevbaharlar filizlendi:

“*Lâ taknetû mi'r-rahmetillâh!*” “Allah'ın rahmetinden umut kesmeyiniz.” (Zümer, 39:53)

Yusuf'un kendine Züleyha'yı değil zindanı yar eylemişti. O biliyor ki Rabbini unutana bütün dünya dar, O'nu hatırlayana âlem bütünüyle yârdı. Dar yüreklere saraylar zindan değil miydi? Sonsuz Sevgiliyi bulmuşlara ise zindanlar saray.

Yedi koca yıl orada bekledi Yusuf. Çokça çile, çokça gözyaşı, çokça keder değildi zindan. Rabbin dostluğunda çokça teslimiyet ve çokça sükûnetti. Bir rüya kadar basit azatlığında ise inekle sinek bahaneydi. İkinci kez çıkmıştı karanlık kuyudan.

Yusuf'un kokusunu Yakup'a uçuran meltem müjdeliydi. Kanan ilini baştan başa bir sevinç sardı. Baba ile oğul bu ikramın şükrünü eda ederken şehvetin ve kıskançlığın alevinde yananlar dizildiler karşısına. Yapıp ettiklerine bin kez pişmandılar. Kissanın en güzel yeri belki de burasıydı. Yusuf'un kinsizliği ve kibirsizliği karşısında yer ile yeksan olanlar Yusuf'un kalbinde ki o dupduru nehirde yıkandılar. Kin ve kir barındırmıyordu. Akıp geçtiği yerleri gül-i reyhan etmişti o nehir. Ve Yusuf çağlara insan olmanın, aşkını ve iffetin destanını yazıyordu.

Tut ellerimizden ey güzel Yusuf!

Terbiyenin asaletini biz sende gördük. İffetin incilerini ak alnından akan terlerle dizdik. Hasedin ve iffetin zorlu sınavından geçerken aşka tutunmayı sende seyrettik. Senin şahsında anladık ki: “İffeti kuşananlar aşkın gül bahçesinde kabul görenlerdir.” Tut ellerimizden ne olur! İffetin saklı kucağına bizi de kabul eyle!

Gülzar-ı Nebi Hz. Fâtıma

*"Dört kadın kendi dönemlerinin hanımlarının en üstünleridir.
İmran kızı Meryem, Mezahim kızı Âsiye,
Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (a.s.m.) kızı Fâtıma.
Ve onların en bilgisi Fâtıma (r.anha)dır."*

CENNET HANIMLARININ seyyidesi Cemaziyelahir ayının yirmisinde bir cuma sabahı dünyaya geldi. Sevgilinin gül bahçesinde açan son gonca sürgün vermişti. Ve adı göklerde konulmuştu onun. Adına "Fâtıma" dediler. Cehennemden kesik anlamındaydı. Efendimiz Hz. Muhammed'ül Emin ile Tâhire lakaplı Hz. Hatice'nin en küçük kızlarıydı. Diğer evlatları gibi onu da büyük bir ihtimamla büyütüp terbiye ettiler. Pırıl pırıldı yüzü. Dolunay bakışlıydı. Yüzünün parlaklığından dolayı ona Fâtımatü'z-Zehra dediler. Çok güzel bir simaya sahipti. Hâli, duruşu, edasıyla çok farklıydı. Hiçbir zaman, babasının, annesinin hoşlanmadıkları bir şeyi yapmaz, istemedikleri yere gitmez ve sözlerinden çıkmazdı. Annesi Hatice'nin yanından bir an ayrılmazdı küçük kız. Sevgili Peygamberimiz (a.s.m.) kızının bu huyunu çok severdi. Yüksek bir akıl ve feraset sahibi

oluşu her hâlinden anlaşılan bu  ocuk gelecekte  limler neslinin nehr-i kevseri mi olacaktı yoksa. Resûl hanesinin berrak nehri sonsuz ummanlara doğru  ağıldayarak akıyordu.

Yürüyüşü, gülüşü, hâli, duruşu babasına çok benziyordu F t ma'nın. Vahyin "K n" kelamı yeryüzüne indiğinde o beş yaşındaydı. Vahyin kutlu kıyısında yeşermiş bir Hira  i eęiydi F t ma. En nezih güzellikleri kuşanmıştı. Yüzü dolunay gibi parlak olduğu için ona: "Zehra" dediler. Mihrabında namaza durduğu vakit Süreyya yildızın yerde parladığı gibi onun da aksi göklerde parıldardı.  mk nı boldu F t ma'nın.  stese her türlü zevk, eğlence ve dünya refahı ayağının altındaydı. Fakat o bolluk içinde zühdü ve takvayı tercih etmişti. Esasında yokluk içinde zahid ve zahide olma kolay iken varlık içinde bunu yapmak dikkat çekiciydi. F t ma Resûl hanesinin zemzemi. Peygamber ocağının incisi vahiy nehrinin kıyısında açmış bir ak papatya gibi vahyin suyundan i tik e içiyordu. Mekke'nin en seçkin ve en güvenilir ve en sevimli olanın kızıydı. Seyyid l Enbiya, Halife-i Ruyi-i Zemin, Eşrefi Mahl katın can paresi. Hicazın en büyük zengin ve en şöhretli kadının kızı. Mekke'nin en itibarlı, en şerefli ve en soylu sülalesinin kızıydı. Bütün gözler üstündeydi. Zemzemi bulan adamın torunu son derece m te vazıydı. Hâlinde ne şımarıklık ne de kibir vardı. F t ma'da gözüken tek  lık tevazu ve de takvaydı. Z hd  katık eylemişti, kulluğu ise sarta . Peygamber kızı olduğuna g venmemişt  hiçbir zaman. Biliyordu ki o, kişı ameline göre muamele görecek. Annesinin dünyadan ayrıldığı günlerde F t ma babasının emanetini nahif omuzlarına almıştı. Zalimler ordusunun Son Peygambere saldırırken o, bir sıyanet meleği gibi adım adım babasını izliyordu. Babasının sözcüsü, g zc s  ve koruyucusu olmuşt . Bunun için ona "Ümmü Ebiha" dediler. Babasının annesiydi artık:

"Kızım F t ma insan hurisidir," derdi Nebi (a.s.m.). F t ma peygamber kızı da olsa nefis taşıyordu. Şeytan ona da yakla-

şıyor elbet sağdan ve soldan. Ama o kulluk yolunun sağlam çizgisinde inhiraf etmeden yürüyordu. Zahitler Fâtıma'nın arkasında. Zahideler, abidler ve abideler... Bir elime güneşi bir elime ayı verseniz baş koyduğum bu yoldan asla vazgeçmem," diyen bir babanın haykırışıyla nefsin kör aldanişlarına meydan okuyordu.

Kutlu nefesin kucağında bir gül-i beyza gibi büyüyordu Fâtıma. Sıdk ve sadakat üzerine bir kişilik geliştirmişti. Yalandan nefret ettiği için ona "Sıddıka" dediler. Edebi, takvası ve hayâsıyla Resûl evinin ziynetiydi o. İç ve dış güzelliğiyle gönüllerde kadim bir mücevher gibi saklıyken bu peygamber kızıyla evlenmek isteyenler çoktu. En yakından en uzağa birçok kişi ona talip oldular. Dünyevi lükslere, gösterişlere tamahı yoktu Fâtıma'nın. Biliyordu ki o para, pul, şöhret sadece saman alevi bir anda yanıp sönen şulelerdi. Kalıcı ve sonsuz olana talipti gönlü. Çevresinde zenginler, yakışıklılar, şöhretliler çoktu. Fakat hiçbirine gönlü kaymıyordu Fâtıma'nın. Tek bir şeyi, arzuluyordu. Bir hedefe kilitliydi. Ve bir noktaya kenetli. Rabbinin rızası onun için önemliydi. Sadece O'nun hoşnutluğu. Habibinin yolu ve izi. Evlilik tercihini o esas üzerine yapmıştı. Aklı takvası ve üstün meziyetleriyle Ali ona eş olacaktı.

Züht sahibiydi Ali. Dünyevi makamlarda gözü yoktu. Cömert ve yürekliydi. İlmin kapısı derlerdi ona. Ahlaki ölçülerde denklerdi. İşte bunun için Fâtıma yol arkadaşı olarak Ali'yi seçmişti.

Sevgili Peygamberimize bu tercihi Rabbi bildirmişti. Ve O da (a.s.m.):

"Eğer Allah Teâlâ amcam oğlu Ali'yi yaratmasa idi, Fâtıma-tü'-Zehra'ya bu dünyada denk ve eş olacak bir kimse bulunmayacaktı," diyordu.

Güzeller güzeli Fâtıma gelin oluyordu. Gelin olacağı sabah babasından bir tek ricası oldu:

"Babacığım," dedi. "Evlenecek genç kızların mihri altın ve

g m   le takdir edilir. Benim mihrim de b  yle olursa, seninle diğerleri arasında ne fark olur?”

“S  yle kızım,” dedi Efendimiz; “Ne istiyorsun?”

“Gönlüm arzu ederdi ki, benim mihrim yarın mah   er gününde Senin ümmetinin g nahk rlarının ilâhi af ve ma  firete kavu abilmeleri için senin  efaatin olsun.”

Efendimize (a.s.m.)  ok duygulanmı tı:

“Mübarek olsun kızım,” dedi. “Peygamber kızı olduğunu belli ettin.” Ardından onun bu dile inin Allah tarafından kabul olduğu bildirdi. Hz. F t ma sevinçten a lıyor ve   kredi-yordu. Sevgili Peygamberimiz (a.s.m.) d    n masrafları için Hz. Ebu Bekir’e birkaç dirhem uzattı:

“Ya Eba Bekir,” dedi. “Bu parayla  ar  ya git. F t ma’ya çeyiz için gerekli olan eşyaları al. Sana yardımcı olmaları için Selm n-ı F risi ile Bil l-i Habe i de gelsinler.”

Hz. Ebu Bekir  ar  ya gitti. Elindeki parayla bir sedir aldı. Ardından y  z  keçi derisiyle kaplı bir yön yatak, i i hurma lifi dolu bir yastık, üzerine örtmek için bir battaniye, yere yaymak için bir kilim, su içmek için bir ma rapa, bir takım çamaşır, el-bise, koku, ayna ve tarak. Hepsini buydu. Son Peygamberin can pasesi ve Mekke Melikesi Hatice’nin kızının çeyizi buydu.  eyizi alıp getirdiler ve Efendimize (a.s.m.) gösterdiler. Gözleri ya armı tı:

“Ya Rabbi,” dedi. “Senin sevmedi in israftan çekinen kimselere bu eşyayı hayırlı ve mübarek kıl.”

Esasında o bir peygamber kızıydı.  stese hazineler önüne açılırdı, ama o zühdü ve takvayı seçmişti. Dünyayı  teliyor, asıl mek n olan ahiret yurdunu kazanmak için çırpınıyordu. Âlemin reisinin kızı bir hırka bir lokmaya gelin giderken çeyizi ümmetin af ricası olacaktı. F t ma d    n sabahı evden çıkarken Efendimiz (a.s.m.) kızına paha biçilmez değerde söz incileri takıyordu:

“Kızım F t m ! Sen Ali’ye cariye ol ki, o da sana köle olsun.”

Yüce Allah Fâtımatü'z-Zehra'yı, Hz. Ali'ye yerden önce gökte nikâhlamıştı. Mutlu yuva kuruldu. Düğüne gelenler mütehay-yirdi:

“Biz, Ali'nin güveyliğinde, Fâtıma'nın gelinliğinde bulun-duk. Onlardan daha güzel güveyi ve gelin görmedik,”

Evliliklerinden kısa bir süre sonra Hasan dünyaya geldi. Bir sene sonra da Hüseyin'e anne oldu Fâtıma. Sonra da Zey-nep ile Ümmü Gülsüm'ü kucağına aldı. Yeryüzünün en şefik ve en refik annesi evlatlarını vahiy terbiyesiyle büyütüyordu. Ümmü'l-Hasaneyn idi. Hasan ile Hüseyin'in annesi. İki imamı doğurup büyütendi.

Fâtıma eşrefün nisa idi. Kadınların en şereflişi...

Diğer bir adı ise Raziye idi. Allah'tan razı olandı. Bahtına düşmüş her şeye razıydı o. Kendine takdir edilmiş dünyanın her türlü zorluğuna ve bunların karşısında alacağı sevaba ra-zıydı. Hayırda ve şerde başa gelen her işte kaderine razıydı. Bunun mukabilinde ise

Marziye'ydi o. Allah'ın kendinden razı olduğu. İnsan süre-sinde haber verildiği üzere, Rabbinin katında razı olunmuştu. Fâtıma Betüldü. Dünyevi hırs ve heveslerden uzak anlamın-daydı. Bu isim. Fâtıma Kevser'di. Kutlu nesil onunla devam edecekti. Bir lakabı ise Zekiye idi. Arınmış, tertemiz hâle gel-miş, pak ve arı duru. Fâtıma'nın yanına girenler bir huzur bah-çesine girmiş gibi gezinir ve mis kokularla çıkardı yanından.

Sevgili Peygamberimiz (a.s.m.) kızına çok düşkündü. Ne zaman seferden dönse doğruca mescide gider ve iki rekât dö-nüş namazı kıldıktan sonra hiçbir yerde eğlenmeden hemen sevgili kızları Fâtımatü'z-Zehra'nın evine giderdi. Fâtıma'nın mübarek başını öper ve saçlarını koklarken:

“Ben cennet kokusu kokladım,” derdi.

Fedakâr bir eştı o. Kimseye iş buyurmadan her işini ken-di yapardı. Kendisi aç olduğu hâlde önüne gelen bir yemeği kendinden daha aç olan birine ikram ederdi. Zühdü ve tak-

vay öylesine ileriydi ki geceler boyu namaz kılar, dua ederdi. Onun bu hâli evini, e ini ve çocuklarını ihmal etmesine engel olmazdı hiçbir zaman. Değirmen çevirip un    tmekten g l kadifesi ellerinde yaralar meydana gelmişti. Kırba ile su ta ı-maktan omzunda yaralar açılmıştı. Evi süpürür, ekmek pi irir, çamaşır yıkar ı. Hz. Ali dayanamadı:

“Babana gidip sana yardımcı olacak bir köle istesek,” dedi. Birlikte kalkıp gittiler. F t ma’nın g l yüzü babasından bir şey istediği için al al olmuştu. Âlemin efendisi kızına bir öneride bulundu:

“Ey F t m , Allah’tan kork,” dedi. “Allah’a olan farzlarını eda et, ailenin i lerini yap. Yata ına girince otuz    kere s b-h nallah, otuz    kere elhamdülillah, otuz dört kere Allahu ekber de. Böylece hepsi yüz yapar. Bu senin için hizmetçiden daha hayırlıdır” buyurdular. Hz. F t ma mahcup:

“Allah’tan ve Allah’ın Res l nden razıyım,” dedi ve eve dönüp babasının dediği şekilde i  yaptı. O günden sonra yorulmadı F t ma.

Kaprisi yoktu F t ma’nın. Seyyid ’l-enbiya  slam Devleti Başkanı Muhammed Mustafa’nın (a.s.m.) kızı olsa da, Hayber kalesi komutanı Aliyy-i Kerrar’ın e i olsa da hep aynı çizgide dosdoğru ilerliyordu. Ebet yurduna ait olan elmasları dünyaya ait olan cam parçacıklarına de i memi ti F t ma.  efkat ve merhametten bir nehr-i kevser sanki. Hiç durmadan akıyor. Habib-i Kibriya’nın evinde ve elinde yeti mi  g l dalı. Cennet kadınlarının özelliklerine sahipti.

Hz. F t ma varlıklara karşı çok şefkatli ve cömertti.  ffetiyle b hermt ,  zzetiyle mualla, edebiyile m berra kadın ömründe bir vakit bile namazını kazaya bırakmamı tı. F t ma ilmin kapısı, Haydar-ı Kerrar, Damad-ı Nebi,  ah-ı Merdan, Allah’ın Arslanı Hz. Ali’nin (r.a.) hayat yolda ı fakirin, fukaranın derdine ko uyordu. D    nlere derman sunarken, elinde ve avucunda ne varsa onlara ikram ediyordu. Hz. F t ma kim bilir

kaç gece aç sabahlamıştı. Gül yanaklarının sarardığını görünce Nebi onun soluk benzine nazar eder, sonra Rabbine niyaz ederdi: "Ya Rab! Ona açlık elemi verme!"

Fâtıma'yı, eşi ve yavrularını abasının altına alıyor. Namı "Âl-i Aba"dır artık. Abanın altında sırra eren o şefaathane ümmetin kurtuluşu için ağlıyordu.

O yaptığı iyilikleri insanlara değil Rabbine göstermeyi seviyordu. Bir tek Rabbi için aç kalıyor, O'nun için lüks giyinmiyor, takılardan, ipeklerden, aşırılıktan uzak duruyordu. Bu vazgeçişle Rabbini memnun etmekte gayesi. Dulun, düşkünün, fukaranın olduğu bir dünyada abartılı bir şekilde takıp takıştırmak giyinip kuşanmak vicdanına sığmıyordu peygamber kızı Betül'ün. O da babası gibi fakir gibi yaşayıp fakir gibi ölmeyi seçmişti. Öldüğü gün evine gelenler çeyizinde alınmış eşyalardan ne bir eksik ne de bir fazlasını gördüler. Cennetin hanım sultanı dünyaya ait iştihaları ve zevkleri ötelere ertelemişti.

Dünyadan ayrıldığı gün cenazesini kimse görmesin diye tedbirler alan kadındı Fâtıma. Gece defnedilmek istemişti. Edebe ve tesettüre verdiği önem akla hayale gelmez boyuttaydı. Öyle ki, Efendimiz (a.s.m.);

"Kıyamet olunca perde gerisinden bir münadi şöyle seslenecek," diyordu.

"Ey mahşer halkı kapatın gözlerinizi," diyecek. "Şimdi buradan Fâtıma binti Muhammed geçecek."

Son Nebi ilave ediyordu:

"Şüphesiz Fâtımatü'z-Zehra benim vücudumun bir parçasıdır," diyordu.

O cennet güzelini selam ve muhabbetle yâd ediyoruz.

Ey Fâtıma!

Sen ki, Server-i Asfiya'nın yekta güneşi Efendimiz Muhammed Mustafa'nın sevgili kızıydın...

İlmi ve edebiy le babana sırdaş, Hayber komutanı Hz. Ali'nin hayatının yoldaşısın.

Hak uğruna Kerbalâ'da kanı akan seyitler ve şehitler silsilesi Hasan ile Hüseyin'in annesisin...

Ve sen...

Yüzyıllar boyu hiç durmadan akarak çağlara m hi r vurmuş ve sonsuz beratlarla doğru cuş-u huruş eden kevserin  z s n. Selam sana. Sena sana. Övgü sana ey dünya hurisi annemiz!

Z hd  ve takvay  senden öğrendik anne! Tut ellerimizden ne olur. Bize de şefaât eyle!..

*Üç karanlık içinde
bir peygamber*

DİCLE NEHRİ KIYISINDA şirin bir şehirdi Ninova. Asur Devlet'inin başkentiydi ve bereketli topraklara ve kalabalık bir nüfus yapısına sahipti. Halkın inancı zayıftı ve tutarsızdı. Putlara tapıyordu Ninovalılar. Ahlaktan uzak yaşıyorlardı. Yalan, hırsızlık, haksızlık ve kurnazlık içindelerdi. Zayıflar eziliyor, yaşlılar horlanırken fakirler aç, yoksullar perişandı. Bu güzel kentin insanlarını uyarmak için gönderilmişti Hz. Yunus. Ninova halkı onu çok severdi. Özü sözü bir, dürüst ve sıcak yürekli oluşu, onu, herkesin gözünde farklı kılmıştı. Ne vakit Ninova halkını doğru yola davet etmeye gelince her şey değişmişti:

“Putlar ilah olamaz,” diyordu Yunus. “Putlar ilah olamazlar. Allah vardır ve birdir. O'ndan başka ilah yoktur ve ben onun peygamberiyim. Şu cansız ve ruhsuz varlıklardan vazgeçin. Var olan ve bir olan Allah'a secde edin!”

İsrarla ve inatla reddettiler:

“Hayır” diyorlardı, “hayır.” “Sen bize karışamazsın. Biz keyfimizce yaşayacağız.”

Ancak o bir peygamberdi. Azimliydi, cesurdu ve kararlıydı. Hiç bıkmadan devam etti:

“Yalan söylemeyin. Hırsızlık yapmayın. İnsanları aldatmayın. Dediklerime uyarsanız sonsuz mutluluğa kavuşursunuz!”

“Bizi yolumuzdan caydıramazsın,” dediler. “Boşuna uğraşma!”

“O hâlde bana düşen sizi gelecek olan çetin bir azaptan haberdar etmektir,” dedi. Ninovalılar müstehzi cevaplarla:

“Neymiş bakalım o ceza. Gelsin de görelim,” dediler ve ciddiye almadılar.

Yıllar su gibi akıp geçmişti. Aradan tam otuz üç yıl geçmişti ve bu süre zarfında ona sadece iki kişi uymuştu. Ama o Rabbinden aldığı emirleri hiç durmandan tebliğ ediyordu:

“Halkım” diyordu. “Birbirinizi aldatmayın. Zina işlemeyin. Fuhuşa girmeyin. Azap günleri gelmeden toparlanın!”

Her defasında sonuç aynıydı. Alay, yalanlama ve ret. Halkın duyarsızlığı ve inadı karşısında üzgündü. Allah'ın Peygamberi çok bunalmıştı. Üzgündü Yunus, çok üzgündü. Ve yıllar yılı yaptığı uyarıdan sonuç alamayınca Ninova'yı terk etmeye karar verdi. Görevini başka yerlerde yerine getirmek istiyordu. Bir ikindi üzeri üzgün, kederli bir şekilde Ninova'dan ayrıldı. Halkını terk etmişti.

Uzak sahillere doğru yürüdü. Limanda yolcu alan bir gemi vardı. Yunus o kadar üzülmüş ve o kadar bunalmıştı ki ani bir kararla gemiye bindi ve oradan uzaklaştı. Ancak Allah'tan izin gelmeden halkını terk etmişti ve bunun ne kadar önemli olduğunu başına gelecek işlerle anlayacaktı.

Gemi epeyce yol almıştı ki gecenin yarısı gemi aniden arızalandı. Gecenin zil karanlığında bir de fırtına çıkınca yolcular korkuya kapıldılar. Gemi sağa sola yalpalıyor bir türlü ilerlemiyordu. Neredeyse batmak üzereyken gemidekiler:

“İçimizde bir efendisinden kaçmış uğursuz bir köle olmalı,” dediler. “Aramızda kura çekelim ve kurada çıkan kişiyi denize atalım.”

Kura Hz. Yunus’a çıkmıştı. Açık denizin ortasında ve gece yarısı yaşanan bu olay sonucunda onu denize atacaklardı.

Hız. Yunus, Allah’tan gelecek emri beklemeden halkını terk etmişken mahcup ve iki büklümdü. Başına gelen bu olayın kendisine verilen bir ceza olduğunu düşündü. Mahcup bir şekilde öne çıktı:

“O köle benim,” dedi.

Tepeden tırnağa süzdüler onu:

“Hayır, dediler hayır. Sende köleye benzer bir hâl yok. Efendi birine benziyorsun.” İkinci ve üçüncü kez çekilen kurada yine onun adı çıkmıştı. Çaresiz atılacaktı. Hz. Yunus atılmadan önce son görevini yaptı:

“Allah birdir,” dedi. “O’na iman etmeliyiz. O’na imdat etmeliyiz. O’ndan yardım beklemeliyiz. Her şey O’nun elindedir. O’ndan izin almadan kavmimi terk ettiğim için bunlar başıma geldi.”

Gemidekiler bir şey anlamadılar. Gecenin karanlığına doğru Yunus’u fırlattılar. Ve Yunus dalgaların koyu derinliklerine doğru hızla gömüldü.

Gece...

Karanlık... Deniz... Dalgalar... Yalnızlık... Ve tehlikeler... Yunus Peygamber hepsinin ortasındaydı. İç içe karanlıklar ve zorluklar etrafını sarmıştı. Allah’ın adını anarak karanlık sulara gömüldü. Bir süre azgın dalgalarla boğuştu. Ve bir anda çok ilginç bir şey oldu. Devasa dalgaların arasından yanına yaklaşan çok büyük bir balık yaklaştı. Kocaman ağzını açarak Hz. Yunus’u bir anda yutuverdi. Çiğnemedi ve parçalamadan direkt midesine indirmişti. Hz. Yunus artık balığın karnında, üç karanlık içindeydi. Gecenin, denizin ve balığın karanlığı onu kuşatmıştı. Ancak ölmemişti. Balık onu çiğne-

meden ve hırpalamadan yuttuğu için hâlâ yaşıyordu. Yunus Peygamber bunu fark etmişti. Bütün bunların neden başına geldiğini de. Karanlık kapkaranlıktı her yer. Sıkıntı içinde yutkundu. Onu gören, bilen işiten tek varlık Yüce Allah'tı. Ancak ona seslendi:

"Allah'ım," dedi Yunus. *"Bilirim ki Senden başka hiçbir ilah yoktur. Seni eksikliklerden uzak tutarım. Ben gerçekten nefesine zulmedenlerden oldum."* Enbiyâ, 21:87

Balığın karnında onu gören ve duyan bir tek O'ydu. Rab-bine niyaz etti:

"el-Eman el-Eman, ya Hannan ya Mennan! Beni günahla-rımın korkunç yükünden kurtar ya Rabbim," dedi. "Ben hata işledim. Senden izin almadan halkımı terk ettim. Zalimlerden oldum. Bu yaşadıklarım onun cezası olmalı. Ancak Sen çok yücesin. Affetmeyi seversin. Ne olur beni affet!"

Hız. Yunus balığın karnında için için yakardı, ağladı ve in-ledi. Üç karanlığın ortasında; aç, susuz ve yalnızdı. Gecenin karanlığı dalgaların karanlığı ve balığın karnındaki karanlık iç içe geçmişken çok çaresizdi. Bir tek umudu vardı Yunus Pey-gamberin. Çarelerin tükendiği, imkânların bittiği yerde im-dada yetişen tek silah... Tek kelam ve tek sır. Duaya yapıştı sımsıkı. Gücü her şeye yeten Yüce Allah, balığın karnındaki peygamberini öldürmeden yaşatmıştı.

Kırk gün, kırk gece... Bu karanlıklar içinde ki yakarış sü-rüp gitti. Merhametlilerin en merhametlisi olan Yüce Allah bir aşure günü sabahında Hz. Yunus'un duasını kabul etti. Balık Yunus Peygamberi kusarak onu kıyıya bıraktı. Yunus Peygam-ber ölmemişti. Ama çok perişandı. Açtı, güçsüzdü, hâlsizdi ama hâlâ hayattaydı. Hükmü geceye geçen bir tek Allah'tı. Hükmü denize geçen bir tek Allah'tı. Hükmü balığa geçen bir tek Allah'tı. Mükevvenata hükmeden O'ydu. Ve O'na el açan asla cevapsız kalmazdı.

Hız. Yunus bu özelliği kullanarak kurtulmuştu.

Hız. Yunus'un takati kalmamıştı. Sahilde iri yapraklı bir ağacın gölgesine sığındı. Ağacın iri yaprakları onu güneşin sıcağından koruyordu. Yüce Allah ona bir keçi gönderdi ve onun sütüyle beslendi Yunus. Kıyıda kalıp eski kuvvetini topladı. Daha sonra halkına geri dönmeye karar verdi. Uzun bir yolculuktan sonra peygamber olarak gönderildiği Ninova topraklarına geri döndü.

Ninova yakınlarına varmışken bir çobanla karşılaştı. Selam verdikten sonra:

"Ninovalılar nasıl," dedi.

Çoban onu tanımamıştı. Tüm bildiklerini anlattı:

"Peygamberleri Yunus onları terk etti," dedi. "O gittikten sonra gökyüzünü alev renkli bulutlar kapladı. O bulutları görünce Ad ve Semud kavimleri gibi başlarına bir bela gelmesinden korktular. Ona yaptıklarına pişman oldular. Şimdi azap gelecek, diye gece gündüz ağlaşıyorlar. Putları da bıraktılar. Tövbe ediyorlar. Affetmesi için Allah'a yalvarıp kurbanlar kesiyorlar. Putlara dönmemek üzere yemin ediyorlar. Birkaç gündür gökyüzünde beliren azap bulutları kayboldu. Halk sükûnete kavuştu. Ve şimdi Peygamberleri Yunus'u arıyorlar."

Hız. Yunus duyduklarına çok sevinmişti:

"O peygamber benim, dedi. Git onlara söyle geri döndüm."

Çoban koşarak halka haber verdi. Ninovalılar sevinçle yollara döküldüler. Bayram havası içinde gelip peygamberlerini karşıladılar. Onun dediklerine uydular. İman, ibadet ve mutluluk içinde uzun seneler yaşadılar. Hız. Yunus'un kavmi başlarına tam azap gelecekken kurtulan ilk ve tek kavimdi. Yunus Peygamberi üç karanlıktan, Ninovalıları da azaptan kurtaran Allah'a şükür secdesindeydiler.

Tut ellerimizden ey Yunus!

Hayatın üç karanlığında kalmışlara sen aşka tutunmuşluğunla örnek oldun. Nefis tezkiyesini biz senden öğrendik. Çaresizlikte çareyi, dermansızlıkta ilacı, havf içinde recâyı biz sende

gördük. Üç karanlık içindeyken bile aşkın gül bahçesine koşmayı sende seyrettik. Biz sende yakarışı bildik, duaya tutunduk.

Tut ellerimizden ey Yunus! Seyidinden kaçmışlar listesine yazmasın adımızı Rabbimiz!

Ve âlem bin birlikler perdesine sarılı bir gül goncasıyken, o bahçenin bahçıvanlarına selam olsun!

